Anne Lise & Peter Madsen

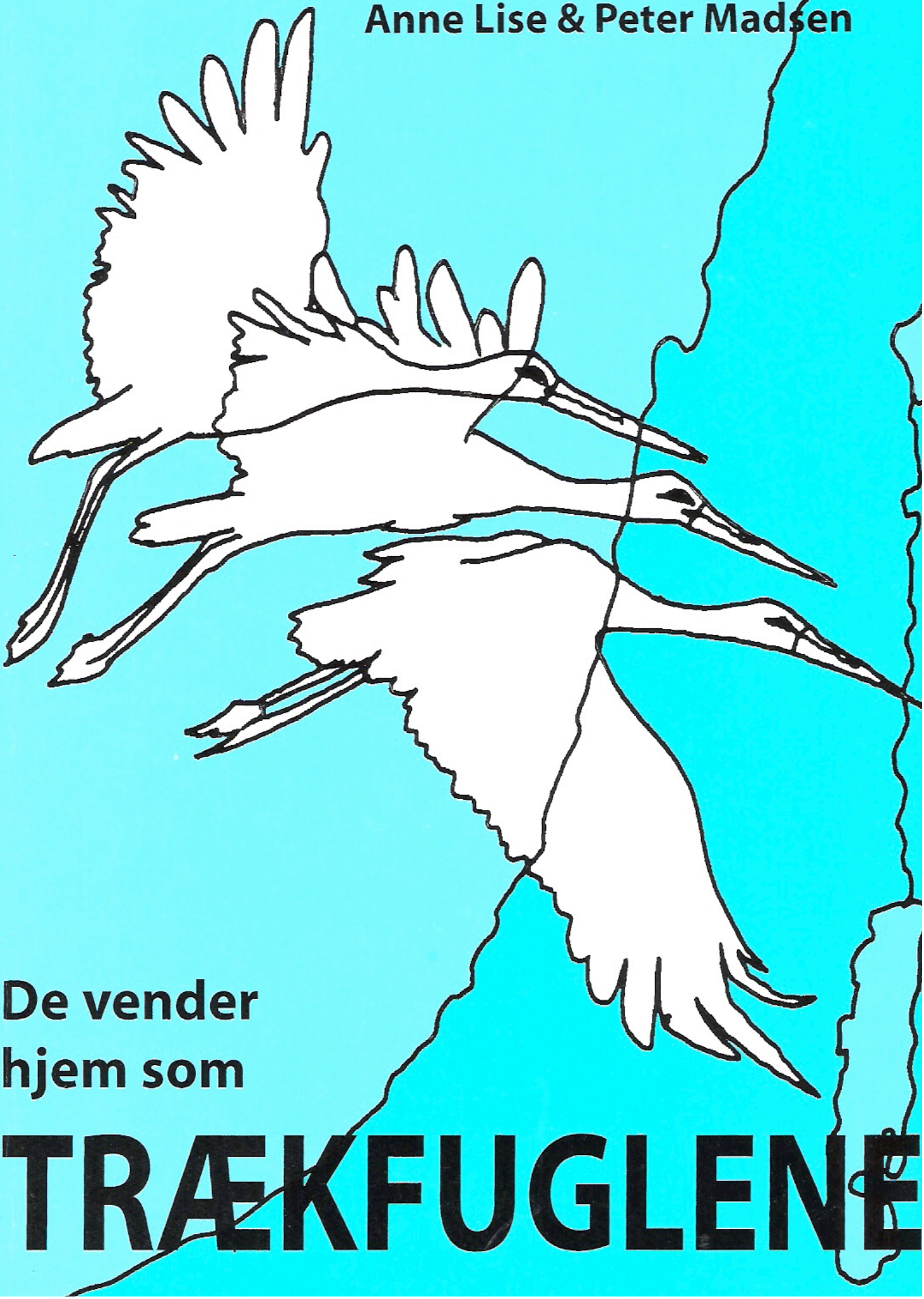

De vender
hjem som

TRÆKFUGLENE

Vi ønsker at tilegne denne bog til de mange jøder, der uforskyldt er blevet spottet og hånet, forfulgt og såret gennem tiderne rundt om i verden og til mindet om de seks millioner jøder, der blev slået ihjel i koncentrationslejrene under Anden Verdenskrig.
Æret være deres minde!

Indholdsfortegnelse

1. Verdenskortet
2. Problemerne mellem jøder og kristne i dag
3. Hvem bør bede om tilgivelse?
4. Jerusalem under fremmed herredømme
5. De vender hjem som trækfuglene
6. Nationalfonden
7. Hvidbogen
8. Nøden tvinger
9. Ikke et øjebliks ro
10. Bibelen om folket
11. Bibelen om landet
12. Bibelen om Jerusalem
13. Følger vi Ruth eller Orpa?
14. Hvad gjorde Ruth?
15. Hvad kan vi gøre?

Indledning

Det er flere år siden, vi fik lyst til at skrive en ny bog om Israel. Den første danske udgave af vores bog, AGuds Øjesten@, har været udsolgt i flere år, og der er siden dengang sket mange spændende ting i udviklingen i Mellemøsten. De fleste bibellæsere er klar over, at Guds løfter til Israel gennem profeterne i Det gamle Testamente går så hurtigt i opfyldelse nu, at vi må være vågne for at kunne følge med.

Vi har de sidste 15-16 år haft meget socialt arbejde i gang i Israel, og hver gang vi kommer til Jerusalem og har lidt tid tilovers, bliver vi inspirerede til at skrive noget af alt det ned, vi læser, hører og ser. Derfor er denne bog blevet til under vore ophold i Jerusalem, og det er vort inderlige ønske, at bogen må være med til at give lys over ting, vi som kristne ikke har tænkt så meget på før, når der blev talt om jøderne. Vi beder Gud om, at det, vi skriver, også må være med til at fjerne nogle af de misforståelser, der har været og er omkring det, der foregår i Israel.

Vi står som danskere i gæld til det jødiske folk. Danmark har ikke altid haft så gode tider, som vi har nu, og vi bl.a. kan takke jøderne for den fremgang, vi fik, efter mange svære tider i fortiden. I to århundreder fra 1600 - 1800 tallet havde Danmark mange problemer. Kong Christian den fjerde åbnede sit rige for jøderne, da andre lande fordrev deres jødiske borgere. Han havde hørt om deres dygtighed som købmænd med internationale forbindelser, og dem ville han bruge. Han regnede med, at jøderne kunne hjælpe ham ud af den evindelige pengeforlegenhed, som plagede ham og hans land og efterfølgere. I slutningen af 1600-tallet skænkede kongen fæstningsbyen Fredericia religionsfrihed for både jøder og andre, og jøderne fik lov at bygge deres første synagoge der. Flere provinsbyer åbnede sig for jøderne for at afhjælpe købstæderne i deres nød. Hele landet var forarmet efter de store svenske krige, hvor pest i krigens følge havde efterladt mange tomme huse.

Man regner med, at jødisk bosættelse i Danmark begyndte i 1622 i Altona, som dengang var Danmarks sydligste grænseby, og mange stærke jødiske familier har fra dengang og indtil i dag sat deres præg på hele udviklingen i vort land. De gamle danske konger gættede rigtigt, når de regnede med jødisk initiativ. Altona kom til at trives frodigt, og hele Danmark står i gæld til sin gamle grænseby. De fleste gamle jødiske slægter, der har haft indflydelse i hele Danmark, kom fra Altona, som blev porten ud til Europa og indgangen til Danmark. Jøderne kom til at sætte deres stempel på politik samt det sociale og kulturelle liv i hele landet. Bibelen fik indflydelse på tidens tænkning, og da kongen byggede Rundetårn i 1642, blev Guds navn skrevet på tårnet med hebraiske bogstaver: JHVH. Hele indskriptionens udlægning er: ALed, o Herre, klogskab og retfærdighed i den kongekronede Christian IV=s hjerte.@
I 1863-64 var Danmark igen i stor nød. Frederik den syvende døde pludseligt, der var krig mod overmagten, danskerne måtte trække sig tilbage fra Dannevirke, Dybbøl, Als og Nordslesvig. Vi mistede mange store hertugdømmer, og det var, som om alle onde magter havde sammesvoret sig for at ødelægge Danmark. I forvejen havde vi mistet Skånelandene i krigen mod Carl Gustav, Norge blev tabt i 1914, og danske sønderjyder skulle tvinges til at blive tyske.
Men årene efter 1864 beretter om et slægtled af stærke danske mænd og kvinder, der sammen

med jødernes indsats fik landet på fode igen. Man sagde dengang, at Auden jøder - intet Europa@. Europa og især Danmark ville ikke have været, hvad det er i dag, uden jøderne. De gjorde deres stærke indflydelse gældende i hele folkets liv, litteratur, forskning, økonomi, politik, journalistik, industri, forretningsliv, skole og kunst. Hvor man end vender sit blik hen i Danmark, bliver man mindet om jødernes indsats for at redde Danmark efter krigene. Et vidnesbyrd herom er blandt andet de mange gader og torve i København, som er opkaldt efter danske jøder, som fortjente hæder, og som man ønskede at huske.
Vi kan glæde os over, at danskerne gjorde gengæld under Anden Verdenskrig ved at redde mange jøder fra nazisterne. Men vi har stadig grund til at vise vor taknemmelighed, både på grund af den materielle hjælp, vi har modtaget gennem jøderne, men mest af alt på grund af, at vi fik evangeliet om jøden, Jesus Kristus, gennem apostlene, som var jøder.

Det er mere vigtigt end nogensinde, at vi læser Bibelen, Guds ord, for at vide i vor tid, hvad der er sandt, når medierne oplyser os om forholdene i Mellemøsten. Vi får ofte en meget ensidig udlægning af, hvad der sker, så det er klogt at være forsigtige, når vi bedømmer tingene. Lad os prøve det hele efter og handle ud fra det, vi ved er rigtigt.

Vi har skrevet de fleste af de nævnte bibelcitater fuldt ud i bogen, så man ikke behøver at finde dem frem i Bibelen, og vi vil varmt anbefale, at man læser disse skriftsteder nøje og tænker over dem.

Vi ønsker at velsigne alle folkeslag på jorden og har brugt over halvdelen af livet på at forkynde det glade budskab om Guds velsignelse og frelse i over tyve lande. Men Guds Ånd har lagt på vore hjerter at skrive denne specielle bog om jøderne og Israel, som nu og fremover vil blive midtpunkt i mange konflikter - men også et folk, som Gud endnu engang vil bruge til velsignelse for mange.

Gud har givet Israels slægt en fantastisk garanti på sin trofasthed imod dem:
ADette siger Herren, han som satte solen til at lyse om dagen og bestemte månen og stjernerne til at lyse om natten, han som pisker havet op, så bølgerne larmer, Hærskarers Herre er hans navn: Kun hvis disse mine bestemmelser kunne brydes, siger Herren, ville Israels slægt ikke længere bestå som mit folk. Dette siger Herren: Kun hvis himlen deroppe kunne måles og jordens grundvolde dernede kunne udforskes, ville jeg forkaste hele Israels slægt for alt det, de har gjort, siger Herren.@ (Jeremias= Bog 31:35.)

I stor kærlighed til Israel og det jødiske folk

Peter og Anne-Lise Madsen

1. kapitel

Verdenskortet

Prøv at se en ekstra gang på verdenskortet! (Kort 1) Du ser det lille Danmark, det lidt større Skandinavien og de kæmpemæssige kontinenter. Men midt på kortet ser du det lille Israel, som er mindre end Jylland. Når man som turist skal rejse til Israel og spørger rejsebureauerne, om det danske sygesikringsbevis gælder i Israel, og om man regner Israel under Europa, er de fleste i tvivl. Til sidst får man at vide, at sygesikringsbeviset er gyldigt. Israel ligger som en lille bro mellem Europa, Asien og Afrika og virker, som om det ikke rigtig hører til nogen af de store kontinenter. Guds ord kalder det AJordens navle@. Profeten Ezekiel fortæller, at fjendehære vil komme imod Israel i endetiden:

ADu kommer for at røve og plyndre og vende din hånd imod de ruiner, der nu er beboede, og imod det folk, der er samlet hjem fra folkeslagene, og som nu har erhvervet sig rigdom og gods og bor i jordens navle.@ (Ezekiels Bog 38:12)

Selv om landet er så lille, er der ved den mindste urolighed store skarer af journalister, der strømmer til stedet. Vor verden er nu så teknisk udviklet, at man få øjeblikke efter, at der er sket noget særligt et sted i verden, kan sidde foran TV skærmene i hele verden og se det. Hele verdens opmærksomhed er på en særlig måde rettet mod det lille land, Israel, og de fleste har en mening om det, verdensherskerne vil alle være med at bestemme, hvad jødefolket her kan tillade sig, og hvem landet Israel og byen Jerusalem skal tilhøre.

Landet Israel, som for få år siden ikke var noget, man lagde mærke til eller særligt attraktivt som feriemål, er nu et sted, hvor tusinder af pilgrimme og andre turister strømmer til.

Efter Jerusalems ødelæggelse i år 70, blev jøderne spredt ud over hele verden. I vor tid oplever vi det store mirakel, at tusinder og atter tusinder af jøder, som Skriften har sagt, kommer tilbage til deres land fra over 100 forskellige nationer og bosætter sig her:

AJeg vil selv søge efter mine får og holde øje med dem. Som hyrden holder øje med sin hjord, når hans får er spredt rundt om ham, således vil jeg holde øje med mine får og udfri dem fra alle de steder, hvor de blev spredt på de mørke skyers og mulmets dag. Jeg vil føre dem ud fra folkene, samle dem fra landene og bringe dem til deres eget land. Jeg vil vogte dem på Israels bjerge, ved vandløbene og overalt, hvor de bor. På gode enge vil jeg vogte dem, og på Israels høje bjerge skal de finde deres græsgange.@ (Ezekiels Bog 34:11-14)

Det er interessant at bemærke, at Israels bjerge med de gode græsgange bliver nævnt mange gange i dette og de efterfølgende kapitler. Det er netop i bjergområderne i Israel, at man vil etablere en selvstændig stat for palæstinenserne! Netop der vil store krige blive udkæmpet ifølge Skriften.

Da vi var børn, sagde vore forældre til os: AHvis I nogensinde kommer til at opleve, at det jødiske folk kommer fra mange forskellige lande hjem til deres eget land, er det et af de største mirakler i menneskehedens historie.@

Vore forældre troede på Bibelens ord om, at det en dag ville ske, og vi, deres efterkommere, ser det lige for vore øjne.

Vore forældre sagde også: ADer står i Bibelen, at alle skal kunne se det, men det må være i overført, åndelig betydning, for ingen kan se fra alle verdens lande, hvad der sker på et lille sted på jordkloden.@

Mon vi rigtig er klar over, hvor stor udviklingen har været de sidste 50-60 år? Vi kan nu gennem medierne se alt, hvad der sker og høre om det altsammen i vore stereoanlæg. Vi lever i en fantastisk tid!

Den store udvikling giver os dog også et meget stort ansvar! De fleste mennesker i verden tror på det, de ser og hører gennem medierne. Nyhedsformidlerne kan give os sande oplysninger, men de kan også manipulere med de oplysninger, de har, og lede os vild. Vi siger ikke, at de lyver, men ved at vise det, som de synes, vi skal se, og som passer med deres mening om udviklingen, kan de fordreje sandheden, så vi tror den ensidige information, vi ofte får.
Vi må derfor takke og prise Gud, fordi Han har givet os sit ord, Bibelen. I det profetiske ord har vi ved Helligånden fået åbenbaret det, der skal ske gennem tiderne. Guds profetiske ord er gået i opfyldelse til punkt og prikke indtil denne dag og vil fortsat gøre det.
Nu er det op til os som mennesker at vælge, om vi vil tro Bibelen eller medierne. Vi kan selvsagt regne med, at størsteparten af det, vi hører og ser gennem medierne, er sandhed, men når det gælder Israel og hele verdenssituationen, er det vigtigt, vi efterprøver alt med Skriften, Guds ord. Det er også vigtigt, vi kender historien, så vi husker det, der allerede er sket op gennem tiderne, og som kan have indflydelse på det, vi hører nu.
Vi har selv valgt at tro på alt, hvad Ordet siger, og denne bog er bygget på denne tro. Vælger du at stå på Ordets grund, står du på en klippe, som ikke kan rokkes, og du vil gennem Ordet få de oplysninger, du har brug for - for at kunne leve et trygt og godt liv i den alvorlige tidsperiode, vi nu står overfor.

Brændpunktet i den kommende tid vil være Mellemøsten. Ja, det har det været længe, men vi vil komme til at høre og se endnu mere om dette område i fremtiden. Følger du Ordets forudsigelser, bliver du ikke forbavset, men du vil blot kunne tænke: AJeg ved ifølge Guds ord, hvad der kommer til at ske, men ingen ved, hvornår det sker.@
Vi bliver tilskyndet til at skrive denne bog, når vi ser den negative udvikling, der er ud over verden bl.a. i kristne kredse, når det gælder Israel, og vi vil være med at advare!
Mange kristne synes ikke, det er så vigtigt med Israel. De fleste kirker har meget travlt med en mængde aktiviteter og har nok i at få hele systemet til at køre. Vi har endog hørt kirkeledere, der bliver irriterede, når der er nogen i deres menigheder, der ønsker særlig bøn for Israel. Det er, som om mange har skåret den rod over, de kommer fra og ikke føler nogen særlig interesse for Guds udvalgte folk. Man sløves og vil ikke involvere sig og bruge energi på at forske i, hvad der sker i Israel. Mange af de kristne, der ikke grunder over Skriftens ord, følger derfor med den strøm af ligegyldighed, de omgives af.
Læren, som kaldes AErstatningsteologi@ spreder sig som aldrig før og har derfor gode vækstbetingelser. Man mener, at de kristne ud over verden nu er Guds udvalgte Israel. Jøderne har forkastet Jesus og korsfæstet Ham, og de ønsker ikke kristendommen mere, så de er trådt ud af Guds udvælgelse og kan ikke længere regnes som Guds folk. De underviser om, at kirken, de troende ud af alle stammer og tungemål, som har taget imod Jesus og lever i troen på Ham, er det sande Israel.
Kære læser, dette er, sagt lige ud at posen, det moderne jødehad i en smuk forklædning, som Djævelen nu kommer snigende med. Der er allerede skrevet hundreder af bøger om dette vildledende emne i Amerika og andre lande. Man prøver at adskille Det gamle og Det nye Testamente, så den kristne tro Akun@ bygger på Det nye Testamente. Derfor vil vi advare de kristne i vort land. Lad os bede bønnen fra Fadervor:@ Led os ikke i fristelse, men fri os fra det onde!@ Kan vi blive fri for denne lære i vort land, ja, i hele Skandinavien, som før har været brugt af Gud til at hjælpe jøderne, er der håb for vor kristenhed. Vi vil komme meget nærmere ind på dette emne i næste kapitel.

Lad os huske på, at vore rødder er de samme som jødernes: Abrahams, Isaks og Jakobs Gud er vor Gud og Skaber. Hans Søn, som er både Gud og menneske, blev født ind i vor verden som jøde. Vi bygger vor tro på apostlenes lære. Apostlene var jøder. Både Jesus og apostlene byggede videre på det, der var skrevet i Det gamle Testamente. I deres taler til folket henviste de gang på gang til, at det, der skete på den tid, var forudsagt profetisk i Skriften, som jøderne havde den gang: det, vi kalder Det gamle Testamente. Uden Det gamle Testamente var der aldrig kommet et nyt. De fleste jøder tror kun på Det gamle Testamente, men flere og flere kommer nu til tro på, at Det nye Testamente er en fortsættelse af Det Gamle, og at de to Testamenter hører nøje sammen. Jesus sagde, at mange farer vild, fordi de hverken kender Skrifterne eller Guds kraft. Da Jesus sagde det, var Skrifterne det, vi i dag kalder Det gamle Testamente. De kendte heller ikke Guds kraft, Helligånden. Derfor fór de vild dengang, og derfor farer mange vild i dag. Derfor prøver mange kristne at bortforklare, at jøderne er Guds udvalgte folk og tager alle løfterne fra Det gamle Testamente som løfter, der kun gælder de kristne.
Lad os huske, at hele Det gamle Testamente er jødernes historie. Det nye Testamente er blot en fortsættelse af Det gamle Testamente. Frelsen kom først til jøderne, og apostlene blev sendt først til Ade fortabte får af Israels hus.@ (Matthæusevangeliet.10:6) Af bare nåde fik vi, som var langt borte, lov at komme tæt på og blive frelst ved troen på Jesus. Lad os huske, det er af bare nåde, og vi har intet at rose os af! Paulus lærer os i Romerbrevet 11, at Gud ikke har forkastet sit folk, som Han har udvalgt, og han sammenligner os med grene, der er brudt af et vildt oliventræ og podet ind i det sande oliventræ, som er Israel:
AMen når nogle af grenene blev brækket af, og du, som er en gren af et vildt oliventræ, er blevet podet ind blandt grenene og også får af saften fra det ægte træs rod, så skal du ikke hovere over de andre grene; og hvis du gør det, så husk på, at det ikke er dig, der bærer roden, men roden, der bærer dig.@(Romerbrevet 11:17)
Lad os være forsigtige med at dømme jøderne i det, de gør og det, de tror. Hvis vi ikke har den rette ydmyge holdning overfor hele dette emne, kan det gå helt galt for os. Lad Gud selv tage sig af sit folk. Han ved, hvad der bor i dem, og Han ved, hvordan de skal behandles.
Vi har brug for en læser-vækkelse, hvor alle kristne begynder at studere Guds ord, grunde over det nat og dag og se, hvad Gud vil gøre i fremtiden, så vi ikke farer vild. Vi har brug for at bede om en ny udgydelse af Helligånd og ild, så vi ikke blot flyder med strømmen, men rejser os som et folk, der ved, hvad vi tror på, og hvad vi står for.

Guds arena
Hvis du igen prøver at se verdenskortet foran dig, vil du forstå, at det lille Israel både nu og fremover kan komme til at se ud som Guds arena, hvor Han nu mere end nogensinde før vil vise alle nationer, som sidder rundt om på tilskuerpladserne som i et kæmpemæssigt teater, at Han er Gud, og Han vil herliggøre sit navn på det land, det folk og den by, Han har udvalgt som sin ejendom på jorden. Han sagde til dem:
AHvis I adlyder mig og holder min pagt, skal I være min ejendom, ene af alle folkene, for hele jorden tilhører mig. I skal være et kongerige af præster og et helligt folk for mig.@ (2.Mosebog 19:5-6)
Israel faldt ofte bort fra Gud, men der står herlige løfter hos alle de gamle profeter om, at Gud vil tilgive og genoprette sit forhold til dem:
AJeg vil helbrede deres frafald og elske dem med glæde. Min vrede vender sig fra dem. Jeg er som duggen for Israel, der skal blomstre som liljen og slå rødder som Libanons træer.@(Hoseas= Bog 14:5-6)

2. kapitel

Problemerne mellem jøder og kristne i dag

Hvorfor vil de fleste jøder ikke have noget med kristendommen at gøre?
Hvorfor kaster de ortodokse jøder sten imod de steder, hvor de messianske jøder samles og til tider maler deres bygninger over med sort maling?
Hvorfor bryder de sig ikke om at se kristne med korset i en kæde om halsen?
Hvorfor vil de ikke give arbejds-og opholdstillladelse i længere tid i Israel til mange kristne?
Hvorfor siger de fleste jøder, at ingen kan være både jøde og kristen på én gang?

Alle disse spørgsmål vil du få svar på i dette kapitel. Vi har arbejdet blandt jøderne i mange år og kan forsikre, at de fleste af dem er ualmindelig søde mennesker, og vi føler os meget ét med dem og elsker dem. De er hjælpsomme og gode at snakke med, når man kommer ind bag den skal, mange af dem omgiver sig med. De siger selv, de er som kaktussen ASabra@. De stikker og er hårde udvendig - men er meget bløde indvendig.
Hvorfor er der da den store konflikt, når det gælder den kristne tro og judaismen?

Hvis vi studerer kirkehistorien, forstår vi problemerne. Er du en oprigtig troende kristen, får du trang til, efter at have studeret dette, at råbe til Gud og bede om tilgivelse på kristenhedens vegne for alle de grusomme synder, mange kristne har begået imod jøderne i tidens løb, og du får lyst til at favne jøderne, være gode imod dem, bede dem om tilgivelse og vise dem Kristi sande kærlighed.

Efter Jesu korsfæstelse, begravelse, opstandelse og himmelfart kom mange jøder til tro på Jesus som Messias. De kom dagligt i Helligdommen, som på den tid var synagogen, og delte Guds ord, og man holdt fast ved apostlenes lære, ved fællesskabet, bønnerne og nadveren. Dengang var de fleste kristne troende jøder, og deres ledere var jøder. Den bibelske frelsesplan for Guds menighed på jorden var helt sikkert ifølge Romerbrevet 11:16-26, som vi nævnte i forrige kapitel, at jødekristne var som det sande oliventræ, der havde deres rødder i Abrahams, Isaks og Jakobs tro på Guds ord og løfter. Hedningerne var som grene på et vildt oliventræ uden disse rige rødder, og som ikke bar gode frugter, men som af Guds nåde fik lov at være med i Guds frelsesplan.
Enhver hedning, som kommer til tro på Jesus Kristus, bliver brudt af fra det vilde oliventræ og indpodet i det sande oliventræ og får den samme saft og kraft fra roden, som de sande grene får. De grene på det sande oliventræ, som ikke havde denne rod, blev brudt af. Men nådegaverne og sit kald fortryder Gud ikke, og Han har magt til at indpode dem igen, når de omvender sig, og når Han vil.

Der gik dog ikke lang tid efter Jerusalems ødelæggelse i år 70 e.Kr. før de kristne, som var blevet omvendt fra hedningeverdenen, begyndte at få undervisning fra deres ledere om, at jøderne korsfæstede Jesus Kristus, myrdede Frelseren, ja, myrdede Gud, derfor var de ikke længere Guds udvalgte folk.
Mange jøder var flygtet fra deres land på grund af det romerske herredømme, hvor mange både jøder og kristne led martyrdøden, så der var en stadig udvandring fra landet. Dog var landet stadig beboet af titusinder af jøder, og denne jødiske befolkning har aldrig nogensinde gennem århundrederne været totalt forsvundet.

Men som kristendommen bredte sig blandt andre folkeslag, voksede der et stadigt stigende had frem til jøderne blandt de kristne. Jo flere mennesker fra hedningeverdenen der sluttede sig til kristendommen, des mere fjernede de kristne sig fra jødedommen og de gammeltestamentlige skrifter. Derved blev der en større og større afstand mellem den gamle og den nye tro. De advarende ord, som Jesus og Paulus havde talt til deres eget folk, blev nu mere og mere brugt som ammunition mod jøderne. Nogle prøvede at omvende jøderne til kristendommen, men da det ikke lykkedes, så ofte som man ønskede det, voksede hadet.
Biskop Meliton i Lilleasien, der levede i det andet århundrede, var den første, der rejste anklagen mod jøderne for Guds-mord, og i det følgende århundrede anstrengte kirkefaderen Tertullian sig for at bevise, at jøderne var endegyldigt forkastede af Gud, og at de kristne var trådt i deres sted. Den romerske kirke var nu Guds udvalgte folk. Denne lære spredte sig gennem mange af datidens kirkefædre som kræft i den daværende kristne verden og har holdt sig helt op til vore dage. Denne lære har været årsagen til millioner af jøders lidelser, ydmygelser, forfølgelser og død.
Det blev snart almindeligt at tro, at alle jøder var AKristus - mordere@, og at de fra generation til generation herefter var under Guds forbandelse og dom og derfor skulle udryddes. Det blev snart sådan, at man troede, man tjente Gud ved at torturere og dræbe jøderne.
Der var en dygtig bibellærer, som mange holdt af og lyttede meget til, Origenes, som levede fra 185-254. Han fór vild fra sandheden og begyndte at sprede læren om, at jøderne til evig tid var et forbandet folk, som aldrig kunne komme under Guds beskyttelse eller velsignelser mere på grund af, at de var AKristus-mordere@. Denne lære lagde grunden til det første jødehad og er knyttet tæt sammen med troen på, at kirken alene er Guds udvalgte folk. Og grunden blev lagt til mange hundrede års forfølgelse af jøderne.
Der har gennem alle år været en lille gruppe af sande troende, som gik imod denne lære, men ofte har disse sammen med andre anderledes troende måttet lide døden.

Den romerske kirke indførte, at alle jøder skulle døbes og tvinges til at bekende sig som kristne. Da bl.a. jøderne nægtede at blive tvunget til at blive døbt, blev de forfulgt og mange dræbt - i kristenhedens navn.
På kirkemødet i år 325 besluttede man, at de kristne ikke længere måtte holde påskefest på samme tid, som jøderne fejrede deres påske i forbindelse med udgangen af Ægypten. Kejser Konstantin erklærede: AVi må ikke længere have noget til fælles med jøderne, for Frelseren har vist os en anden vej. --- Vi ønsker at separere os selv fra Adet afskyelige selskab af jøder@.
Det blev også forbudt for de kristne at hvile på jødernes sabbat. Søndag blev erklæret for lovmæssig hviledag.
Mange andre ting blev ændret for helt at skære de kristnes rødder til jødedommen over. Jøderne blev nu klassificeret som andenrangs borgere og betegnet som en vanartet og bestialsk sekt.
Kirkefaderen Eusebius skriver:
ASom straf og tugt er det jødiske folk fejet til side, adspredt for alle vinde og som alle folks slaver. Jerusalem og templet er for alle tider udslettet. Jødernes statslige og religiøse ordning er forkastet af Gud, alle positive værdier er overtaget af kirken og staten, og indtil tidernes ende vil dette ikke ændres.@
Synagogerne var på den tid stadig beskyttet som Gudshuse, men de blev af nogle kirkefædre betegnet som hjemsted for gudløshed og et skjulested for vanvid, som måtte udryddes.@Det, der ikke er kristent, er Gud en gru@, blev der sagt.
Augustin udtaler kort før år 400:
AJøderne er gamle gennem den eddike, de rakte Herren. De er bitre som galde, adspredte, blinde, skamløse, forblindede, elendige, oprørt smuds, en flok med rindende øjne.@
Hvis en jøde ønskede at blive kristen, måtte han/hun frasige sig alle jødiske traditioner, fester,

bønner, hymner, samlinger i synagogerne, jødisk mad og drikke og meget, meget andet.
Og det blev vedtaget, at hvis en kristen gik ind i en synagoge for at bede, skulle han/hun udelukkes af det kristne fællesskab. Kristne måtte ikke gå med til de jødiske fester eller på nogen måde lade sig påvirke af jødiske traditioner.

Hver gang jøderne bosatte sig i et land og var ved at falde til ro, blev de fordrevet eller udnyttet som slaver. De, der betegnede sig som kristne, var herskere. Særligt i Europa blev jødernes fornedrelsesproces lang. De skulle betale høje skatter og afgifter, de måtte ikke besidde noget embede, måtte ikke udtages til militærtjeneste og blev ikke indbudt til taffel hos de store. Alt var forbudt for dem.
Jøder kunne ikke eje land, de kunne ikke få lov at drive et håndværk, for det var kun tilladt laugmedlemmer, og kun kristne kunne være medlemmer af et laug. De var udelukkede fra at studere på universiteterne og dermed fra alle akademiske stillinger. Kun ganske enkelte skoler tillod jøder at studere og udøve lægekunst.
Siden det ottende århundrede stod kun pengehandel og pantelånervirksomhed åben for jøderne, da de kristne ifølge Bibelen ikke måtte tage renter af hinanden. Dermed blev der pustet til ilden til det store jødehad i verden. Da de ikke havde anden udvej for at eksistere og erhverve sig ejendom, var der mange af dem, der omsatte deres penge i guld og juveler, og derved blev de stadig genstand for misundelse og pengebegærlige ikke - jøders, fyrsters og embedsmænds udnyttelse. De blev mere og mere isolerede, da ingen ville have med dem at gøre.
Der var dog enkelte lyspunkter for jøderne ind imellem, hvor nogle vovede at forbarme sig over dem og vise dem velvilje. Bl.a. Kejser Karl den Store indtog sammen med hele sit hus en venlig holdning til dem.
Andre valgte en mellemvej. I et skrift fra Abbed Petrus Venerabilis til Ludvig IIV af Frankrig hedder det om jøderne:
ADræb dem ikke, de skal ligesom brodermorderen Kain gemmes til store kvaler, større skam, til et liv værre end døden, indtil de omvender sig til deres frelse. Ikke skal du dræbe dem, men du skal straffe dem på en måde, der passer til deres nederdrægtighed.@
Alt dette førte til 1600 år, hvor kristendommen fornægtede det jødiske folk som en del af Guds plan både for verden og den kristne kirke. Som en følge af denne seperation fra de jødiske rødder, plantede kirken sig selv ind i hedenske rødder. Vi læser om dette fra begyndelsen af det tredie århundrede, hvor den hedenske filosofi og undervisning af Platon havde en dyb påvirkning på kristenheden gennem Origenes, som vi allerede har nævnt. I stedet for at den kristne tro skulle udgå fra Jerusalem og den bibelske judaisme, gik den nu over til Athen og Rom, hvor hedninger påvirkede troen.
Kristenheden mistede den hebraiske indflydelse og fik i stedet den græske. Disse rødder har indtil vor tid påvirket mange forgreninger af kristenheden, bibeloversættelser og holdninger.
Det åndelige mørke og den kolde tid, der kom ind over verden og kristenheden i middelalderen, var sikkert aldrig kommet, hvis de kristne havde holdt fast ved deres jødiske rødder. De få kristne grupper, som holdt fast ved Bibelens lære om kærlighed og barmhjertighed, var få - men udholdende og bedende.

Korsfarerne dræbte tusinder af jøder, fordi de ikke ville være kristne, og de blev dræbt i Kristi og den kristne kirkes navn. Der er i sandhed brug for at bede om tilgivelse både hos Gud og hos det jødiske folk for disse grusomme handlinger.
Alle de otte korstog, der fandt sted mellem 1096 og 1270 betød mord og udslettelse af jøder og andre, der ikke var kristne. Hele jødiske menigheder blev dræbt. Korsfarerne samlede nogle steder jøderne i deres synagoger og satte ild til dem, mens man udenfor sang lovprisning til Gud!

Mange jøder valgte frivilligt døden sammen med deres familier. Andre lod sig tvangsdøbe for at få fred.

Under og efter Det andet Korstog fremkom for første gang den frygtelige beskyldning mod jøderne, at de brugte kristne børns blod til at fremstille deres usyrede brød. Når man ved, hvor nøje jøderne er med hensyn til ikke at spise blod, må det have været en grusom, djævelsk beskyldning imod dem. Denne vanvittige beskyldning bredte sig år efter år som en løbeild fra England til Frankrig og rundt i hele Europa. Selv om der hele tiden var mennesker, der talte imod de modbydelige løgne og tog jøderne i forsvar, var der et stadigt voksende had imod dem. Pave Innocens den III erklærede på Laterankoncilet i 1215, at jøder af begge køn skulle adskille sig fra andre mennesker i deres klædedragt. Fra da af adskilte den gule jødestjerne jøderne fra andre mennesker. Der var blodige forfølgelser, der undertiden udryddede den jødiske befolkning i hele distrikter. Eksempelvis faldt 140 jødiske menigheder for nedslagtninger, som den kristne adelsmand Rindfleisch i 1298 gennemførte i Frankrig. Der var ikke noget at sige til, at jødernes reaktion her var skarp og bitter. Man begyndte at hade de kristne, der tillod sådanne handlinger til Guds ære!
I midten af det 14. århundrede fór pesten, Den sorte død, hærgende gennem Europa, og igen fik jøderne skylden. Man beskyldte dem for at have forgiftet brøndene.
Mange, mange andre grusomheder kunne der skrives om her, men vi vil blot nævne en del af historien, så vi, der i dag kalder os kristne, ikke på nogen måde lader os vildlede og forføre af det moderne jødehad, som er ligeså ondsindet som dengang, men måske i vor tid kan komme i andre pænere, forførende forklædninger.

3. kapitel

Hvem bør bede om tilgivelse?

For alle, der kalder sig evangelisk, lutherske kristne, må det være en dyb sorg at vide, at også Luther på slutningen af sit liv forbandede jøderne. Han havde ellers i begyndelsen af sin tid som reformator skrevet, at paver, biskopper, munke og andre havde behandlet jøderne som hunde. Han skrev, at skønt jøderne var Jesu brødre og var betroet Guds hellige ord, så var de blevet frygteligt behandlet.
I 1523 offentliggjorde han et skrift om, at Jesus var født som jøde. Han håbede, det skulle få jøderne til at omvende sig. Da det ikke skete, forfaldt han til tidligere tiders jødehad og forfattede et skrift, som var meget hadefuldt AOm jøderne og deres løgne@.
Luther var så skuffet over, at ikke ret mange jøder omvendte sig til kristendommen, at han vendte fuldstændig om og skrev til sine trosfæller, at næst efter Djævelen havde de ingen værre fjender end de jøder, der holdt fast ved deres jødiske tro. Han anbefalede, at man skulle brænde deres synagoger til Guds og kristenhedens ære! Man skulle nedbryde deres huse og stuve dem sammen i stalde som sigøjnere. Deres bønnebøger og lærebøger skulle tages fra dem, og deres rabbinere blev under dødstrusler nægtet at undervise dem. De skulle fratages deres pas og andre rejsepapirer og holde sig fra at færdes på gaderne blandt andre mennesker. Deres penge, smykker og andre værdier skulle fratages dem og gemmes bort. Disse værdier skulle bruges, hvis en jøde omvendte sig til kristendommen, så han kunne få en smule til at starte en forretning, så han kunne forsørge sin familie.
De unge og arbejdsduelige jøder skulle ud og tjene deres brød ved hårdt arbejde, som Adams sande børn - i deres ansigts sved. De skulle ikke tro, at de var sat som herrer over kristenfolket, men disse dovne, racistiske ben skulle drives ud af det kristne system. AVil de ikke lyde, skal de drives ud af landet@, sagde Luther, Afor Guds vrede er så stor imod dem, at de blot bliver værre og værre, hvis man er gode imod dem. Derfor: Bort med dem!- Så hvis de ting, jeg har pålagt jer at gøre mod jøderne ikke virker, I højtærede, som har jøder under jer, så find en bedre måde at blive fri for denne djævelske byrde - jøderne!@
Luther beholdt denne indstilling lige til sin sidste prædiken, og det påvirkede mange andre reformatorer, fyrster og ledende adelsmænd. Derfor kunne man ikke forvente, at jøderne ville omvende sig til kristendommen, når de så frugterne af den Akærlighedens religion@, der altid blev prædiket for dem af de romerskkatolske og protestantiske ledere.

Uden dette frygtelige jødehad fra kristenheden ville det nok have været umuligt for sådan en som Hitler at gennemføre sin udryddelseskampagne mod jøderne.
Men da Hitler blev udnævnt som kansler i det tredie rige den 30.januar 1933, iværksatte han ideen om at lave udryddelseslejre og koncentrationslejre til jøderne og andre mindretalsgrupper. Da han besluttede, at man skulle boykotte alle jødiske forretninger og bygge KZ-lejre, sagde han til Kardinal Faulhaber: AJeg gør kun det, som kirken har prædiket og praktiseret imod jøderne.@
Få år senere sagde Hitler, at han fuldførte den forbandelse, som jøderne udtalte foran Pilatus: AHans blod kommer over os og vore børn@. I sin bog AMein Kampf@ skrev Hitler: AJeg tror, at jeg handler i overensstemmelse med Gud, den Almægtige Skaber, ved at kæmpe mod jøderne. Jeg kæmper for Herrens sag!@
En svenskfødt teolog, Hans Kung, der var teenager under Anden Verdenskrig, skrev i 1974: ANazisternes massemord af jøder var gerninger af gudløse mordere, men uden den næsten 2000

årige kristne anti-semitisme ville de have været umulige at gennemføre. Drabet på jøderne i det tyvende århundrede var slutresultatet af traditionen om at forkaste og ydmyge jøderne og judaismen helt tilbage fra den tidlige kristne historie, som også prøvede at frarøve Jesus hans jødiske identitet og gøre ham til en hjemmelavet Gud og frelser, en hedensk hero.@
Både den katolske og lutherske kirke udtalte og skrev mange antijødiske deklarationer og frasagde sig alt samarbejde med jøderne. Gennem alt dette blev over seks millioner jøder dræbt i koncentrationlejre og led frygtelige kvaler - blot fordi de var jøder. Dette sidder dybt i det jødiske folk i dag. De fleste jøder har slægtninge, som er døde i gaskamrene eller på andre grusomme måder, og for dem er der en stærk sammenhæng mellem nazisterne og kristendommen. Er det da så mærkeligt, at de ikke ønsker, at nogen jøde skal konvertere til kristendommen? Er det så underligt, at de har betragtet de kristne som deres værste modstandere og fjender?
Rabbi Hugo Gryn fra London siger: AJøder har haft så mange prøvelser fra de kristne, at de aldrig kom igennem til Kristus. Jeg er virkelig bange for Jesus. Som barn blev jeg jævnligt gennembanket af børnene fra en kristen skole, mens de fortalte mig, jeg var en Kristus-morder. Jeg arbejder virkelig alvorligt på at komme til at kende den historiske Jesus, så både mit folk og dem, der følger Ham, kan se Ham klart.@

Hvad kan vi gøre nu i år 2000 mod alle disse djævelske uretfærdigheder?
Vi må takke Gud for, at Den katolske kirke under Andet Vatikankoncil officielt tog afstand fra jødehadet, og at Vatikanet i 1994 anerkendte staten Israel. Vi har lige i skrivende stund, i marts 2000, haft besøg af paven her i Israel, og mange jøder var betaget af ham og glade for, at han viste medynk overfor jøderne for alt, hvad der er foregået i fortiden. Alle jøder havde dog håbet, at paven ville bede om tilgivelse for de mange, der døde i Holocaust bl.a. på grund af Den katolske kirkes antijødiske holdninger. Men det gjorde han ikke direkte. Man var også uforstående overfor pavens aftaler med PLO leder Arafat om, at Israels hovedstad, Jerusalem, efter deres mening, skal være en international by. Paven kaldte dog jøderne for pagtens folk. Det var en stor indrømmelse og anerkendelse.
Det, der sker, både fra alle Israels naboer og fra kirkernes side i disse år, er altsammen med til at gøre jøderne usikre på, hvordan fremtiden skal blive for det jødiske folk. Hvem er deres venner, og hvem er deres fjender?

Vi kan som kristne bede Gud om tilgivelse for alt det, vore forfædre har bedrevet. Vi ved dog, de selv kommer til at stå til regnskab ind for den levende Gud for alle deres ord og gerninger.
Men vi kan gøre alt, hvad der står i vor magt, for at trøste og opmuntre det jødiske folk i dag.
Vi kan gennem vor adfærd og vore holdninger vise dem en anderledes kristendom, som bygger på Ordets grund, hvor Jesus lærer os at velsigne og ikke forbande. Han lærer os, at hele loven er opfyldt gennem dette, at vi elsker hverandre og er barmhjertige.
Vi kan frem for alt vise det gennem at gå imod de aktuelle antijødiske holdninger, der sidder til højbords i vor tid både i forskellige regeringer og i kristne kredse.

Alle de såkaldte kristne, som i århundreder har forfulgt jøderne og kaldt dem Kristus-mordere, glemte, at det var romerske soldater, der gennemborede Jesu hænder og fødder, da de naglede Ham til korset. Ingen har tænkt på at forfølge og dræbe alle romere af den grund!

De glemte også, at selv om mange jøder fornægtede Jesus, kom tusinder af jøder til tro på Ham og fulgte Ham omkring i landet på Hans vandringer fra sted til sted. Det var en del af ypperstepræsterne og de ældste, som var misundelige over, at Jesus havde folket med sig, der anklagede Ham, piskede folkestemningen op imod Ham og fik Ham korsfæstet. Men både de og

folket handlede i uvidenhed. Peter siger til folket i sin tale, efter at have helbredt den lamme mand og efter at have fortalt dem, at de havde korsfæstet Guds Søn:
AVel ved jeg, brødre, at I har handlet i uvidenhed ligesom jeres ledere;@ (Apostlenes Gerninger 3:17)
Jesu egne i Nazaret tog ikke imod Ham. De fleste af Hans Akollegaer@, rabbinerne, som også var AHans egne@, tog ikke imod Ham. Men alle dem, der tog imod Ham, både jøder og hedninger, fik og får stadig magt til at være Guds børn ved troen på Ham. (Johannes Evangeliet 1:12)
Man har regnet ud, at ca. 20 procent af jøderne i det første århundrede accepterede Jesus som Messias. På pinsedagen kom over 3000 til tro. Kort efter over 5000 mænd foruden kvinder og børn. Der står også i Apostlenes Gerninger 6:7, at et stort antal præster adlød troen. Ca. 25 år senere, da Paulus kom til Jerusalem efter sin tredje missionsrejse, var tusinder nye jøder kommet til troen og var nidkære for loven.
Derfor var det djævelsk at beskylde alle jøder for at være Kristus-mordere.
Det var aldrig Guds plan, at jøder og kristne skulle skilles, men vi skulle alle være ét på det sande oliventræ. Men stærke religiøse kræfter står altid parate til at ødelægge Guds værk, og det fører til uhyggelige resultater, som vi har læst ovenfor. Vi tror heller ikke på, at de troende jøder skulle ophøre med at være jøder og forlade deres skikke, fester og love. Jesus kom for at fuldende loven gennem kærlighed. Hedninger, der kommer til troen fra andre nationer, skal heller ikke følge alle de jødiske love, men kun holde sig fra besmittelse med afguderne, fra utugt og fra at spise det kvalte og blodet. Her er, hvad apostlene besluttede i samarbejde med Helligånden, da mange hedninger var blevet kristne:
AFor Helligånden og vi har besluttet ikke at lægge nogen anden byrde på jer end dette nødvendige, at I skal holde jer fra kød, der ofres til afguder, og fra blod og fra kød af kvalte dyr og fra utugt.@ (Apostlenes Gerninger 15:28-29)
Dermed sagde de samtidig, at jøderne, bortset fra ofringerne, skulle blive ved at leve efter de regler, Gud havde givet dem som en evig pagt på, at de var Hans udvalgte folk.

Kirkefædrene glemte det vigtigste af alt:
Jesus, Guds Søn, behøvede ikke at lade sig korsfæste, hvis ikke Han selv ville. Vi læser, at ved flere lejligheder, når man ville dræbe Ham, kunne det ikke ske, fordi Hans time endnu ikke var inde. Jesus sagde selv, at ingen kunne tage Hans liv. Han gav det af sig selv for at frelse både jøder og hedninger. Han kunne have fået alle sine plageånder til at falde til jorden og dø ved blot at udtale et ord, og Han kunne have tilkaldt legioner af engle til hjælp i sine svære lidelser.
Men Han valgte selv at komme ned til os på jorden for at give sit liv for os ved at dø på et kors for at tage alle vore synder på sig. Han tog den største forbandelse på sig, at dø på et kors, for at vi ved troen på Ham skulle gå fri af straffen. Det var dybest set ikke jødernes eller andres skyld, at Jesus døde på korset. Det var Gud Faders store frelsesplan og kærlighed til en falden menneskeslægt, der drev Ham til selv at komme ned og udfri os af Djævelens snarer ved at ofre sit liv for os!

Må Gud give os visdom i den alvorlige tid, der ligger foran os, til at elske jøderne og respektere dem som Guds elskede, udvalgte folk og vise dem den sande Kristus, som elsker alle både jøder og hedninger med en evig kærlighed.

Da Zionismen opstod omkring århundredskiftet, faldt Guds gode Helligånd på en bedende kristen skare, og Åndens ild spredte sig til hele verden i takt med, at jøderne begyndte at vende hjem til deres land, Israel. Gud ville gennem Helligåndens udgydelse i vore hjerter åbne vore øjne for vore jødiske rødder i Abrahams, Isaks og Jakobs tro. Hvis vi ikke vil acceptere og forenes med

disse rødder ved at elske vore rødder og velsigne dem, afskæres vi fra Guds velsignelse, og vi kommer til at vokse som Aet vildt oliventræ@ igen uden saft og kraft fra de sande rødder:
ADu vil måske sige: Der blev brækket grene af, for at jeg kunne blive podet ind. Javel, de blev brækket af på grund af vantro, men det skyldes troen, at du fik din plads. Vær ikke overmodig, men frygt! For når Gud ikke skånede de naturlige grene, vil han heller ikke skåne dig. Dér ser du Guds godhed og strenghed: hans strenghed imod dem, der faldt, hans godhed imod dig, hvis du bliver ved hans godhed; ellers bliver du også hugget af.@ (Romerbrevet 11:19-22)
Hvis vi ikke bliver i Guds godhed, men hovmoder os, bliver vi altså som afhuggede grene. Det er ikke sikkert, vi selv mærker det. Lad os derfor våge!
Vi tror måske, vi lever, men er på vej til at dø som Laodikeamenigheden til hvem Jesus siger:
AJeg råder dig til hos mig at købe guld, der er lutret i ild, for at du kan blive rig, og hvide klæder at iføre dig, for at din nøgenheds skam ikke skal ses, og salve til at salve dine øjne med, for at du kan se.@ (Johannes Åbenbaring 3:18)
Vi oplever det fantastiske, når vi beder med mennesker til frelse og til dåben i Helligånden, at de pludselig får en stærk interesse for Israel og begynder at elske jøderne og bede for dem. Så løsningen på kristenhedens kulde overfor jøderne er, at vi bliver fyldt på ny med Helligåndens kraft og lader os rense af Åndens stærke ild!

4. kapitel

Jerusalem under fremmed herredømme

Gud har en tidsplan, og ingen kan hindre Hans værk. Men Han bruger mennesker som kanaler for sit virke på jorden. Han bruger også omstændighederne til opdragelse og til at vise sin magt, og selv om det til tider kan se ud, som om Gud har glemt sit folk, våger Han dog til evig tid over at fuldføre sit ord og sine planer.
Gud har ikke glemt sin plan med Israel, og selv om alt var mørkt gennem Middelalderen både for kristenhenden og for jøderne, viste Han omkring årtusindskiftet, at Han nu ville gøre noget helt nyt både for kristenheden og for sit udvalgte folk, jøderne.

For bedre at forstå, hvorfor situationen er, som den er for Israel i dag, skal vi se tilbage på, hvad der skete med Jerusalem efter, at Jesus forlod sine disciple på Oliebjerget og fór til himlen.
Jøderne kom til at lide mange kvaler, ja, så frygtelige, at mange måtte spørge sig selv: @Hvorfor?@ Guds ord siger, at Han ville straffe og opdrage sit folk, men hedningerne gjorde det mange gange værre ved at pine og plage jøderne, og de skal komme til at stå til regnskab foran Gud på grund af den grusomhed, de viste Hans folk. (Ezekiels Bog 36:3-7)
Også profeten Joel taler i hele kapitel 4 i Joels Bog om, hvordan Gud vil dømme folkeslagene, som handlede dårligt mod Hans folk, og om hvordan Han vil frelse Israels folk og land.

Når vi taler med jøderne i dag, har mange af dem mistet troen på Gud på grund af Holocaust. Vi må give dem ret i, at det er uforståeligt med vor menneskelige forstand, at de skulle lide på denne måde - men samtidig fortælle dem, at hver eneste gang de har oplevet ondskab og umenneskelig nød, har Gud givet dem en herlig udgang. Alle deres fester, som de trofast fejrer år efter år med stor glæde, dans og sang, er udsprunget af lidelser:
Da de havde levet som slaver i Ægypten under Farao og lidt forfærdeligt, kom Gud gennem Moses og udfriede dem, efter de havde fejret den første påske for Herren, spist det slagtede lam og strøget blodet fra lammet på deres dørstolper. Gud gav dem en herlig udgang af Ægypten, og derfor fejrer de nu påske hvert år!
Da den onde Haman havde planlagt at udrydde hele jødefolket, udvalgte Gud en Mordokai og en Ester, som gik i forbøn hos kongen og reddede hele folket, og Haman blev hængt i den galge, han havde tiltænkt Mordokai. I dag fejres Purim til minde om dette i Israel med stor begejstring år efter år!
Hanukkafesten fejres også hvert år til minde om, at Gud gjorde mirakler i nødens stund.
Ja, og mange andre lidelser og sejre mindes i dag med glæde og fester.
Ud af det frygteligste af alt: Holocaust, blev den jødiske stat Israel født! Det er et af de største mirakler i verdenshistorien. Og selv om modstandere af staten Israel har gjort mange forsøg på at tilintetgøre landet og folket, har Gud på mirakuløs måde reddet dem gang på gang.
Vi ved fra Ordet, at jøderne skal komme til at opleve i hvert fald én stor, forfærdelig krig endnu, hvor mange nationer vil omringe Jerusalem og kæmpe imod Israel, men da vil deres Messias komme på Oliebjerget og redde dem og tilintetgøre alle deres fjender!
Dette må også tale stærkt til os som troende Kristi efterfølgere, at Gud til tider tillader mange lidelser på vor vandring, men der kommer altid en herlig udgang, som vi må mindes og fryde os over gang på gang!

Mange har prøvet på at overtage magten over landet og Guds by, Jerusalem. Man har prøvet at ændre navnene på stederne, nedbryde bygninger og bygge andre op, men intet har kunnet

forhindre Gud i at redde både landet og byen.
Lad os tage et hurtigt tilbageblik over, hvem der har regeret i Jerusalem og i Israel gennem tiderne, så vi får en bedre forståelse af forholdene:
År 1000 - 961 f.Kr. var David konge i Israel og gjorde Jerusalem til hovedstad. (Anden Samuels Bog 5:1-12 og Første Krønikebog 11:1-9)
År 961-922 f. Kr. regerede Kong Salomo og byggede templet. Det var en storhedstid for Israel, hvor mange skønne bygninger blev til. Efter hans frafald fra Herren i slutningen af sit liv, hvor han tog mange hedenske hustruer og tilbad deres guder, tillod Gud, at Israels tolv stammer delte sig, de ti dannede Israel mod nord, og Juda og Benjamins stamme blev omkring Jerusalem.
År 922-332 f. Kr. var Jerusalem hovedstad for kongeriget Juda. (Esajas Bog 33)
År 332-63 f. Kr. kom landet under Alexander den Store og græsk herredømme. Senere overtog makkabæerne magten. De udvidede byen, byggede og renoverede overalt.
År 63 f. Kr. til år 70 e.Kr. regerede Herodes. Han var en stor bygmester, og udviklingen i landet og i Jerusalem var fantastisk. Herodes rekonstruerede tempelpladsen og genopbyggede templet. Hans søn, Agrippa den Første fortsatte opførelsen af offentlige bygninger, og de gjorde Jerusalem til et vigtigt centrum for nationen.
År 71-323 e. Kr.var det hedninger og romerske kristne, der regerede i landet. Den romerske kejser Hadrian ødelagde jødernes tempel og byggede i stedet for offentlige teatre, bade og forlystelsessteder. I året 130 besluttede han at ændre byens navn fra Jerusalem til Aelia Capitolina. Aelia var betydningen af hans eget navn, og Capitolina var navnene på de tre romerske guder Jupiter, Juno og Minerva.
Skønt jøderne gjorde opstand og kæmpede hårdt, blev opstanden fuldstændig knust. I år 132 gjorde de igen oprør mod den romerske besættelsesmagt, men i år 135 blev de overvundet endnu engang. Ordet fra profeten Mika gik i opfyldelse, hvor han siger, at på grund af Israels lederes tyranni og ondskab, og på grund af profeternes falske profetier skal Jerusalem og templet ødelægges: AMen på grund af jer skal Zion pløjes som en mark, Jerusalem skal blive til ruiner og tempelbjerget til kratbevoksede høje.@ (Mikas Bog 3:12)
De fleste jøder blev forvist fra Jerusalem, kun nogle få blev tilbage, og mange blev solgt som slaver eller dræbt.
År 324-638 e. Kr. kom den byzantinske epoke. De kristne regerede nu over byen, så der blev bygget mange kirker, og mange pilgrimme begyndte at komme til landet.
År 638-1099 e. Kr. indtog muslimerne landet og kaldte Jerusalem Aelia med tilnavnet ABeit - al-Makdas@ som benævnelse for templet. På den tid startede legenden om, at Muhammed derfra fór til den syvende himmel. Byen mistede det meste af sin politiske vigtighed, og muslimerne brugte den ikke som hovedstad, men udnævnte i stedet for Ramlah som deres hovedstad. Alt, hvad der er synligt fra den tid, er AThe Dome of the Rock@, Klippemoskeen.
År 1099-1187 e. Kr. indtog korsfarerne landet, hvor tusinder af både jøder og muslimer blev dræbt, fordi man med vold og magt ville gøre alle til kristne. Der blev bygget mange kirker i Jerusalem på den tid.
År 1187-1229 e. Kr. indtog Saladins hær byen, men i 1229 kom de kristne tilbage og regerede over en del af Jerusalem.
År 1250-1917 e. Kr. var landet under muslimsk herredømme, hvor mamelukker og ottomaner regerede under forskellige ledere.
Under mamelukkerne spillede Jerusalem ikke nogen særlig rolle. Mamelukkerne bredte sig over et stort område i Mellemøsten med Cairo som hovedstad. Jerusalem har aldrig været hovedstad for andre end jøderne, og for mamelukkerne lå Jerusalem alt for langt fra alfarvej, uden veje og transportmuligheder i det bjergrige område, som var svært tilgængeligt. Jerusalem blev brugt til at sende folk hen som en slags straf og for ledere, man gerne ville have lidt på afstand.
Der var i forvejen bygget synagoger af jøderne og kirker af de kristne, og under muslimerne blev

der bygget moskeer.
I 1517 blev mamelukkerne besejrede af ottomanerne (tyrkerne), og disse overtog styret i Jerusalem. Mange forskellige herskere fra forskellige lande har regeret i Jerusalem, men under ottomanerne var der en del fremgang i byen. Dog var der kun ca. 15.000 indbyggere i 1677.
Ved åbningen af Suezkanalen i 1869 kom der flere besøgende til byen, infrastrukturen blev forbedret, og mange pilgrimme og andre rejsende begyndte at interessere sig for byen.
I 1800-tallet begyndte de kristne organisationer at bygge mange kirker. Jøderne havde hele tiden været i Jerusalem, men nu begyndte mange udefra at søge til det land, som Gud havde lovet dem.
De muslimske ledere gav frihed til at købe og sælge land, så der kom gang i udviklingen i byen og hele landet. I disse år voksede antallet af de kristne indbyggere i Jerusalem til 13.000, muslimerne til 12.000 og jøderne til 45.000.
Udviklingen standsede, da Første Verdenskrig brød ud, og det blev fire svære år, hvor Jerusalems indbyggere sultede. Samtidig begyndte den tyrkiske hær at rekruttere indbyggerne til hæren, så mange flygtede. Byen var i en sørgelig forfatning, da General Allenby den 9. december 1917 ankom, og den britiske regering overtog magten i landet.

For første gang i løbet af flere hundrede år blev Jerusalem igen hovedstaden i landet!
Briterne forstod følsomheden mellem de tre forskellige religioner og ville, for at hjælpe, danne en kommité, som skulle tage alle beslutningerne i Jerusalem. Der havde ikke været nogen særlige problemer indbyggerne imellem i de forløbne år, men nu blev der ballade. Under hele det britiske styre fra 1917-1948 var der konstant uro mellem parterne. Før havde de lavet aftaler mellem hinanden, købt og solgt hos hinanden, men nu begyndte de at dele sig op og flytte rundt, så der efterhånden blev en bydel for hver trosretning. Uroen bredte sig også til andre dele af landet.
Men for jøderne var det en hjertesag, at Jerusalem var deres åndelige centrum.
Det er spændende at læse om, hvordan jøder rundt om i hele verden begyndte at længes efter deres hjemland. Det var, som når trækfuglene nærmer sig tiden for at flyve bort fra vinter og kulde til varmere himmelstrøg. Guds ur var ved at slå for timen til, at Hans ord i Jeremias= Bog 31:10-12 skulle gå i opfyldelse:
AHør Herrens ord, I folkeslag, forkynd på de fjerne øer og sig: Han, som spredte Israel, samler dem, han vogter dem som hyrden sin hjord. For Herren har udfriet Jakob og løskøbt ham fra hans overmand. Jublende kommer de til Zions bjerg, de stråler af glæde over Herrens gode gaver, over korn og vin og olie, over får og køer. Selv bliver de som en frodig have, de skal ikke mere sygne hen.@
Allerede på 1800-tallet begyndte antallet af jøder fra forskellige steder i verden at øges i det såkaldte Palæstina.

Jerusalem var altså under mange forskellige fremmede magter indtil 1917, hvor englænderne efter Første Verdenskrigs afsluttende fase fik det såkaldte Palæstina som mandatområde. Under tyrkernes herredømme i de foregående 400 år var landet blevet fuldstændig udpint. Folk skulle betale skat efter, hvor mange træer de havde. Derfor blev de fleste træer fældet, og der blev store ørken- og sumpområder, hvor ikke ret mange ønskede at bo. I begyndelsen af det 19. århundrede var indbyggertallet ca. 250.000, og hele landet var præget af fattigdom, nød og uvidenhed. Byerne og landsbyerne lå delvist i ruiner. Men der har under alle årene levet en lille rest af jøder i landet og i Jerusalem. Det var forudsagt hos de gamle profeter, at på grund af jødernes hårde hjerter måtte Gud straffe dem, men alle profeterne lover også, at der skal komme en genoprettelsestid for folket og landet.

5. kapitel

De vender hjem som trækfuglene

Der har altid været en længsel i jøderne, som var spredt rundt i verden, efter at komme hjem til deres eget land igen, det land, som Gud lovede Abraham, Isak og Jakob. Men ligesom trækfuglene opholder sig i fremmede lande, til tiden er inde for at vende hjem, har jøderne været som fremmede i landene i hele verden.
Når Ordet blev læst i synagogerne, kom længslen frem efter opfyldelsen af alle Guds profetier. Mange jøder fortæller os i dag, at det, der holdt sammen på den jødiske befolkning under alle trængslerne ude i de fremmede nationer, var sabbatten, de jødiske fester, højtider og skikke. Og længslen efter Zion og profetiernes opfyldelse var ofte samtaleemne i familierne. Der har dog også altid været en del jøder, som syntes, at de skulle integrere sig i de samfund, de boede i og blive en del af de lande og folk, hvor de syntes, de kunne skabe sig en fremtid. Men her kom Guds ord fra profeten Ezekiel ind som en hindring:
ADet, I har i tankerne, når I siger: AVi vil være som folkeslagene, som andre landes folk, og dyrke træ og sten@, det skal ikke ske. Så sandt jeg lever, siger Gud Herren: Med stærk hånd og løftet arm og med udøst harme vil jeg herske over jer. Jeg fører jer bort fra folkene, og med stærk hånd og løftet arm og med udøst harme samler jeg jer fra de lande, hvor I blev spredt.@ (Ezekiels Bog 20:32-34)
Herren taler derefter om, at Han vil rense ud blandt Israels folk. Han lader dem passere under hyrdestaven og fører dem ind i pagtens bånd. Han vil komme de løfter ihu, Han tilsvor deres fædre, Han vil herliggøre sit hellige navn på dem, og de skal komme til at se, at Han er Herren deres Gud.
Gud har givet dem et evigt kald, en evig udvælgelse til at være Hans ejendom, som, når Hans tid er inde, skal blive til pris på hele jorden ud fra Jerusalem, Guds by.
Mange har levet i længsel efter opfyldelsen af vers 42:
A Så skal I forstå, at jeg er Herren, når jeg bringer jer til Israels land, til det land, jeg med løftet hånd svor at give jeres fædre.@

Da Guds time var inde for, at jøderne skulle begynde at vende hjem, begyndte nogle at få det som trækfuglene, der bliver drevet af en ubeskrivelig indre kraft og længsel: @Uanset hvad der sker, så må vi hjem!@
Det var specielt dem, der levede under forfølgelser og nød, der længtes hjem.
Vi har talt med mange af de russiske jøder, der nu er immigreret til Israel. De fleste af dem er oplært i, at der ikke findes nogen Gud, og de har aldrig læst Skriften. Men en dyb indre længsel har drevet dem til at udvandre og søge til Israel. Mange af dem har oplevet på flyveturen dertil, at der skete en forløsning i deres indre, og de begyndte at længes efter fællesskab med Gud. Alt det okkulte, som mange af dem har levet i, bliver brudt som lænker, der falder af dem, under flyveturen hjem.
Også de mange immigranter fra Etiopien har oplevet den samme længsel. De har levet i generationer som trofaste jøder, der har overholdt Moseloven og alle traditionerne fra Israel. Pludselig åbner dørene sig for dem til at komme hjem. Store rutefly, hvor alle sæderne var taget ud, kom i ly af mørket og evakuerede tusinder af etiopiske jøder, der havde samlet sig i al hemmelighed for at kunne tage hjem til Israel. Der var syge og halte, unge og gamle, som på én nat blev ført med stopfyldte fly til Israel. Der var kvinder, der fødte under flyveturen, og der var ældgamle jøder, der grædende kyssede Israels jord, da de så det land, de hele deres liv havde

drømt om. Ordet fra Jeremias= Bog 31 er gået i opfyldelse i vor tid:
ATil den tid, siger Herren, vil jeg være Gud for alle Israels slægter, og de skal være mit folk. --- Med evig kærlighed har jeg elsket dig, derfor bevarer jeg min troskab mod dig.@ (vers 1 og 3)
AJeg bringer dem fra Nordens land, jeg samler dem fra jordens fjerneste egne. Blandt dem er blinde og halte, sammen med svangre og fødende, en stor skare vender tilbage. Grædende kommer de, jeg leder de tryglende og fører dem til bække, ad den jævne vej, hvor de ikke snubler. Jeg er Israels fader, Efraim er min førstefødte.@ (vers 8-9)
Før levede alle jøder i frygt for fremtiden. Vi kender mange, der kun turde få ét barn i de lande, de boede i, fordi de var usikre på, hvordan det skulle gå dem. Men her siger Herren:
ADer er håb for dine efterkommere, siger Herren. Dine børn skal vende tilbage til deres land.@ (vers 17)
Esajas så synet af de jøder, der kom med flyvemaskiner hjem til deres land. Dengang vidste han ikke, hvad en flyvemaskine var. Han så dem som duer.
AHvem er det, der kommer som sejlende skyer, som duer, der flyver til dueslaget?@ (Esajas= Bog 60:8)
Han så dem komme fra de fjerneste øer tilbage til det land, Gud lovede deres forfædre. Ingen kan fornægte dette nu. De såkaldte kristne, der i tidligere tider forkyndte, at Guds forbandelse lå over alle jøder, bliver i vor tid til skamme, når det åbenbares, at Gud ikke har glemt sit folk og sine løfter.

Når der skal til at ske store ting i Guds timeplan, udvælger Han mennesker, som Han ser, Han kan bruge i sin tjeneste, og som ikke giver op men arbejder intenst, indtil Guds plan lykkes. Til tider ved disse mennesker ikke selv, at de er redskaber i Guds hånd, men Han kender dem! Dette gælder i missionstjeneste til verdens nationer og til andre af Guds hjertesager.
Når det gælder Guds plan med Israel, var der flere jøder rundt i verden omkring 1800-tallet, der begyndte at røre på sig, for at deres folk skulle have deres eget land med deres egne love og rettigheder, hvor de frit kunne udfolde sig kulturelt og religiøst. Det trængte sig hårdt på, efterhånden som de så og oplevede, at jøderne fik skylden for mange af de ulykker og negative ting, der skete indenfor de lande og regeringer, de boede i og var afhængige af. Og store forfølgelser fulgte igen og igen.

I 1897 afholdtes den første zionistkongres i Basel,
hvor ledende jøder samledes for at drøfte, hvad der kunne gøres i de svære situationer, der opstod, og hvordan man kunne få oprettet en jødisk stat, hvor jøderne kunne føle sig trygge fra terror, vold og ødelæggelser. Her blev AVerdens zionistorganisation@ oprettet. Takket være den unge journalist, Theodor Herzl, blev zionismen sat i system, og han blev valgt til den første præsident for organisationen. Han havde ellers i mange år syntes, at jøderne var bedst tjent med at assimilere sig med de folk, de boede iblandt. Han mente, det var umuligt at tage det bogstaveligt, at jøderne skulle tilbage til deres gamle land, og han mente, at jøderne i de mange år i udlændighed var vokset fra hinanden og ikke ville kunne bygge et land op i enhed og forståelse. Dette udtalte han i 1894, men allerede samme år skulle han opleve noget, som ændrede hans holdninger totalt. Han var på den tid korrespondent for en avis i Paris, og han fik da overdraget ansvaret for at skrive om Dreyfus-processen, som blev ført i Paris. Alfred Dreyfus var en jødisk kaptajn, som tjenestegjorde i den franske generalstab. Han blev stillet for retten og anklaget for at spionere til fordel for Tyskland. Anklagerne var falske, og falske vidner blev ført. Den virkelig skyldige havde arrangeret det sådan, at skylden faldt på Dreyfus. Han blev anklaget for højforræderi, og han blev degraderet og dømt til forvisning på livstid til den frygtede Djævleø. Udenfor retssalen råbte folket: ADød over jøderne!@
Herzl var chokeret, da han vidste, Dreyfus var uskyldig, men at der var stærke kræfter i

bevægelse for at få ham fjernet fra generalstaben, blot fordi han var jøde! Senere kom det offentligt frem, at han var uskyldig, og han blev befriet og kom tilbage til sin stilling indenfor militæret.
Men Herzl var fortsat chokeret, og hele denne affære fik ham til at ændre holdning. Han havde altid anset Frankrig for at være et land med frihed, ligeret og menneskeværdige synspunkter. I 1896 skrev han det berømte zionistiske kampskrift ADer Judenstaat@, hvor han gjorde klart, at skulle det jødiske folk bestå, måtte det reddes ud fra de folkeslag, det boede iblandt, og at verden behøvede den jødiske stat. Man blev også enige om, at zionismens banner skulle være det blå-hvide flag med Davidsstjernen i midten, som i dag er Israels flag. Herzl skrev i sin dagbog følgende ord, som skulle vise sig at være profetiske:
AI Basel lagde jeg grunden til den jødiske stat. Hvis jeg sagde dette offentligt i dag, ville jeg blive mødt med foragt. Men måske om fem år, eller i hvert fald om 50 år, vil enhver forstå det.@
I 1948 fik jødernes deres stat!
På den femte kongres i 1901 brugte de delegerede hele dagen til at diskutere, hvordan der kunne dannes en national fond, som kunne opkøbe land i Israel, som dengang kaldtes Palæstina. Theodor Herzl havde ment, at han kunne forhandle med tyrkerne, som dengang besatte Palæstina, og gennem dem få etableret en jødisk stat. Han mente, at når dette var i orden, kunne man etablere en fond til hjælp for immigranterne til opkøb af jord. Men han havde nu i lang tid forhandlet med sultanen og hans rådgivere, med konger og prinser i Europa uden resultater. Nu indså Herzl, at fonden måtte etableres på denne den femte kongres. Han gik op på platformen og spurgte forsamlingen: AØnsker I, at vi skal stifte en national fond nu med det samme? Svar ja eller nej!@ Alle svarede entusiastisk Ja! Det blev vedtaget enstemmigt, at fonden skulle ejes af hele det jødiske folk, og der blev dannet en bestyrelse, som skulle formulere vedtægterne. Man foretog samme dag en indsamling, hvor der kom 200,000 pund ind til at starte fonden. Alle blev enige om, at de skulle få landet tilbage ved at købe det og betale arabiske landmænd og den tyrkiske sultan for det.
Mange jøder har altid forstået ud fra Skriften, at når de var kommet tilbage til deres land, ville Messias komme. Det har været med til at drive dem fremad mod målet.
De jøder, der allerede boede i landet, var begyndt at købe land udenfor Jerusalems mure, og de havde grundlagt de to første AMoshavot@, landsbyerne Rosh Pina og Petah Tikva, hvor man hjalp hinanden på alle måder i det daglige arbejde.

En indskudt bemærkning
For os, som skriver dette, har Petah Tikva en særlig betydning, da det er der, vi har vort store hjælpearbejde. Navnet betyder AHåbets port@, dette navn virkede fra begyndelsen i 1800-tallet paradoksalt, da området var sumpet og næsten ubeboeligt. Men i dag er denne by, Petah Tikva, en stor, blomstrende by, som giver dagligt brød og håb til mange mennesker. Vort arbejde blandt syge børn i dette område har også vist sig at være en AHåbets port@, hvor fra der flyder lægedom og hjælp til mange både børn og forældre. Da vi havde indvielse af en dyrehave, vi havde bygget til børnene på hospitalet i Petah Tikva, talte Peter ud fra ordet i Hoseas= Bog 2, hvor der refereres til dette navn. Profeten Hoseas profeterede om forholdet mellem Israel og Gud Herren. Israel var utro mod Herren, men på trods af deres utroskab vil Han forbarme sig over dem. Herren straffer dem, men når Hans time er inde, vil Han drage dem til sig, trolove sig med dem og forny sin pagt med dem.
@Derfor vil jeg lokke hende, jeg vil føre hende ud i ørkenen og tale til hendes hjerte. Der giver jeg hende vingårdene tilbage og gør Akors dal til håbets port.@ (Petah Tikva, vers 17-18)
Mange blev dybt berørte af det profetiske i denne forbindelse, at børn og voksne, som var i en håbløs situation i livet, her skulle få håb for en ny fremtid, på samme måde, som Israel fandt nåde og barmhjertighed hos Gud i fortiden.

Herzl blev brugt som et redskab af Gud
I 1903 blev jøderne i Ukraine udsat for frygtelige forfølgelser, som rystede hele den jødiske verden. Herzl blev fortvivlet og ville nu gøre alt for hurtigst muligt at få oprettet en jødisk stat. Han henvendte sig til den britiske regering, som tilbød ham, at jøderne kunne få et stykke land i Uganda, som dengang var under Britisk Øst-Afrika. I sin desperation anbefalede Herzl jøderne at søge denne udvej. Han fremlagde det på Zionistkongressen i 1903, hvor et overvældende flertal stemte imod. Flertallet ville trods forfølgelser og svære forhold holde fast ved ønsket om at komme til Palæstina, deres hjemland gennem tusinder af år. Dette måtte Herzl bøje sig for.
Han gav sit liv for Israels sag og døde året efter som 44-årig. Men han havde sået en sæd af håb for jøderne. Han havde lagt et grundlag for den jødiske stat og organiseret den zionistiske sag, så andre kunne arbejde videre hermed. Herzl havde et slagord i en af sine bøger om at skabe et land for jøderne: AHvis I vil, er det ikke et eventyr!@
Dette citat står på hans gravsten i Jerusalem.

Vi har de sidste år haft et slagord, der ligner dette. Vi bruger det, når Gud har givet os en vision og et ønske om at tjene Ham og Hans udvalgte folk: AMan skal ville for at kunne!@
Hvis man sætter sig med hænderne i skødet og venter på, at Gud skal gøre det hele, når man intet. Vi må erkende, som jøderne siger i dag, når vi kører igennem de frugtbare områder, de har opdyrket fra ørkenlandet: ADet er rigtig, at vi har Guds løfter over os og vort land, men vi må selv arbejde hårdt, for at der skal komme resultater.@ Det kan vi sige AJa, og amen@ til, da vi har oplevet det samme i alt det arbejde, Gud har bedt os om at udføre gennem de sidste 38 år. Vi må gøre, hvad vi kan, mens det er dag, og så kommer Gud med sin mægtige velsignelse over arbejdet og lader det spire, gro og bære frugter. Vi må plante og vande, så kommer Han, vor mægtige Gud og Skaber og giver væksten.

6. kapitel

Nationalfonden

Da Herzl i 1901 var med til at oprette Den jødiske nationalfond, havde han og de andre ledende jøder ved zionistkongressen nok ikke drømt om, hvor megen velsignelse og hjælp denne fond ville blive til for jøderne, når de skulle til at indtage deres gamle hjemland på ny.
Når vi læser i Bibelen om Josvas kaldelse fra Gud til at indtage Kana=ans land, fik han at vide, at hvert sted, deres fod betrådte, ville Gud give dem. De fik det gennem at bekæmpe og overvinde fjenderne med Guds hjælp. Det var hårdt arbejde, men hver stamme fik til slut tildelt en part af det land, de havde indtaget.
Da jøderne skulle til at generobre deres gamle land, blev det ikke ved, at de kæmpede med kanoner og krudt for at indtage landet, men de fik det meter for meter ved at købe og betale det. Og jorden, de købte, var tørre ørkenagtige områder eller sumpede usunde områder befængte med malaria. Det kostede blod, sved og tårer at få landet gjort beboeligt.

Herzl kunne godt lide at omgive sig med eksperter af forskellig slags, videnskabsmænd, botanikere, eksperter i landbrug og udnyttelse af alle de naturlige ressourcer, der var i landet. Herzl rejste selv sammen med disse eksperter på kryds og tværs i landet for at undersøge mulighederne, og senere sendte han folk til at undersøge Jordandalen, Judæas og Samarias bjerge og andre steder. De undersøgte, hvordan man kunne udvinde mineraler fra Det døde Hav, og hvordan alle vandområderne kunne udnyttes bedst til fordel for hele landet. Samtidig undersøgte de, hvor forskellige planter og kornsorter kunne vokse.
Professor Zvi Hermann Schapira var den, der havde presset mest på for at få fonden dannet, og han brugte al sin tid og energi på at udvikle den, så der kom penge ind til opkøb af land.
Han foreslog på sine rejser blandt jøderne rundt i verden, at hver jøde, barn eller voksen, skulle give én promille af sin indtægt, d.v.s. 10 øre for hver 100,-kr man tjente. Pengene skulle ikke gå til at underholde de nye indbyggere i landet, men de skulle bruges til opkøb af jord, og folk kunne så leje et stykke jord i 49 år, så familierne derigennem fik noget at leve af, og landet blev derved opdyrket stykke for stykke.
Desuden havde man brug for en bank, og til dette formål blev den første jødiske bank stiftet i landet.
En anden ledende jøde, Kremenezky, åbnede et kontor i Wien for fonden og gjorde en stor indsats, for at få alle jøder, rige og fattige, til at sende penge til køb af land. Han opfandt ADen gyldne bog@, hvor jøder kunne indskrive deres oplevelser fra specielle øjeblikke i livet eller skrive om mennesker, de ønskede at ære. De skulle betale en god sum for at få lov at skrive i denne specielle bog, og alle indtægter derved skulle gå ind i fonden.
Han fik også lavet specielle frimærker, som jøder over hele verden købte, og det indbragte mange penge til fonden. Det første frimærke udkom i 1902 og viste Davidsstjernen og navnet Zion.
Han fremmede også ideen om at opsætte en lille blå sparebøsse i alle jødiske hjem, hvor folk kunne lægge gaver ved særlige lejligheder. Herzl var den første til at anskaffe sig en sådan sparebøsse, da den var blevet lavet, og den står endnu i hans værelse på Jerusalems @Mount Herzl@ museum. Mellem de to verdenskrige kunne man finde ca. 1 million sparebøsser rundt i de jødiske hjem i hele verden.
Alle var indstillet på så hurtigt som muligt at opkøbe land, mens det endnu var muligt.

I 1882 kom den første store emigration fra Rusland og Rumænien, og der kom så mange nye immigranter til Palæstina, at fonden umuligt kunne skaffe penge til at købe land til dem. Men da

skete et stort mirakel: Baron Edmond de Rotschild fra Paris trådte til og opkøbte enorme områder rundt i hele landet. Han opmuntrede de nye immigranter til at prøve at plante nye kornsorter, bygge fabrikker og andre virksomheder og offentlige institutioner. Han gav land til de nye indvandrere, så længe han havde midler at give af, og ingen glemmer ham og hans familie i Israel.
Den jødiske nationalfond kom mere og mere til sin ret og bleve mere og mere aktiv på mange forskellige områder. Dens første store opgave var forskning sammen med de mange eksperter, som Herzl bl.a. havde involveret i arbejdet.
Der blev købt tre nye store stykker jord for at oprette tre børnehjem efter de voldsomme forfølgelser og drab af jøder i Kishinev. Alle de forældreløse børn blev bragt til Palæstina og anbragt på disse hjem og kom i særlige landbrugsskoler. Det var en beduin- sheik, der tilbød store landområder nær Genesaret sø til dette formål.

Inden længe kom visionen om at plante træer i det øde land, og man opfordrede alle jøder i hele verden til at plante et eller flere træer. Det blev til ti millioner træer på kort tid, som den jødiske nationalfond plantede. Det er også gennem denne fond, vi og andre planter træer af alle mulige sorter i dag. Det har indtil nu været med til at få Aørkenen til at blomstre@, som Guds ord siger: AØrkenen og det tørre land skal glæde sig, ødemarken skal juble og blomstre, den skal blomstre som rosen, juble med stor fryd. Den får Libanons herlighed, Karmels og Sarons pragt. De skal se Herrens herlighed, vor Guds pragt.@ (Esajas Bog 35:1-2)
AFor vand vælder frem i ørkenen, bække i ødemarken. Det hede sand bliver til oaser, den udtørrede jord til kildevæld. På sjakalernes tilholdssted vokser der rør og siv.@ (Esajas Bog 35:6-7)
Store ørkenområder er nu frugtbart land på grund af Guds velsignede løfter og menneskers fantastiske arbejde og udholdenhed. Byer vokser op, hvor der før var ørken, og nye arbejdspladser opstår fra dette arbejde. Igen må vi sige med jøderne: ADet kommer ikke af sig selv, selv om vi har Guds løfter. Det kræver ofre og hårdt arbejde!@

I årenes løb er der bygget kibbutzer, små og store byer, skoler og universiteter, ja, tusinder af ting, som man troede ville være umulige at gennemføre. Gennem denne Agivertjeneste@ fra alle jøder og også kristne er der knyttet stærke bånd fra den store verden til landet Israel.
Den lille mønt, barnet og den voksne giver eller indsamler til landets genoprettelse, bevirker en dobbeltreaktion: Barnet eller den voksne giver til Israels genopbyggelse, og landet giver noget af sig selv til giveren. Man føler sig tæt knyttet til det land og det sted, man har været med til at bygge op.

Sproget
Som sagt så tror vi, at Gud bruger mennesker til at opfylde sin plan, især når det gælder Israel. Ligesom Herzl blev brugt som et redskab til at samle jøderne til at genoplive Israel, så blev den russisk-fødte Eliezer Ben Yehuda et redskab til at genoplive det gamle hebraiske sprog, før staten Israel blev genoprettet. Han var filolog og et par år ældre end Herzl. Når man læser bogen om hans liv, må man gribes af den iver og stædighed, han lagde for dagen i arbejdet med at få det hebraiske sprog omdannet til et sprog, hverdagsmennesker kunne bruge. Hans kone og børn må have haft samme stærke ønske som Ben Yehuda, for de udholdt at være meget overladt til sig selv, mens han arbejdede på sproget mange timer dag og nat, og de indvilligede i, at der kun blev talt hebraisk i familien.
Når vi i dag lever blandt de moderne jøder og hører sproget, som alle jøder i Israel elsker at tale, tænker vi ofte på Ben Yehuda, som gav dem denne gave. Han havde som alle, der bryder nye veje, hård modstand i hele den hårde arbejdsperiode, men han holdt ud. Før taltes der mange

forskellige sprog i landet, mest jiddish, men nu er det hebraiske sprog med til at samle folket, som kommer fra mere end hundrede forskellige nationer og gøre dem til ét.

De skæbnesvangre år efter 1936

1936 blev et helt anderledes år for nybyggerne med megen kamp men også med store fremskridt i arbejdet med at genopbygge landet. Den jødiske nationalfond opkøbte meget land og byggede mange nye landsbyer til de nye immigranter.

Den arabiske befolkning begyndte en voldelig kamp og myrderier blandt jøderne, og denne kamp varede i tre år, hvor hundreder af jøder blev dræbt. Jøderne gjorde alt for at opbygge et forsvar omkring deres byer, og selv om der var kamp med nye angreb hele tiden, blev der ved at komme nye jødiske indvandrere, og byggeaktiviteterne fortsatte med fornyet styrke.

Man ser den samme tendens i dag i Israel: Uanset hvad der sker, og hvor meget krigstrommerne larmer omkring jøderne, er der ustandseligt nye byggerier igang. Hver gang vi kommer herned, er der sket nye spændende ting. Man går ikke i stå, fordi man har modstand! Inden 1936 var der i alt bygget 160 nye byer, og i de tre år, jøderne mødte modstand fra araberne, blev der bygget 60 nye byer, hvor fonden havde købt og betalt for alle grundene! Man kørte materialer ud om natten, og fra tidlig morgen til sen aften blev der utrætteligt bygget nye hjem i ly af vagttårne og vægtere. Til sidst greb den britiske regering ind og stoppede arabernes voldelige fremfærd, men det skulle vise sig, at jøderne havde en stor pris at betale for denne midlertidige fred.

7. kapitel

Hvidbogen

Efter at det andet arabiske oprør var nedkæmpet i 1939, troede jøderne, at de nu skulle få fred, og at de mange hjemløse jøder i Europa kunne komme til Palæstina og opbygge en tilværelse, hvor de kunne føle sig sikre og føle sig hjemme.
Men landet var dengang under britisk mandat, og briterne holdt en konference i London med arabiske og jødiske repræsentanter for at diskutere, hvordan de kriser, der nu var overstået, kunne forebygges i Palæstina. Zionistlederen, Chaim Weizmann, kom som en af lederne for den jødiske delegation, og han bad de engelske ledere om at respektere det oprindelige løfte i Balfourerklæringen om at oprette et nationalt hjemland for jøderne.
Arthur James Balfour, Englands udenrigsminister, udstedte i 1917 følgende erklæring til Lord Rothschild:
AJeg har hermed glæden at kunne meddele på Hans Majestæts regerings vegne følgende deklaration, som sympati for de jødiske zionisters higen, som har været forelagt og er godkendt af kabinettet. Hans majestæts regering ser med velvilje på oprettelsen af et nationalt hjem for det jødiske folk i Palæstina, og vil bruge deres bedste anstrengelser for at virkeliggøre opfyldelsen af dette ønske, idet det klart er underforstået, at intet bliver gjort, som skader de civile og religiøse rettigheder af eksisterende ikke-jødiske samfund i Palæstina, eller rettigheder og politiske stillinger af jøder i andre lande. Jeg vil være taknemmelig, hvis denne deklaration bliver bragt til det Zionistiske Forbunds kendskab.@

Ved konferencen i London sagde Weismann, at det godt kunne være en fælles stat, hvor arabere og jøder levede sammen, og hvor hver især klarede deres egne affærer, eller det kunne være en lille jødisk stat, som det tidligere var blevet aftalt.
Den arabiske delegation, som bestod af arabere fra Palæstina og udsendinge fra de arabiske nabolande, nægtede at godkende denne aftale og nægtede i det hele taget at sidde i samme værelse som jøderne. De gentog deres tidligere forlangender, at der skulle dannes en selvstændig arabisk stat i hver tomme af Palæstina, og det første, en sådan stat ville forlange, var at stoppe al indvandring af jøder og deportere alle jøder, der var kommet ind i landet efter 1881.
Efter konferencen udstedte de britiske myndigheder et dokument med Aden endelige løsning@ på det arabisk-israelske problem.

Dokumentet kaldtes AHvidbogen@.
Dette dokument chokerede jøderne. Det var dem, der hele tiden var blevet angrebet af araberne, og med hele den frygtelige udvikling i Europa i deres tanker, hvor tusinder af jøder blev forfulgt og dræbt, var de fortvivlede over dokumentets afgørelse:
Dokumentet sagde, at der indenfor 10 år skulle oprettes en arabisk-domineret stat, hvor jøderne kun måtte udgøre en trediedel af befolkningen. Der måtte kun komme 75.000 nye jødiske immigranter til landet inden 1944, og derefter måtte ingen komme ind uden arabernes tilladelse. Det land, jøderne allerede havde købt og bebygget, ville blive meget strengt overvåget, og jøderne måtte kun bo i særlige araber-dominerede områder. Briterne ville trække sig tilbage på et bestemt tidspunkt, og så måtte jøderne selv finde en måde at forsvare sig på overfor araberne, som åbent havde erklæret jødernes udryddelse.
Denne hvidbog var en stor skuffelse for jøderne, som så, at målet for deres broderfolk, araberne, var jødernes totale udslettelse.
Også mange i det britiske parlament var meget bekymrede over beslutningerne, som var modsat den beslutning, der tidligere var taget, om at oprette et hjemland for jøderne.

Selv om Hvidbogen var helt i arabernes favør, nægtede de at godkende det. De ville have, at alle jøder, der var kommet ind i landet efter 1880, skulle ud, og ingen yderligere jøder skulle have lov til at komme ind i landet.
Mange jøder i Palæstina gik i protest, da de hørte om beslutningerne, der var taget. De var klar over, at England ønskede arabernes hjælp i den begyndende krig i Europa, hvor Hitlers krigstrommer lød. Nazisterne havde allerede invaderet Tjekoslovakiet.
Flere britiske ledere indrømmede overfor jøderne, at de var nødt til at handle, som de gjorde, for at få hjælp fra araberne i den krig, Hitler havde påbegyndt, og som tegnede til at brede sig over hele Europa. Jøderne følte sig bedragede, og mange protestbevægelser startede. Mange jøder, som var undsluppet Hitlers dødsmaskine, var nu bange for at blive udryddet af araberne, som var begyndt at hjælpe Hitler.
Mange jøder var allerede fortvivlede over en konference, som amerikanerne havde været årsag til i Frankrig i 1938, hvor alle de implicerede lande besluttede, hvor få jødiske immigranter de ville tillade måtte komme ind i deres respektive lande. At alle disse lande faktisk lukkede deres grænser for de forfulgte jøder, var uhyggeligt. Jøderne vidste ikke, hvor de skulle vende sig hen. Det blev henstillet til Amerika i konferencen, at de ikke tog imod nogen flygtninge de næste ti år! Ingen ønskede en strøm af jøder ind i deres lande. Og briterne ønskede ikke, jøderne skulle til Palæstina og irritere araberne. Hvor skulle jøderne vende sig hen?
Vi takker Gud for, at Danmark og andre nordiske lande var positive overfor jøderne, og mange blev reddet gennem store indsatser fra vore folk. Vi tror, det er grunden til, at vi på så mange måder er blevet velsignet i Norden. Gud hjælpe os til fortsat at være villige til at velsigne Guds udvalgte folk, uanset hvad prisen måtte være! Der har også gennem historien været en lille flok af kristne, der ønskede at vise jøderne Guds kærlighed ved at hjælpe og opmuntre dem, på trods af, hvad andre mente og sagde. Der var også andre lande og enkeltpersoner, der ofrede deres liv for at hjælpe jøderne under krigen, og dem skal Gud belønne.
Netop i disse dage i april 2000 har FN hædret 84 Aretfærdige diplomater@ fra 24 forskellige lande, som reddede 150.000 jøder under nazitiden. Man regner med, der er over 500.000 jøder i live i dag på grund af, at disse diplomater gik imod deres regeringers beslutninger og udstedte visa til jøderne for at redde dem fra dødslejrene. Mere end halvdelen af disse diplomater blev fyret af deres regeringer for deres handlinger. Men en af dem sagde nogle meget vise ord, som vi kan lære af:
AJeg vil hellere være på Guds side imod mennesker end at være med mennesker imod Gud!@
Raoul Wallenbergs niece, Nane Annan, som er FNs generalsekretær Kofi Annans kone, fortalte, at Raoul Wallenberg sørgede for logi og udstedte svenske diplomatiske papirer til mere end 30.000 ungarske jøder, før han blev arresteret i Rusland i 1945.
Man kan se gennem alt dette, hvordan Gud bruger mennesker, som er villige til at blive brugt for at hjælpe andre.

Briterne havde i 1936 før den arabiske opstand tilladt 61.800 jøder at rejse hjem. I 1938 tillod de kun 12.800 indrejse, og i 1939, 16.400. I 1941 under Hitler-krigen fik kun 4.592 indrejsetilladelse, og 4.206 i 1942. Bestemmelserne var helt og fuldt politiske, for landet kunne sagtens give plads til mange, mange flere mennesker.
Der fandt frygtelige episoder sted, som man ville tro var umulige i en civiliseret verden:
Da forholdene i Europa blev desperate for jøderne, begyndte de at flygte til deres hjemland, som var det eneste land, de troede kunne tage imod dem. Selv om der var stop for indvandring til Palæstina, prøvede de at komme ind illegalt. I november 1940 kom et skib, APatricia@ med ca. 1900 jødiske flygtninge ind i Haifas havn. Den britiske mandatregering nægtede dem tilladelse til at gå i land og ville sende skibet videre til Mauritius i Det indiske Ocean og internere flygtningene der. Nogle fra den jødiske protestbevægelse gik i aktion. De placerede en mindre

sprængladning under skibets vandlinje og sprængte den for i desperation at gøre skibet utæt, så det ikke kunne sejle. Desværre var sprængladningen så stor, at skibet sank på meget kort tid, og 240 jøder druknede tillige med nogle engelske politifolk.
Nogle uger senere kom et andet skib, S/S AAtlantic@ med 1600 jødiske flygtninge til Haifa. De blev omgående sendt videre til Mauritius.
Kort tid derefter kom endnu et skib med flygtninge S/S@Salvador@ til Haifa med 350 jøder. De blev beordret tilbage til Bulgarien. På vejen dertil sank skibet, og kun 70 overlevede.
Men det var det lille skib S/S@Struma@, som kom til at stå som selve symbolet på Englands uforsonlige politik overfor jøderne under krigen. Dette skib ankrede op i Istanbul havn. Det kom fra Rumænien og havde 769 jødiske flygtninge ombord. Men skibet var i meget dårlig stand, det var utæt og kunne ikke sejle videre. De ombordværende bad den tyrkiske regering om tilladelse til at få opholdstilladelse i Tyrkiet, men det blev afslået. Skibet måtte ligge flere måneder i Istanbul, mens flygtningene blev mere og mere desperate. Ingen ville have dem, blot fordi de var jøder! De vidste, at Hitlers dødslejre var det eneste alternativ.
Jewish Agency appellerede til den engelske regering om blot at få en midlertidig opholdstilladelse i Palæstina for de nødstedte mennesker, men det blev nægtet! I februar 1942 beordrede tyrkerne, at skibet skulle trækkes ud af havnen, og nogle få meter ude i Sortehavet sank skibet. Ialt 769, mænd, kvinder og 70 børn druknede!
Denne frygtelige hændelse gjorde, at der var store demonstrationer i Tel Aviv og andre steder mod briterne, hvor man proklamerede, at den engelske kommisær for Palæstina, Sir Harold MacMichael, var en morder. Jøderne håbede, at nogle af deres slægtninge i Europa ville kunne undfly Hitlers dødslejre, men inden længe fik de at vide, at millioner blev dræbt i koncentrationslejrene. Andre levede i sult og nød og gemte sig rundt om, hvor de kunne finde et skjulested. Deres ejendomme, forretninger og andre ejendele blev konfiskeret, og der var intet håb for dem.
De overlevende prøvede på alle måder at komme til deres forfædres hjemland, Zion.
Chaim Weizmann bad den daværende britiske statsminister, Winston Churchill, om at ophæve Hvidbogens sanktioner og tillade i hvert fald 100.000 jøder, som levede i flygtningelejre, at komme hjem. Churchill lovede flere gange de jødiske ledere, at når de allierede havde vundet Anden Verdenskrig, ville Hvidbogen blive ophævet, men ikke før.
Også Amerika, som stod for nogle af flygtningelejrene i Europa, bad englænderne om at lade de 100.000 flygtninge komme hjem, men forgæves.

På den tid skete der mange grusomme ting i Europa, bl.a. blev 350 jøder nedslagtet i Polen, der iblandt var faderen til Israels senere statsminister, Yitzhak Shamir.
Efter alt dette begyndte det for alvor at ulme blandt jøderne i Palæstina.
David Ben Gurion, som senere blev Israels statsminister, anbefalede, at man gik imod beslutningerne i Hvidbogen. Andre var bange for at gøre briterne endnu mere umedgørlige.
Mens de diskuterede, invaderede Hitler Polen, og jøderne indså, at det var svært at kæmpe mod briterne, når hele Europa var ifærd med at blive indtaget af Hitlers regime. Så selv om jøderne var skuffede over englænderne, gik 27.000 jøder alligevel med i den britiske hær mod Hitler for at forsvare de truede områder. Englænderne omtalte dem overfor verden som palæstinensere for ikke at støde araberne.

I 1942 besluttede Hitler, at alle jøder i hele Europa skulle udryddes. Og som vi tidligere har nævnt, mente han, at han tjente Gud med disse grusomme handlinger. Nazisterne kaldte det: ADen endelige løsning på jødeproblemet i Europa.@ Der blev præsenteret et dokument om, hvordan man i nazi-ledede dødslejre kunne dræbe de ca. 11 millioner jøder, man regnede med, der var tilbage i Europa og Rusland på daværende tidspunkt.

Samtidig hjalp Jerusalems Mufti med at organisere en samling i Berlin, hvor den såkaldte AFrie Arabiske Militære Enhed@ blev dannet. De proklamerede Hitler som AIslams beskytter@, og denne hær skulle befrie Jerusalem fra den jødisk - britiske kontrol.
Selv om jøderne kæmpede på briternes side, bekæmpede briterne hele tiden yderligere indvandring af jøder til Palæstina. Alle disse uretfærdigheder resulterede i, at flere jødiske undergrundsgrupper i Palæstina slog sig sammen som en jødisk modstandsbevægelse for at få deres eget land.
En af de ledende i modstandsbevægelsen var Menachem Begin, som i 1977 blev Israels statsminister. Briterne havde udlovet en dusør på 2.000 pund sterling for hans hoved!
Denne modstandsbevægelse gik hårdt til værks mod briterne, og man kan måske synes, de til tider gik for langt, men desperationen drev dem frem, og de var villige til at give deres liv for at få det land tilbage, deres forfædre var lovet af Gud, og som de før havde beboet.

8. kapitel

Nøden tvinger

Efterhånden som presset blev hårdere og hårdere mod jøderne både ude i verden og i Palæstina, blev der arbejdet hårdt på at bygge flere landsbyer til nye tilflyttere i landet. På Zionistkongressen i 1936 stod Ussishkin, en af de ledende skikkelser i opbyggelsen af landet, frem og sagde til de delegerede: ASlå jer for brystet for den store synd, vi har begået imod dig, O, Israel, at vi har holdt igen indtil nu med at frigøre vort land!@ Alle var klar over, at der nu skulle arbejdes hårdt og målrettet på at bygge det land op, som Gud havde lovet Abrahams, Isaks og Jakobs efterkommere.
Da araberne blev voldelige imod jøderne i april 1936 og 3 år frem, oplevede de nye landsbyer voldsom modstand med blodsudgydelser og daglige angreb på beboerne. Men selv om hundreder af jøder blev dræbt, fortsatte immigrationen og bygning af nye byer med stor styrke. Jøderne blev klar over, at deres eneste mulighed for at overleve, når hele verden var imod dem, var at arbejde hårdt for at bygge det hjemland op, som deres forfædre havde haft. Den ene landsby efter den anden blev bygget op på rekordtid.
Det tog gennemsnitligt én dag at bygge en landsby. For at fortælle omverdenen, at man havde tænkt sig at fortsætte at opbygge landet og forsvare sig mod fjenderne, blev alle byerne bygget som det, man kaldte ATower- and Stockade settlements@. D.v.s: Man sendte bevæbnede convoyer af nybyggere og frivillige arbejdere ud med byggematerialer, maskiner og præfabrikerede huse, så snart man var klar til at bygge et nyt sted. Om natten blev hytter, telte og landboejendomme sat op. Man byggede en beskyttende mur omkring stedet og et vagttårn i midten, hvor man kunne holde øje med eventuelle fjender udefra. Så snart dagen gryede, begyndte nybyggerne med at bearbejde jorden, pløje og så, og hele omverdenen blev pludselig konfronteret med en ny landsby. Der blev arbejdet om dagen og vogtet om natten. Vagter kørte langs med markerne, vejene og ejendommene for at beskytte områderne. Når deres fjender brændte marker og huse af, startede man med uformindsket styrke forfra.

Når vi nu i år 2000 opholder os hernede i Israel, ser vi den samme iver og udholdenhed, og vi har tit spurgt jøderne:@Hvordan kan I klare at blive ved at bygge landet op på trods af hård modstand og kamp?@
AVi har ingen anden vej. Enten må vi leve og arbejde hårdt - eller dø!@ siger de.
De 60 nye landsbyer, der blev bygget op under den hårde modstand fra 1936-1939, var bygget på jord, som Den jødiske Nationalfond havde købt og betalt for. Der blev købt land og bygget fra nord til syd og fra øst til vest overalt, hvor der var land at købe.
På Zionistkongressen i 1937 blev det vedtaget at bede Fonden opkøbe og udvide de jødiske bosættelser så hurtigt som muligt, da briterne havde givet udtryk for, at grænserne for en kommende jødisk stat skulle gå langs med de steder, hvor jøderne allerede havde bygget solide byer.
I 1939, da briterne fik araberne til at falde til ro, var der 450.000 jøder i landet. Det var disse, der nu skulle til at kæmpe for deres land. Den måned, hvor Hvidbogen blev udfærdiget, blev der bygget 12 nye landsbyer. Man ville ikke give op på trods af de nye restriktioner.

AVi vil kæmpe - trods alt!@
På Zionistkongressen i august 1939 var der stor bekymring for, hvordan det skulle gå jøderne i Europa. Ussishkin, som havde et omsorgsfuldt hjerte, var meget bekymret for den store modstand, der rejste sig mod jøderne overalt. Han opfordrede til, at der på trods af al nød og modstand, fortsat måtte være en indsamling af jøder til hjemlandet, hvor forfædrene havde boet

og bygget, og at der måtte blive etableret et hjemland for jøderne, hvor de kunne føle sig frie. Denne vision kom til at gå i opfyldelse, men ingen havde drømt om, at størsteparten af de europæiske jøder skulle blive udryddet i mellemtiden.
Anden Verdenskrig brød ud en måned efter Zionistkongressen - i september. Briterne erklærede nazismen krig. Men inden de gjorde det, havde de samme år om sommeren gennem Hvidbogen erklæret krig mod jødernes håb for fremtiden.
David Ben-Gurion, som dengang var leder for zionistorganisationen, erklærede:
AVi vil kæmpe mod tyskerne, som om der ikke var nogen Hvidbog, og vi vil kæmpe imod Hvidbogen, som om der ikke var krig.@
Men det var ikke let at forhandle med briterne, som nu var ene i krig mod Hitler. Briterne holdt fast ved restriktionerne, som var vedtaget i Hvidbogen, og mange jøder, som prøvede at flygte med skibe fra dødslejrene til Palæstina, fik ikke lov at komme i land. Der var ikke meget, jøderne i Palæstina kunne gøre udover at prøve at opkøbe mere land trods restriktionerne.
I de 20 år Palæstina havde været under Det britiske Mandat, havde Nationalfonden opkøbt og opdyrket land i dale og bjergområder i midten af landet. Men nu vendte de deres blik mod syd.

Negevørkenen
Menneskeligt set var det umuligt at begynde at bygge landsbyer i ørkenen. Men der var ikke ret mange andre muligheder. De eneste, der kunne leve på visse steder i Negevørkenen, var beduinerne med deres fåre- og kamelflokke. Beduinerne, som var i pengenød, ville meget gerne sælge land til jøderne. De lavede markedsdage, hvor de satte land til salg - ofte til tårnhøje priser. Beduinerne ville sælge og give beviser på købene ud fra deres egne love, men jøderne fandt huller i landets love, så de kunne købe land på legal vis. Der skulle bruges enorme summer for skridt for skridt at købe ørkenlandet, men Den jødiske Nationalfond gik tålmodigt og udholdende til værks, og mange jøder i udlandet sendte penge til opkøbene. Det vigtigste af alt var at få fodfæste så mange steder som muligt. Man vidste intet om, hvilke muligheder der fandtes i ørkenlandet for at opdyrke landet, leve under klimaforholdene og finde vand! Men man købte ørkenlandet i troen på, at det skulle kunne lade sig gøre at få Aørkenen til at blomstre@, som profeterne havde sagt!
Man bad Jewish Agency om at opsætte udposter, som viste de jødiske områder overalt, hvor der blev købt land. Hver udpost blev omgivet af en stenmur. Inde i udposten blev der bygget et to-etagers stenhus, hvor ca 20 nybyggere kunne bo.
Inden længe kom der liv hvert sted, hvor der var en lille udpost. Videnskabsmænd kom rejsende til for at udforske stederne, og damme blev bygget i de dale, der var mellem højdedragene. Der blev lagt mange vandledninger ned overalt og bygget vandreservoirer. Indbyggerne på de små udposter fik gode relationer til beduinerne og fik lov at købe endnu mere land.
Efterhånden som nybyggerne bredte sig i Negev og oppe mod nord i Galilæa, kom hundredevis af unge jøder rundt omkring fra landet og hjalp dem.
Flere udposter var beboede af religiøse jøder, og man kunne høre lyden af bønner fra husene, hvor alle stod og bad, mens alle byggerierne gik som planlagt.

Haganah
Vagtkorpset, som efterhånden var nødvendigt overalt, hvor nye byer skød op, blev kaldt Haganah. Briterne arresterede mange nybyggere, og på steder, hvor der var mest modstand, stod tusinder af unge skulder ved skulder nat og dag og beskyttede de nye bebyggelser.
Da krigen ophørte i 1945, fik jøderne i Palæstina nyhederne om de mange millioner jøder, der var blevet dræbt under Holocaust. Det var frygteligt for dem. Næsten alle havde store dele af deres familier blandt de dræbte. Da briterne stadig ikke ville ophæve restriktionerne i Hvidbogen, rejste der sig sammen med sorgen over de mange dræbte en voldsom modstand mod briterne blandt

jøderne i Palæstina. Modstandsbevægelsen Haganah og undergrundsbevægelserne Ethel og Lehi slog sig sammen og blev til en hær, der bekæmpede briterne, som fortsat styrede i landet.
Tusinder af jøder, som havde overlevet Holocaust, prøvede at sejle til Palæstina, men kun for at finde vejen blokeret til det eneste sted i verden, hvor de kunne føle sig hjemme og i sikkerhed. Konflikten tilspidsedes, da jøderne i Palæstina fandt ud af, at der altid ville være hindringer i vejen for, at de kunne blive flere. Det var klart for alle, at der lå bitre kampe og vanskeligheder forude!

Guds løfter
I dag ved vi, at Guds løfter til Israel står fast. Mange profetier er gået i opfyldelse, også når det gælder Negev-ørkenen. De løfter, som vi kristne tager til os i tro som vore, går helt bogstaveligt i opfyldelse i Israel:
APå den dag rejser jeg Davids faldne hytte; jeg tætner revnerne, rejser det, der er revet ned, og genopbygger den som i fortidens dage, så at de kan tage hele Edom i besiddelse og alle de folk, som mit navn er nævnet over, siger Herren, og han vil gøre det. Der skal komme dage, siger Herren, da den, der pløjer, følger lige efter den, som høster, den, som træder persen, lige efter den, som sår; bjergene drypper med most, alle højene driver af væde. Jeg vender mit folk Israels skæbne, de skal genopbygge de forladte byer og bo i dem, de skal plante vingårde og drikke vinen, de skal anlægge haver og spise frugten. Jeg planter dem på deres jord, og de skal aldrig mere rykkes op fra den jord, jeg har givet dem, siger Herren din Gud.@ (Amos= Bog 9:11-15)
AMen når ånd fra det høje udgydes over os, bliver ørkenen en frugthave, og Karmel regnes for skov.@ (Esajas= Bog 32:15)
AJeg lader floder strømme i det tørre land, lader kilder springe i dalene. Jeg gør ørkenen til oase, det tørre land til kildevæld. Jeg planter cedertræer i ørkenen, akacier, myrter og oliventræer, jeg sætter enebær i det øde land tillige med ask og cypres, for at de kan se og erkende, lægge sig på sinde og forstå, at Herrens hånd har gjort det, Israels Hellige har skabt det.@ (Esajas= Bog 41:18-20)

Når man kører sydpå i dagens Israel, fatter man ikke, at det kæmpemæssige Negev har været én stor ørken. Den ene by skyder op efter den anden. Tusinder af træer er plantet, og vandmeloner vokser frem og bliver vandet med vand fra underjordiske kilder. Nogle af vore bekendte prøvede at bore efter olie i Negev, men da de havde boret en tid, sprang en mægtig vandkilde frem med varmt vand fyldt med rige kemikalier. Store fiskedamme er lavet i dette område, og folk kommer langvejs fra for at købe de lækre fisk. Man vil bygge et helsecenter på stedet, da vandet har lægende virkning. Gud gør undere i det tørre land!
Netop i disse dage har Israel planer om at udvide drastisk i Negev og gøre plads til mange millioner mennesker, efterhånden som staten får penge til det. Med udholdenhed, offervilje og håndkraft og med Guds stærke løfter til dem vil det lykkes!

9. kapitel

Ikke et øjebliks ro

Når man taler med jøder i dag, er det, som om hele deres liv er inddelt i perioder af kamp og prøvelser på forskellig måde, og mange af de familier, der lever i Israel nu, har gennemlevet alle de mange krige, der har været, siden landet for 52 år siden blev selvstændigt. De kan aldrig slappe helt af. Der er altid fjender, der truer dem på alle sider, hele verden blander sig i deres sager, og hele deres tilværelse er en kamp for at få lov at eksistere.

Efter at krigen sluttede i Europa, og jøderne i Israel fik at vide, at over seks millioner af deres familie, venner og mange andre jøder var dræbt i Hitlers dødslejre, blev alle klar over, at uanset hvad hele verden tænkte og sagde, så var det vigtigt for dem at få det land tilbage, som Gud engang lovede dem. De måtte kæmpe for at få et sted, hvor de kunne finde ro. Den ene jødiske landsby efter den anden voksede frem i Palæstina på trods af strenge restriktioner. Der var hele tiden hårde angreb fra arabernes side, og det skulle blive meget værre, end nogen havde tænkt det muligt.
Englænderne, som havde haft mandatet over hele området helt fra 1920,(kort nr.3, 4 og 5) gjorde alt for at hindre flere jødiske bosættelser.

Den 29. november 1947 vedtog FN at hele det palæstinensiske territorium, som tidligere var planlagt som jødernes område, skulle deles i en jødisk og en arabisk stat vest for Jordanfloden, og at Jerusalem skulle være en international by. Det blev vedtaget med 33 stemmer mod 13, og 10 undlod at stemme. (Kort nr.6) Fordelingen gjorde, at det land, jøderne nu blev tildelt, blev splittet op i tre små dele. Tænk på, at det nuværende Israel er på størrelse med Jylland! Så der var ikke meget at råbe hurra for.
Men jøderne blev ovenud lykkelige, efter hele det mareridt de havde været igennem og med tanke på de mange jøder, der levede som flygtninge spredt ud over Europa. Araberne var dog meget imod delingsplanen. De nægtede at godkende den. De ville have hele landet og have jøderne ud.

Frihedskrigen starter
Mens jøderne festede med udsigt til deres egen stat, blev en bus med jødiske passagerer på vej fra Petach Tikwa til Lod beskudt af arabere, og fem passagerer blev dræbt.
Det var begyndelsen til Israels selvstændigheds kamp. 650.000 jøder gik i kamp mod de palæstinensiske arabere, som fik hjælp fra seks arabiske nabolandes hære, Egypten, Syrien, Libanon, Jordan, Irak og Saudi-Arabien. Det var i sandhed som David mod Goliat! Det oprør, der opstod den 30. november 1947 og udviklede sig til en arabisk invasion af Palæstina, fik al den bitterhed, der havde ulmet mellem jøder og arabere helt siden 1922, hvor englænderne fik mandat over Palæstina, til at bryde ud i lys lue.
Tilbageblik
Hvis vi tænker tilbage, var jøderne berettigede til at få deres egen stat, sådan som det allerede helt tilbage i 1917 var blevet vedtaget, da den britiske regering udstedte den såkaldte Balfour-erklæring, hvor briterne gav støtte til et nationalt hjem for det jødiske folk i det land, deres forfædre havde boet i. Tusinder af jøder havde gennem alle år levet i Palæstina, og hovedparten af indbyggerne i Jerusalem var jøder. På kort nr.3 ses hele Det engelske Mandatområde, som dengang kaldtes Palæstina.
Araberne blev dengang lovet hele Transjordanien øst for Jordanfloden, og jøderne resten.(Kort nr.4) I 1922 indsatte Winston Churchill den senere kong Abdullah som emir af Transjordanien,

det vi i dag kender som Jordan. Så 80% af hele det palæstinensiske område blev på den måde tildelt de palæstinensiske arabere. Men araberne ønskede hele landet.
Da der opstod voldsomme oprør i 1922, 1929 og 1936, indså briterne, at det var umuligt at få jøder og arabere til at leve i fred side om side. Derfor blev det anbefalet af den britiske kongelige kommision som den eneste rigtige løsning, at man delte landet, så jøderne fik en selvstændig stat i Palæstina, og araberne fik Transjordanien. Jøderne var med på denne plan, men araberne ville ikke godkende den. Ifølge denne plan ville der have været rigeligt med plads til et hjemland for palæstinenserne i Transjordanien, det nuværende Jordan, og til jøderne i Palæstina. Størsteparten af befolkningen i Jordan består af palæstinensere i vor tid.
Da krigen i Europa så brød ud, blev der ikke noget af planerne. Briterne begyndte i stedet for at begrænse indvandringen af jøder, som tidligere nævnt.
Efter at den britiske regering i 1945 efter krigen gik imod præsident Trumans forslag om at lade 100.000 af de jødiske flygtninge fra Europa komme til Palæstina, voksede modstanden mod briterne blandt den jødiske befolkning. Ingen af de gyldne løfter fra 1922 blev til virkelighed. Tværtimod fik jøderne mere og mere modstand.

Frihedskæmperne, som senere blev til Israels hær og ledelse
Modstandsbevægelsen, Haganah, gik i gang med at iværksætte en stor illegal indvandring af jøder til landet. Der var to andre undergrundsbevægelser, Irgun, ledet af Menachem Begin, og Lehi, Israels frihedskæmpere, som sluttede sig til.
Der opstod voldsomme kampe, hvor Haganah forsøgte at ødelægge alle broer og veje til deres arabiske naboer. Briterne arresterede mange af Haganahs ledere. Den gensidige modstand blev hårdere, så briterne indsatte større militærenheder i landet. Men de kunne ikke gøre meget - efter den hårde krig i Europa, hvor England havde lidt store økonomiske tab. De havde meget at genopbygge, og deres imperium skrumpede ind, så de kunne næsten ikke overkomme at skulle investere mere i den stadige konflikt i Palæstina.
Briterne besluttede derfor den 18. februar 1947 at meddele verdenssamfundet, at de ville overgive mandatet i Mellemøsten til FN.
Efter at FN havde stemt for at dele landet, (se kort nr.6)og araberne svarede med at ville udslette en Israelsk stat fra fødselen, begyndte en tragisk udvikling i Mellemøsten, som vi endnu i dag er vidner til.

Israel - en selvstændig stat!
Efter FNs beslutning gik jøderne i aktion!
Der var to stærke ledere, som Gud brugte i Israels befrielseskamp: Chaim Weizmann og David Ben - Gurion. De var meget forskellige, men supplerede hinanden godt. Ben Gurion havde været i Palæstina siden sine unge år og var fuld af visioner og realisme. Han var ukuelig og ubøjelig i sine visioner. Da det midlertidige zionistiske statsråd blev etableret, var det helt naturligt ham, der blev valgt som leder. Det var derfor også ham, der stod frem ved det historiske møde i Tel Aviv den 14. maj 1948, da staten Israel blev proklameret. Han oplæste uafhængighedserklæringen og gav den nye stat navnet Israel. Følgende er citat fra denne erklæring:
ASelv midt under de voldsomme angreb der er rettet imod os de sidste måneder, opfordrer vi alle arabere, som bor i Israel, til at forholde sig rolige og deltage i opbygningen af staten på basis af fuldt og ligeværdigt statsborgerskab og retfærdig repræsentation i alle dens organer, enten de er foreløbige eller permanente. Vi rækker hånden ud i håb om fred og godt naboskab til alle lande rundt omkring os og til deres folk, og vi opfordrer dem til samarbejde i gensidig hjælpsomhed med den uafhængige jødiske nation i dette land. Staten Israel er rede til at bidrage i fælles anstrengelser for fremgang i hele Mellemøsten.@
Derefter istemte hele den bevægede forsamling den traditionelle jødiske velsignelse:

AVelsignet være du, Herre, universets Konge, som har holdt os oppe og ladet os blive i live indtil denne dag!@
Efter at Ben Gurion havde erklæret Israel som en selvstændig stat, blev nationalsangen sunget, og staten Israel var officielt oprettet. Ben Gurion blev senere indsat som både stats- og forsvarsminister. Med alle de kampe og vanskeligheder, der fulgte lige efter, var det tydeligt, at netop han var udvalgt af Gud til disse poster.
Bibelordet fra profeten Esajas er gået i opfyldelse med Guds hjælp som et mirakel for hele verden:
AHvem har hørt mage, hvem har set dets lige? Kommer et land til verden på én dag? Fødes et folk på et øjeblik? Ja, Zion får veer og føder straks sine børn. Skulle jeg åbne moderlivet uden at lade hende føde? siger Herren. Skulle jeg sætte fødslen i gang og hindre den igen? siger din Gud. Glæd jer med Jerusalem, fryd jer med hende, alle I, der elsker hende; tag del i hendes glæde, alle I, der sørgede over hende.@ (Esajas= Bog 66:8-10)

Krig
Allerede dagen efter gik Egypten, Syrien, Libanon, Transjordanien, Irak og Saudi-Arabien til krig mod den lille nyfødte stat. Over Cairo radio lød arabernes proklamationer om, at denne krig ville udslette Israel.
Det skulle imidlertid gå anderledes. Mens hele verden ventede i spændig på, at den lille nye stat, Israel, skulle blive knust og jøderne jaget ud i Middelhavet, hjalp Gud som i fordums dage sit folk. Selv om kæmperne var mange og mægtige med al mulig militær udrustning, vandt Israel efter hårde kampe med få soldater og med våben og andet materiel, der menneskeligt set var ubrugeligt i en sådan krig. De arabiske hære blev slået tilbage på alle fronter. Guds ord til sit folk gik i opfyldelse:
AHvis nogen angriber dig, er det mod min vilje, den, der angriber dig, skal falde i kamp mod dig. - Intet våben, der dannes imod dig, skal nå sit mål;@(Esajas= Bog 54:15,17a)

Imidlertid invaderede jordanske styrker senere landet vest for Jordan, Judæa og Samaria, som i delingsplanen var tiltænkt den nye arabiske stat. Samtidig besatte jordanerne den østlige del af Jerusalem. De sørgede for, at alle de jøder, der dengang boede i disse områder, måtte flytte ud i løbet af de 19 år, jordanerne besatte disse områder fra 1948-1967.

Ben Gurion havde forudset, at der kunne blive hårde kampe, så han havde informeret den nye Ahær@ om at være vågen. Men samtidig stolede han også på Guds hjælp. Han udtalte:
AVi israelere er realister. Vi tror på undere!
Flygtningeproblemet
Israel fik deres stat i 1948, men måtte undvære den østlige del af Jerusalem, som Jordan havde besat. Jøder, der havde boet i andre arabiske lande, blev sendt på flugt under krigen, men Israel tog imod dem og fik dem placeret hurtigst muligt rundt i landet. Før de arabiske hære invaderede Israel, sendte de arabiske ledere bud over radioen til alle de arabere, der boede i Israel, om at forlade deres bopæl, da araberne nu skulle føre en stærk og hurtig krig mod den nye stat Israel. Så snart sejren var vundet, kunne de vende tilbage til deres hjem.
Men da det blev Israel, der vandt krigen, turde mange af disse Aflygtninge@ ikke vende hjem. De arabere, der besluttede at blive i Israel, er nu og har i mere end 50 år været borgere i Israel og har de samme rettigheder og privilegier, som deres jødiske fæller har. De arabere, der var rejst ud af Israel til de arabiske lande under arabernes angrebskrig, mellem 600.000 og 800.000, blev holdt i flygtningelejre i Israels nabolande og er blevet holdt der i generationer som et våben til at vække medynk over hele verden og til at vække et voldsomt had til Israel. I skolerne i disse lejre får børnene at vide, at jøderne er som dyr, der har stjålet deres land, og børnene får et voldsomt had

til dem og ser jøderne som deres værste fjender, som for enhver pris skal udryddes. Der er født mange børn i disse flygtningelejre, og store dele af verden ofrer mange penge for at hjælpe de mange mennesker i lejrene. Tænk, én dags arabisk oliesalg kunne have skaffet hjem og arbejde til alle disse Aflygtninge@ allerede i 1949! De arabiske lande har flere hundrede gange større landområder end det lille Israel, så der er rigeligt med plads til alle.

Den 3. juni 1949 erklæredes våbenhvile. Israel havde under krigen mod Egypten erobret Sinaiørkenen. Den blev under fredsforhandlingerne i 1949 givet tilbage.(Kort nr.7)
I begyndelsen af 1950 annekterede den jordanske kong Abdullah Judæa, Samaria og Øst-Jerusalem næsten ubemærket af omverdenen. Han forandrede navnet på Judæa og Samaria til Vestbreden.
Samtidig arbejdede han på at lave en permanent fredsaftale med Israel!
Selv om der var erklæret våbenhvile, blev de arabiske lande ved med at irritere og angribe Israel på forskellig måde, men de havde også mange konflikter indbyrdes, som forstyrrede deres angreb på Israel.

I 1956 blev der igen åben krig, hvor Israel indtog både Gaza og Sinai, men de måtte give disse områder tilbage i forbindelse med aftalen om våbenhvile.

I 1964 blev PLO grundlagt i Cairo af Egypten, Syrien og Irak. Der er mange Audløbere@ af PLO: PFLP, DFLP m.fl.
Alle disse organisationer har i deres logoer et billede af hele Israel som palæstinensisk område, og deres mål var at tilintetgøre staten Israel.

Seksdageskrigen i 1967
Præsident Nasser angreb Israels handel med Afrika via Eilat ved at lukke den internationale kanal ved Tiransundet. Israel havde på forhånd sagt, at hvis det ville ske, var det en krigserklæring. Israel gik derfor til angreb på Egypten. FNs fredsbevarende styrker forlod Sinai, så derfor kunne Egypten hurtigt nå frem til grænserne ind til Israel.
Syrien stod parat med mægtige militære styrker og terroriserede Israel fra nord. Efter at have lammet den egyptiske hær angreb Israel Syrien. Israel havde lovet ikke at angribe Jordan, hvis de forholdt sig i ro, men allerede første dag af krigen angreb Jordan den jødiske del af Jerusalem. Israel slog igen, men Jordan fik støtte af Irak, men den tredie dag invaderede Israel den østlige del af Jerusalem.
For første gang kom Rusland åbent med i samarbejdet med de arabiske lande, Saudi Arabien, De arabiske emirater, Libyen, Algeriet og Marokko i kampen mod Israel.
Hele krigen varede i seks dage! Under denne krig vandt Israel hele Judæa og Samaria, Golanhøjderne, Sinaihalvøen og Jerusalem tilbage.(Kort nr.9)

Efter dette nederlag samledes araberlandene til en konference, hvor de nedfældede det meget omtalte charter mod Israel: Staten Israel havde ingen ret til at eksistere, men skal udslettes.

De såkaldte bosættelser
Da Jordan efter Israels statsdannelse besatte Jerusalem, tog de som sagt samtidig Judæa og Samaria og forblev der i 19 år. Under den periode udslettede de systematisk alle jødiske landsbyer i området og uddrev alle jødiske indbyggere for at gøre området Afri for jøder@ , det samme udtryk som Hitler brugte under krigen. (Se kort nr.8)
Da jøderne i 1967 tilbageerobrede disse områder, begyndte de straks at genopbygge de ødelagte byer og skabe nye byer overalt. Efter at de har generobret Judæa og Samaria, kalder hele verden

dette område for Abesat område@. (Se kort nr.9) Det var i virkeligheden Jordan, der først besatte det efter krigen i 1948, men efterhånden som medierne siger en ting ofte nok, begynder hele verden at tro, det er rigtigt. Judæa og Samaria er ikke besat af israelerne men er gamle bibelske områder, som tilhører jøderne, og som blev generobret i seksdageskrigen i 1967. Jøderne tog deres land tilbage og begyndte at genopbygge deres hjem. Derfor er disse huse og byer ikke ulovlige bosættelser. I Bibelen kaldes disse områder ofte for Israels bjerge, og det bliver ifølge profeten Ezekiel kap. 37,38 og 39 her, de store kampe skal stå i endetiden mellem Israel og deres fjender, og mellem Gud og Hans fjender!

Udmattelseskrigen

Efter at krigen var slut i 1967 regnede Israel med, at der nu var fred, men hele den arabiske verden var oprørte over, at Israel havde sejret og fået alle de tabte områder tilbage. Få uger efter krigens ophør begyndte der at blive uroligheder ved Suezkanalen. Det var begyndelsen på en udmattelseskrig fra Egyptens side mod Israel. Denne krig var ikke så voldsom som de andre krige, så man lagde ikke så meget mærke til den i den store verden, men den fortsatte helt til 1970, hvor der aftaltes en våbenhvile mellem Egypten og Israel.

Yom Kippur krigen

De store tab Egypten og hele den arabiske verden havde lidt under Seksdages-krigen, gjorde, at præsident Sadat havde en langsigtet strategi for at tage de tabte områder tilbage. Han var klar over, at nye angreb på Israel vil få stærke og omgående reaktioner fra Israel, så han havde mange og lange forhandlinger med Rusland, Syrien og de andre arabiske lande. Der var lavet en strategi om at misinformere i medierne, så Israel skulle blive forvirret. Da der trods trusler og Araslen med sablerne@ ikke skete noget større angreb på Israel, begyndte de israelske ledere at slappe af. General Elazar var dog den, der hele tiden havde øjne og ører åbne og bad om flere tropper til den israelske hær. Golda Meir og general Moshe Dayan tog det mere afslappet, men det skulle vise sig, at Elazar havde ret.

På Yom Kippur-dagen, hvor alle jøder fejrer årets største helligdag, og hvor de beder Gud om tilgivelse for alle synder i året, der er gået, vidste araberne, at Israel lå i dvale militært set. De vidste, at Israels modstand ville være på det laveste blus. Den 6. oktober 1973 blev et velorganiseret arabisk angreb rettet mod Israel fra nord og syd fra Egypten og Syrien støttet af Irak, Jordan og Sovjetunionen, mens hele den jødiske befolkning var i stilhed og bøn. En hel nation i bøn i synagogerne og i hjemmene blev pludselig alarmeret og skiftede i hast bedesjalerne ud med militæruniformer og styrtede af sted til militærområderne. Israel var igen i kamp for sin eksistens!

Efter 3-4 ugers hårde kampe fik Israel overtaget og gik med Guds hjælp sejrende ud af krigen med endnu større landområder end tidligere.

I 1980 fik Israel en fredsaftale med Egypten, hvor Sinai-halvøen blev givet tilbage til Egypten.

Siden har der været mange angreb på Israel fra dets naboer, og på grund af oliehandel og andre økonomiske fordele tager det meste af verden de arabiske landes parti. Da Irak angreb Israel i forbindelse med Golf-krigen i 1991, var der mange i hele verden, der holdt vejret og var spændt på, om Israel ville svare igen på de mange farlige raketter, Irak sendte ind over landet. Men amerikanerne overtalte Israel til at holde sig i ro i denne vanvittige krig, som Israel ikke havde noget med at gøre.

Vi husker, hvordan alle jødiske hjem i Israel indrettede et beskyttelsesrum mod Iraks eventuelle giftgas-angreb, og alle fik udleveret gasmasker. AI koncentrationlejrene blev vore kære dræbt i gasovnene, nu laver Saddam Hussein hele landet Israel til en giftgasovn, hvor vi alle omkommer@, hørte vi flere jøder sige. Men Gud holdt endnu engang hånden over sit folk.

Raketterne fra Irak forvoldte ikke større skader.

Siden har vi hørt om utallige fredsaftaler, hvor man prøver at skabe ro i Mellemøsten, men det hjælper ingenting. Profeten Ezekiel siger:
ADe fører mit folk vild og siger, at der er fred, skønt der ikke er fred.@ (Ezekiels Bog 13:10)
I år har FN haft en samling, hvor over 150 nationer deltog for at tale om at skabe en bedre verden. Da FN ikke har særlig mange beføjelser i de områder, FN er stationeret i for at bevare freden, blev der talt om at lave en ny form for militær enhed med større beføjelser til at gå i aktion i særlige krisesituationer.
Der tales også i disse dage om at gøre Jerusalem til en international by og om, at FN skal være Akonge@ over det hellige bjerg i Jerusalem. Hvis det bliver tilfældet, kan man levende forestille sig, hvor hurtigt profetierne fra Bibelen kan gå i opfyldelse om, at alle verdens nationer skal rejse sig og gå imod Jerusalem. Menneskelige og djævelske magter vil prøve at skabe en verden, en efterligning af Kristi kongedømme, ud fra Jerusalem, hvor de jordiske og anti-kristelige kræfter vil regere ud fra Guds by. Det bliver spændende at se, hvornår Gud griber ind.
Vi, der læser Bibelen og tror på profetierne, ved, at Herrens dag kommer, hvor alle folkeslag samles til krig mod Jerusalem. Men da vil også Herren rykke ud til angreb på disse folkeslag.
APå den dag skal han stå på Oliebjerget, som ligger øst for Jerusalem.@(Zakarias= Bog.14:4)
Det er klogt at læse hele kapitlet og se, hvordan det bliver, når Herren bliver Konge i Jerusalem, og hvor alle folkeslagene skal komme op til Guds stad for at tilbede Hærskarers Herre. De lande, der nægter at drage op for at tilbede Gud, får ingen regn!
Kongernes Konge, den virkelige Fredsfyrste, Jesus Messias, regerer, og alt skal være Helliget Herren@. (Zakarias= Bog 14:20-21)
tingene sker hurtigt nu, og det må kalde os alle til at våge og bede.

10. kapitel

Bibelen om folket

Når vi taler om jødefolket og om landet Israel, må vi hver især gøre op med os selv, om vi vil tro og følge mediernes Aundervisning@ om disse vigtige emner, eller vi vil tro, hvad Bibelen, Guds ord, underviser os om. Selv om Bibelen er gammel, har den vist sig at være profetisk og sand: Det, den har forudsagt, vil ske, er allerede sket i stort omfang og vil komme til at ske. Der er mange meninger om situationen i Mellemøsten, så hvis man virkelig vil forstå, hvad det hele drejer sig om ifølge Guds ord, er man nødt til at sætte sig ind i det og grunde over det. Er man opmærksom, kan man følge med i nyhederne på TV og radio og næsten se profetierne i Bibelen gå i opfyldelse dag for dag. Man ser tydeligt, hvordan Israels fjender får medhold på meget vigtige områder, og hvordan sandheden om Israel bliver fortiet.
Nogle mener, at vi nu lever i moderne tider og ikke skal tage så meget efter, hvad der står i Bibelen. Man mener, at jødernes tid som et specielt udvalgt folk er overstået forlængst, og at det nu gælder om at få vor moderne verden til at fungere på en fornuftig måde. Derfor må der moderne løsninger til, mener man. Der har aldrig været afholdt så mange møder på verdensplan som nu, og det såkaldte verdenssamfund er meget sikker på, at man gennem mange samtaler og forhandlinger kan løse problemerne. Også disse samlinger har Guds ord forudsagt. Prøv at læse Salme 2 og Salme 83, og du vil kunne genkende situationen i dag. Begge salmer siger også, at Gud ser alle ting og har en løsning. Dem, der vil modarbejde Guds planer, går hårde tider imøde.
ADe skal for evigt beskæmmes og forfærdes, gøres til skamme og gå til grunde, til de forstår, at du alene - Jahve er dit navn - er den Højeste over hele jorden.@ (Salmernes Bog 83:18-19)
AHan, som troner i himlen, ler, Herren spotter dem.@ (Salmernes Bog 2:4)

Israel i brændpunktet, vor tids største prøve
Nogle kristne får, som tidligere nævnt, mere og mere den holdning, at det nu er den kristne kirke, der er Guds udvalgte folk, og der findes i dag meget få kristne kirker og menigheder, der underviser om Israel og til stadighed beder for jødefolket og deres land. Man kan endog opleve fjendtlige holdninger mod Israel visse steder, når man taler om at være forbeder for Israel. Man mener, at alle løfterne i Guds ord nu tilhører de kristne. Men man kan ikke skille jødedom og kristendom. Jøder og kristne hænger nøje sammen, har den samme Gud og de samme rødder og må stå sammen i medgang og modgang.
Vi vil gerne her igen minde os alle om, at hele Bibelen er jødernes historie. Præcis som vi har vort lands historie og ikke kan lave om på den eller Aåndeliggøre@ den og tale om den i overført betydning, kan man bestemt heller ikke Aåndeliggøre@ alle de ting, der er omtalt i Bibelens profetier og allerede er sket gennem jødernes historie, og vi kan heller ikke overtage alle de løfter, der bl.a. står i Det gamle Testamente til jøderne og sige, at de nu kun gælder de kristne kirker ud over verden. Det er sandt, at vi alle kan få lov at tage imod Guds løfter i Ordet og takke Gud for dem i vor hverdag og gennem hele livet, hvis vi er mennesker, der har en oprigtig tro på Kristus. Men løfterne gælder først og fremmest det folk, de er givet til, og det er jøderne.
Vi kalder os Det nye Testamentes folk, og det er rigtigt. Men Det nye Testamente er blot en fortsættelse af Det gamle Testamente, og jødernes historie fortsætter i Det nye Testamente. Vi er af bare nåde som hedningenationer kommet med i Guds frelsesplan, men frelsen gælder først jøder, og derefter hedninger. I Romerbrevet kap.9, 10 og 11, får vi et klart billede af, hvor vi, som folk fra verdens nationer, er placeret i forhold til Israel. Lad os derfor tage tid til at undersøge, granske og bede over Guds ord i den alvorlige tid, vi lever i, så vi ikke bliver ført vild, hverken som enkeltpersoner eller som kirke eller nation. Vi har den faste overbevisning, at vi alle kommer på valg, når det gælder vort forhold til Israel. Jesus siger, at vi alle en dag skal dømmes ud fra,

hvordan vi har behandlet Hans brødre og søstre. Læs om verdensdommen i Matthæusevangeliet 25:31-46.

Guds arena

Man kan spørge sig selv, hvorfor det er så vigtigt med Israel og det jødiske folk og byen Jerusalem. Når vi læser Bibelen, ser vi hvorfor, og det vil vi gerne gennemgå kort og koncentreret her i denne bog, så ingen skal være i tvivl om denne sag. Vi har en stærk fornemmelse af, at landet Israel er Guds arena, hvor vi som folk fra alle nationer kommer til at Asidde som tilskuere@ til mange af de vigtige ting, der sker og kommer til at ske i Israel. Han vil åbenbare sin herlighed her og vise for hele verden, at Han er Herre og Gud. Da vi var børn, fortalte vore forældre os om, at alt det, der står i Bibelen om Israel, vil komme til at ske, men de kunne ikke forstå dengang, hvordan hele verden skulle kunne se, hvad der foregik i Mellemøsten. Nu ved alle vi, som lever i en rivende udvikling, at teknologien i løbet af få år har ført os så langt, at vi få sekunder efter, at tingene er sket et sted på jorden, kan se det på vore TV-skærme. Vi bliver fodret med informationer hele tiden. Lad os huske, at det, vi ved og kender til, er vi ansvarlige for. Vi kan ikke, som nogle siger, være ligeglade med, hvad Israel gør og ikke gør. Vi kan ikke lukke øre og øjne for realiteterne. Vi er nødt til at tage stilling. Lad os derfor tage en beslutning om at have samme holdning, som Guds levende ord, Bibelen, har.

Hvor kom jøderne fra?

Moses synger en sang til Guds ære i 5.Mosebog 32, hvor han ser tilbage på Israels historie. I vers 8-12 synger han om dengang, folk havde bygget Babelstårnet for at blive store og mægtige, og Gud gjorde dem forvirrede ved at give dem nye sprog, så de ikke kunne forstå hinanden og gå videre i deres egoisme:

ADa den Højeste fordelte folkene, da han skilte menneskene fra hinanden,
fastsatte han folkenes områder efter tallet på gudssønnerne.
Herrens del blev hans folk, Jakob blev hans arvelod.
Han fandt det i ørkenlandet, i den tomme, hylende ødemark;
han kredsede om det, holdt øje med det, passede på det som sin øjesten.
Som en ørn, der vækker sit kuld op, og flyver frem og tilbage over sine unger,
bredte han sine vinger ud, tog det op og bar det på sine vinger.
Det var Herren alene, der førte det, ingen fremmed gud var med ham.@

På trods af Israels lidenhed og usselhed, genstridighed og ringhed, udvalgte Gud det.

Han har taget dette folk til sig som sin ejendom. Selv om jøderne har været igennem flere trængsler end alle andre folk, og mange har prøvet at udslette dem fra jordens overflade, har Gud holdt dem i live, holdt deres traditioner og sprog i live. Han opdrager og danner sit folk gennem mange prøvelser, og som guld bliver renset i ild, vil der komme en rest ud af Israels folk, som er renset og helliggjort til ære for Gud. Hans planer og vore planer er meget forskellige. Vi kan ikke forstå Hans planer, da de er langt højere og større end vore. Gud arbejder på at nå sit mål med sit folk, sin øjesten. Vi mennesker har let til at drage korte slutninger ud fra vor forstand og fra det, vi ser i øjeblikket. For Gud er alting set i et evighedsperspektiv. Han har et mål, der skal nåes, og Han arbejder, til Han har nået sit mål. For Ham er én dag som tusind år, og tusind år som én dag. Den eneste måde, hvorpå vi kan forstå Ham og lære Hans planer at kende, er gennem Hans ord, Bibelen, og ved at vi beder Guds Ånd om at åbenbare Hans tanker og vilje for os. Vi vil derfor bede dig være stille og være bedende, mens du læser denne bog. Læg dine egne meninger tilside, og du vil få Asløret@ draget tilside, mens du læser, så du bedre kan forstå Guds mål og plan med Israel. Du vil også kunne forstå Hans store kærlighed til alle andre nationer. Vi taler som kristne om, at jøderne har et slør for deres øjne, så de ikke kan se vor frelser, Jesus Messias, men vi synes

også, at mange kristne og andre trænger til at få fjernet det Aslør@ eller den Amur@ fra deres øjne, som hindrer dem i at se Guds plan med jøderne.
Israel har mange fjender. Hvorfor er der så megen kamp om det lille stykke land, jøderne bor på? Det er mindre end Jylland! Hvorfor har dette folk måttet lide så utroligt meget i mange hundrede år? Vi tror ikke, at Israel kæmper imod kød og blod, selv om det kan se ud, som om det er mennesker, de kæmper imod. Nej, kampen er åndelig. Det er en kamp mellem Israels Gud og andre guder, der raser. Dette vil vi komme nærmere ind på. Men når vi ser på de mange modstandere, jøderne har, er det godt at huske Guds ord, der siger:
AFor dette siger Hærskarers Herre - til herlighed har han sendt mig - til de folk, der plyndrede jer: Den, der rører jer, rører ved mit øjeæble. Jeg svinger min hånd imod dem, så de bliver bytte for dem, der nu er deres trælle.@(Zakarias= Bog 2:12)
Gud strider imod Israels fjender. Derfor er det bedst at være på Guds side. Den, der kæmper mod Israel, kæmper mod Gud! Han har udvalgt Israel som noget helt specielt for at fuldføre sin frelsesplan med verden. Derfor er det vigtigt, vi har de rette holdninger og den rette kærlighed til dette folk. Vi må som kristne glæde og fryde os over, at Jesus kom som et lys for os, som levede i stort mørke, men Han kom også som en herlighed for sit folk Israel.
Da gamle Simeon, som var fyldt med Guds Ånd, oplevede, at Jesus blev bragt ind i templet af sine forældre for at blive omskåret, udbrød han:
AHerre, nu lader du din tjener gå bort med fred efter dit ord. For mine øjne har set din frelse, som du har beredt for alle folk: Et lys til åbenbaring for hedninger og en herlighed for dit folk Israel.@ (Lukasevangeliet 2:29-32)

Guds ejendomsfolk
Israel kaldes også i Bibelen for Guds ejendomsfolk. Fordi de tilhører Ham, har Han lov at behandle dem, som Han vil og lede dem, som Han vil. Om nogen vil ødelægge Guds ejendom, vil Gud ødelægge ham. Gud siger til Israel gennem sin tjener Moses:
AI har selv set, hvad jeg gjorde mod Egypten, og hvordan jeg bar jer på ørnevinger og bragte jer herhen til mig. Hvis I adlyder mig og holder min pagt, skal I være min ejendom, ene af alle folkene, for hele jorden tilhører mig. I skal være et kongerige af præster og et helligt folk for mig.@(2.Mosebog 19:4-6)
Efter denne hellige kaldelse blev Israel en nation med love og orden. Gud gav Moses de ti bud, som folket skulle leve efter, og der blev givet retsregler for samfundslivet. Indtil mindste detaljer gav Herren dem retningslinjer for, hvordan de skulle leve et godt og velsignet liv. Og selv om jøderne ikke altid har fulgt disse regler, er De fem Mosebøger de mest hellige skrifter for dem den dag i dag. Vi ved fra alle profetierne i Det gamle Testamente, at trods al modstand og alle fejltagelser i jødernes liv, vil Gud fuldføre sin plan med sit udvalgte folk.
ADe er dog dit folk og din ejendom, som du har ført ud med din store kraft og din løftede arm.@ (5.Mosebog 9:29)
A-men jer tog Herren og førte ud af jern-smelteovnen, af Egypten, for at I skulle være hans ejendomsfolk, som I er i dag.@ (5.Mosebog 4:20)
AHerren har udvalgt sig Jakob, han har gjort Israel til sin ejendom.@ (Salme 135:4)
AFor du er et helligt folk for Herren din Gud; dig har Herren din Gud udvalgt af alle folk på jorden som sit ejendomsfolk. Det er ikke, fordi I er større end alle andre folk, at Herren fattede kærlighed til jer og udvalgte jer, for I er det mindste af alle folk. Men fordi Herren elskede jer og ville opfylde den ed, han tilsvor jeres fædre, førte han jer ud med stærk hånd og udfriede dig af trællehuset af egypterkongen Faraos magt.@ (5.Mosebog 7:6-8)

Guds frelsesplan
Lad os se tilbage på, hvordan udvælgelsen begyndte. For at forstå Guds plan, må vi gå helt tilbage til skabelsen, hvor Han skabte Adam og Eva. Vi er sikre på, Han skabte menneskene, fordi Han længtes efter nogen, Han kunne elske, og som frivilligt ville elske og tilbede Ham. Når vi tænker på alt det andet, Gud skabte: himlen, jorden, havet og kildevældene, dyrene og planterne, ved vi, at alle disse ting adlød Ham og fulgte den plan, Han havde lagt for hver del af sin vidunderlige skabning. Mennesket er Hans højeste skabning, som i modsætning til dyrene har en fri vilje, skaberevner, kan tænke og tale og en evne til at vælge, om det vil adlyde og elske Gud eller ej. Vi er skabte i Guds eget billede. Da Adam og Eva vandrede i Edens have, havde Han gjort alting godt for dem, men Han havde også give dem retningslinjer for, hvad de måtte, og hvad de ikke måtte. Igennem deres liv i haven ville det vise sig for deres Skaber, om de ville ære og adlyde Ham. Gud tillod, at de blev fristet for at prøve deres tro og kærlighed til Ham, og vi ved alle, at de faldt for Djævelen, den gamle slanges forførende tale.
Fordi Gud er retfærdig imod sit eget ord, var Han nødt til at bortvise dem fra haven og fra sit ansigt og nærvær. Men vi læser i det samme kapitel i 1.Mos.3, hvor vi hører om deres fald, at Gud havde en frelsesplan og en plan for genoprettelse af forholdet mellem Ham selv og Hans skabning. Han sagde i vers 14-15 til slangen, at den skulle være forbandet, og at der senere ud af kvindens afkom skulle fødes en, der ville knuse dens hoved og på den måde overvinde den Ondes gerninger.
Gud talte til Adam og Eva, men de adlød Ham ikke.
Senere talte Han gennem Moses og profeterne, men kun få adlød Hans ord.
Til sidst sendte Han sit eget ord, Jesus Kristus, for at mennesker gennem Ham kunne se og høre, hvad Guds sande vilje var. Alle, der vil tro på Ham og adlyde Hans ord, skal blive frelst fra syndens magt og få evigt samvær med Gud, som de første mennesker havde det i Edens have.
Men for at Kristus kunne fødes til jorden, måtte Gud følge en plan:
1. Der måtte udvælges et land, hvor Kristus kunne fødes. Han valgte Kana=ans land.
2. Der måtte vælges et folk, hvor igennem Han kunne fødes. Han valgte jøderne.
3. Der måtte vælges en retfærdig slægt, hvor igennem Guds levende ord kunne fødes. Han valgte Abrahams slægt.
4. Ud af denne slægt måtte Gud vælge et retfærdigt menneske, som kunne føde Kristus til verden. Han valgte jomfruen Maria.

Vi ser Guds nøjagtige tidsplan gennem tiderne, når vi studerer de tidsaldre, der gik, efter at Adam og Eva var lukket ude fra Edens have:
Ligesom Gud brugte 6 dage til at skabe verden og brugte den 7. dag til at hvile, tror vi, at Han brugte 6 Aarbejdsdage@, hvor hver dag varede 1000 år, for at genoprette sit forhold til menneskene. Vi tror ifølge Bibelen, at Han vil bruge den 7. dag, de sidste 1000 år af denne Auge@, til at holde sabbatshvile i, når tusindårsriget kommer.(Åb.20)
Guds arbejdsuge ser således ud:
1. dag: Fra Adam til Noa gik der ca. 1000 år
2. dag: Fra Noa til Abraham gik der ca. 1000 år.
3. dag: Fra Abraham til Moses gik der ca. 1000 år.
4. dag: Fra Moses til Jesus gik der ca, 1000 år.
5. og 6. dag: Fra Jesus til slutningen af vor tid ca 2000 år.
Det er måske Guds store visdom, at vor tidsregning ikke passer helt sammen med den jødiske tidsregning. Vi har i skrivende stund år 2000, mens jøderne regner tilbage til skabelsen og i dag skriver år 5761. Der er ingen, der skal kende dage og timer nøjagtigt for Kristi genkomst eller for andre begivenheder. Men vi ved, at det vil blive, når der tales om fred og ingen fare. Vi, der læser Skriften, ved, når tiden nærmer sig, så vi ikke bliver overraskede:

AMen I, brødre, er ikke i mørke, så dagen skulle kunne overraske jer som en tyv. I er jo alle lysets børn og dagens børn@. (1.Thessalonikerbrev 5:4)
Ingen kan sige nøjagtig, hvornår Gud afslutter sin sidste arbejdsdag, inden tusindårsriget med sand fred begynder, men Ordet siger, vi skal våge og bede og altid være rede. Herren tøver i sin store nåde, for at endnu flere må tage imod Hans nådes tilbud om frelse og udfrielse af Satans magt. Vi må arbejde, som om Han snart kommer, og alligevel må vi arbejde, som om vi skal blive her lang tid endnu. Det er ikke meningen, vi skal sætte os med hænderne i skødet og vente, men lad os være aktive og være vågne i vor tjeneste for Ham! Når Han har fået en skare af mennesker, der vil leve i harmoni med Ham, som det var meningen fra begyndelsen i Edens have, ja, når tallet er fuldt, kommer Han.

Lad os se på ovennævnte tidsepoker i korte træk, så vi bedre kan forstå, hvorfor Gud udvalgte Israel og jøderne og lod sin vilje ske gennem dette lille land og folk:

1. Fra Adam til Noa:
I de første ca. 1000 år efter syndefaldet fik mennesker lov at leve efter deres samvittighed. Vor Skaber gav os alle samvittigheden, denne lille, ømfindtlige følelse i vort indre, der som en lille klokke ringer indeni os, hver gang vi handler imod Guds vilje. Menneskene fik lov at vælge, om de ville lyde Guds stemme eller den Ondes. Gud kunne have skabt os som robotter, der gjorde alt, hvad Han sagde, uden tøven, men Han ønsker et folk, der frivilligt gør Hans vilje. I tiden efter Adam gik der ikke lang tid, før hovmod, misundelse og mord styrede menneskers tanker og handlinger. Menneskeslægten, som skulle lære at leve i fællesskab med Gud i fred og harmoni, fordærvedes i synd og urenhed. Satan, som var nedstyrtet fra himlen på grund af hovmod, påvirkede mennesker til hovmod og ulydighed mod Gud:
AHerren så, at menneskenes ondskab var stor på jorden, og at alt, hvad de ville og planlagde dagen lang, kun var ondt. Da fortrød Herren, at han havde skabt menneskene på jorden. Han var bedrøvet og sagde: Menneskene, som jeg skabte, vil jeg udslette fra jordens overflade, både mennesker, kvæg, krybdyr og himlens fugle, for jeg fortryder, at jeg skabte dem.@ (1.Mosebog 6:5-7)
Men derefter står der en linje, som må få os alle til at prise Gud:
AMen Noa fandt nåde for Herrens øjne.@(1.Mosebog 6:8)
Tænk, hvis ikke der havde været én retfærdig mand på jorden, så havde Gud udslettet alt, og vi havde ikke eksisteret i dag. Men én mands retfærdighed kunne få Gud til at ændre sine planer. Det er fantastisk! Gud ser nøje på den enkelte af sine skabninger. Vi er ikke blot et nummer, som verden stræber efter at gøre os til, men vi er unike, enere, som Han regner med!
Vi kender alle til den vandflod, som Gud sendte. Vi kalder den syndfloden, fordi Han ville udslette alle syndige mennesker. Han skånede Noa og hans familie for gennem dem at få en retfærdig slægt, hvorigennem Han kunne genoprette forholdet til mennesker i fred og harmoni.

Fra Noa til Abraham:.
Gud velsignede Noa og lovede ham og hans slægt, at der aldrig mere skulle komme en syndflod, og Gud satte regnbuen på himlen som et tegn på Hans løfte.
Der gik dog ikke lang tid, efter at Noa og hans familie havde forladt arken, før synden igen sneg sig ind. Noas søn, Kam, syndede, og denne synd bragte forbandelse ind over en del af menneskeslægten. Vi læser i 1. Mos. 9 om, hvordan Noa og hans familie gik ud af arken. Noa plantede en vingård og drak af vinen. Da han til sidst blev beruset, blottede han sig inde i sit telt. Da Kam så sin faders blusel, gik han ud og fortalte sine brødre om det i stedet for at dække sin fader til. Da Noa hørte om dette, efter han vågnede op af sin beruselse, udtalte han en forbandelse over Kams slægt: AForbandet være Kana ´an! Den usleste træl skal han være for sine

brødre.@(vers 25)
De andre to brødre, Sem og Jafet, havde dækket deres fader til, og derfor udtalte Noa over dem: ALovet være Herren, Sems Gud! Kana´an skal være deres træl. Måtte Gud skaffe Jafet plads, så han kan bo i Sems telte. Kana´an skal være deres træl.@(vers 26-27)
Når vi læser videre til 1. Mos. 11:10, ser vi, at Sems slægt blev udvalgt af Gud til at være grundpillen i den slægt, som Han kunne bruge i sin frelsesplan. Ud af Sems slægt blev Abraham født, og gennem ham skal vi senere se, hvordan Gud formede og dannede et helt nyt folk, som skulle leve i tro og afhængighed af Ham og Hans ord.

Fra Abraham til Moses:
I den tid formede Herren gennem mange trængsler og trosprøver et udvalgt folk, der ville vandre i tro. Abraham er blevet kaldt vores fader i troen, fordi han var villig til at gøre alt, hvad Herren sagde til ham, og han stolede på, at Guds ord og løfter står fast. Gennem Abrahams slægt kom navnet Israel frem for første gang. Det skal vi gå dybere ind i lidt senere. Men lad os fortsætte med at betragte Guds arbejdsplan. Den er nøjagtig og vil også være det i fremtiden.

Fra Moses til Jesus Kristus:
For at hjælpe Israel, det folk, der gennem Abraham blev udvalgt som et specielt folk, gav Gud Moses sit ord og sin lov på en meget kortfattet, enkel og letforståelig måde gennem de ti bud, for at Israel kunne blive bevaret fra igen at falde i synd og ulydighed mod Herren. Selv om israelitterne gang på gang faldt i synd og bedrøvede Gud, tilgav Han dem, når de omvendte sig til Ham. Han havde besluttet, at det gennem en meget lang proces skulle lykkes at få et helligt folk ud af Israels sønner og døtre. Gennem loven og profeterne blev Herren ved med at tale og retlede sit folk og forsikre dem om, at de var Hans udvalgte. Han lovede dem også, at Han en dag ville sende deres forløser, Messias, som skulle komme og redde dem fra alle deres fjender og modstandere. Mange jøder troede og tror stadig, at Messias er et stærkt menneske, en stærk politiker, der skal komme og sætte tingene på plads for dem og hjælpe dem ud af deres trængsler, men mange andre er begyndt i deres hjerter at tro, at Jesus virkelig er den lovede Messias. Engang skal de alle se Ham, når Han kommer med skyerne (Åb.1:7), og de skal erkende, at loven kom med Moses, men nåden og sandheden er kommet med Jesus Kristus.

Fra Jesus Kristus og indtil vor tid:
Guds 5. og 6. arbejdsdage er snart til ende. Gennem de sidste 2000 år har Gud givet både jøder og hedninger en nådetid, hvor alle, der tror på Kristus som frelser og Herre, bliver frelst. Som nævnt i begyndelsen af bogen, har jøderne været igennem utroligt mange trængsler på grund af, at de var jøder. De kristne er også blevet prøvet på mange måder, ikke mindst i deres forhold til jøderne, og ud af disse mange år er der blevet en skare, som tilbeder og ærer Gud, og som ikke lader sig påvirke af Satan og alle hans fristelser og snarer, og som til sidst skal være med Ham i de evige boliger, i det nye Jerusalem, det himmelske Paradis.
AMangfoldige gange og på mangfoldige måder har Gud i fortiden talt til fædrene gennem profeterne, men nu ved dagenes ende har han talt til os gennem sin søn, hvem han har indsat som arving til alle ting, ved hvem han også har skabt verden. Han er Guds herligheds glans og hans væsens udtrykte billede, og han bærer alt med sit mægtige ord.@ (Hebræerbrevet 1:1-3)
Nogle mener, at Gud har ventet så længe med at afslutte sin plan, at det kan vente endnu mange tusinde år. Men her står der Aved dagenes ende@, efter at Jesus Kristus er kommet til verden. Herren er ved at afslutte sit arbejde med at genoprette sit forhold til menneskeslægten.

Guds sidste ugedag, tusindårsriget
Ingen kender dagen og timen for afslutningen af nådens tid. Vi ved blot, at tiden nærmer sig. Vi

lever Aved dagenes ende@, som skrevet i Hebræerbrevet. Bibelen siger også, at når tusindårsriget begynder, skal Djævelen bindes i tusind år. Der bliver ingen ond slange i Paradiset. Når vi ser ud over verden i dag, kan vi se det onde tage til, fordi Satan endnu ikke er bundet.
Han har dobbelt travlt i dag, fordi han ved, hans tid er kort. Lad os derfor ikke bedrage os selv eller lade andre bedrage os. Der står om dette rige:
AOg jeg så troner og nogle, der tog sæde på dem; de fik givet domsmagt. Og jeg så sjælene af dem, som var blevet halshugget på grund af Jesu vidnesbyrd og Guds ord, og alle, som ikke havde tilbedt dyret eller dets billede og ikke sat mærket på deres pande og hånd. De kom til live og blev konger med Kristus i tusind år. De andre døde kom ikke til live, før de tusind år var omme. Det er den første opstandelse. Salig og hellig er den, der har del i den første opstandelse; dem har den anden død ingen magt over, men de skal være Guds og Kristi præster og være konger med ham i de tusind år@.(Johannes Åbenbaring 20:4-6)
Når de tusind år er omme, skal der igen ske meget på verdensarenaen for at prøve menneskene. Derefter kommer den endelige sejr over Djævelen, dyret og den falske profet. Livets bog åbnes, og den endelige dom kommer. Der vil til sidst blive en stor skare af både jøder og folk fra alle andre nationer, stammer og tungemål, der har fuldendt løbet og bevaret troen, og disse skal være sammen med Herren for altid.
Mange er bange for at læse Åbenbaringsbogen, men vi bør alle læse den og derigennem få kundskab om alt det, der skal ske - for at gøre os rede!

11. kapitel

Bibelen om landet

Hele verdens øjne er rettet mod Mellemøsten i vor tid. I alle nyhedsmedier fortælles der jævnligt om kampen om Ade besatte områder@, som i Bibelen hedder Judæa og Samaria, og som igen og igen i Guds ord omtales som Israels bjerge. Vi hører om fredsaftaler og mislykkede forsøg på at ordne problemerne i Israel. Der er ikke mange, der forstår den egentlige årsag til den konstante uro i og omkring Israel. For at forstå årsagen, må vi gå helt tilbage til det, der står skrevet i Bibelen om Abraham og Sara:
Gud kaldte Abraham til en speciel opgave, som Abram, som han dengang hed, ikke på forhånd vidste noget om. Men han lyttede til Herrens stemme og gjorde, som Han sagde:
AHerren sagde til Abram: Forlad dit land og din slægt og din fars hus, og drag til det land, jeg vil vise dig. Jeg vil gøre dig til et stort folk og velsigne dig. Jeg vil gøre dit navn stort, og du skal være en velsignelse. Jeg vil velsigne dem, der velsigner dig, og den, der forbander dig, vil jeg forbande. I dig skal alle jordens slægter velsignes.@ (1.Mosebog 12:1-3)
Abram gjorde, som Gud sagde. Han drog af sted sammen med sin kone, Saraj, som ikke kunne få børn. Der, hvor de kom fra Ur i Kaldæa og fra Karan, hvor de boede en tid sammen med Abrams far, var der stor afgudsdyrkelse, men Gud må have set et oprigtigt hjerte hos Abram, så han kunne være den, der blev grundlæggeren af Guds ejendomsfolk.
Abram begav sig på vej til Kana ´an sammen med sin familie, og de kom til Kana ´an. På den tid boede kana ´anæerne i landet, men Gud sagde til Abram:
AJeg vil give dine efterkommere dette land.@ (1.Mosebog 12:7)
Derefter rejste Abram og hans følge rundt i landet og byggede Herren altre, hvor han kom frem. Under en hungersnød i landet drog de ned til Egypten, men da de kom tilbage, var de blevet så mange, at Lot og Abram besluttede at dele sig. Abram ville ikke have splid i familien, så han tilbød Lot at vælge med de kendte ord: A- vil du til venstre, går jeg til højre, og vil du til højre, går jeg til venstre.@ (13:9)
Lot valgte hele Jordandalen, og Abram slog sig ned i Kana ´an.
Da Abram stod og så ud over det landområde, han havde valgt, sagde Herren til ham:
ASe ud over landet, derfra hvor du står, mod nord og syd, mod øst og vest. Hele det land, du ser, vil jeg give dig og dine efterkommere for evigt.@ (13:14-15)
Læg mærke til de løfter om land, som Gud giver Abram og hans efterkommere, for det er bl.a. dette land, der i dag er årsag til de store stridigheder i Mellemøsten.
I kap. 15. opretter Herren en pagt med Abram. Abram var bedrøvet over, at han ikke havde nogen børn, så han sagde til Herren:
AGud Herre, hvad kan du give mig, når jeg må gå barnløs bort, og Eliezer skal være min arving. - - Du har ikke givet mig afkom, så min hustræl skal arve mig.@ (vers 2-3)
Men her lover Gud Abram, at hans træl ikke skal være arving, men Abrams eget kød og blod. Herren viste ham stjernerne på himlen og lovede ham, at så mange stjerner, som han kunne tælle - og flere til - skulle arve ham. Abram troede Herren, og det blev regnet ham til retfærdighed. Derefter oprettede Gud en evig pagt med Abram og forudsagde, at hans efterkommere vil blive trælle i et fremmed land i fire hundrede år. Men senere siger Herren til ham:
AJeg giver dine efterkommere dette land fra Egyptens flod til den store flod, Eufratfloden.@ (15:18)

Problemer på grund af vantro og hastværk
Saraj kunne ikke vente på, at Gud gav hende et barn, så hun bad sin mand om at få et barn med hendes trælkvinde, Hagar. Hagar blev gravid og måtte til sidst flygte fra Saraj ud i ørkenen. Derude fik også hun et løfte fra Herren:
AJeg vil gøre dine efterkommere så talrige, at de ikke kan tælles. Og Herrens engel sagde til hende: ASe, du er med barn; du skal føde en søn og give ham navnet Ismael, for Herren har hørt din lidelse. Han skal blive et vildæsel af et menneske; hans hånd skal være vendt mod alle og alles hånd mod ham, han skal leve på tværs af alle sine brødre.@ (16:11-12)
I kapitel 17 indgår Gud igen en meget stærk pagt med Abram, som da var 99 år gammel, og Han siger til ham, at han ikke længere skal hedde Abram - men Abraham, fordi han skal blive far til mange folkeslag, og konger skal nedstamme fra ham. Herren igen:
ADet land, hvor du nu bor som fremmed, hele Kana´an, vil jeg give dig og dine efterkommere til evig ejendom, og jeg vil være deres Gud.@(vers 8)
Også Saraj fik navneforandring:
ADin kone Saraj skal ikke længere hedde Saraj. Hendes navn skal være Sara. Jeg vil velsigne hende, og jeg vil give dig en søn med hende. Jeg vil velsigne hende, og hun skal blive til folkeslag, ja, folkekonger skal nedstamme fra hende.@ (vers 15-17)
Abraham tvivlede på, om en hundredårig kunne blive far, og om Sara, som nu var halvfems, kunne føde et barn. Så han sagde til Herren:
AMåtte Ismael leve for dit ansigt!@ Men Gud sagde: ANej, din kone Sara skal føde dig en søn, og du skal give ham navnet Isak. Med ham vil jeg oprette min pagt som en evig pagt for hans efterkommere. Men med hensyn til Ismael bønhører jeg dig. Jeg vil velsigne ham og gøre ham uhyre frugtbar og talrig. Tolv høvdinge skal han blive far til, og jeg vil gøre ham til et stort folk. Men min pagt opretter jeg med Isak, som Sara skal føde dig næste år ved denne tid.@(17:18-21)

Det er vigtigt for os at slå fast, at der ikke er personsanseelse hos Gud. Han velsigner i rigt mål dem, Han vil. Den stærke profeti, der her udtales om Ismael og hans efterkommere, er i høj grad gået i opfyldelse. Ismael blev far til tolv stammehøvdinge, som vi læser om i 1.Mosebog 25:12-18. De er blevet uhyre talrige, og Herren har velsignet dem med kæmpemæssige landområder, olie og utallige rigdomme.
Isaks efterkommere fik, som Gud lovede Abraham, Kana´ans land, og pagten, som Gud havde oprettet med Abraham, er gået videre til Isaks efterkommere. Guds ord står fast, og vi vil komme til at se i fremtiden, at alt det, Han har lovet Abraham og Sara, kommer til at gå i opfyldelse. Der er ikke efterladt nogen tvivl i det, Herren siger til Abraham, men mennesker laver om på tingene. I kapitel 21 læser vi, at Sara fødte sin og Abrahams søn, Isak, som Gud havde lovet dem. Da Sara var 127 år gammel, døde hun i Kirjat-Arba, det samme som Hebron. Abraham købte og betalte hendes gravplads i hulen på Makpelas mark øst for Mamre. Det er her, jøderne kæmper for at få lov at blive boende i dag. Stedet er et af de helligste steder for jøderne, og dem, der bor der nu, sætter ofte livet på spil for at få lov at blive boende og bevare de hellige steder.
Efter Saras død tog Abraham sig en kone til, som hed Ketura, og hun fødte ham mange sønner. Nogle mener i dag, at den pagt, Gud oprettede med Abraham om, at hans efterkommere skulle arve landet, også gælder Keturas sønner. Men som det gjaldt for Ismael, gjaldt det også for Keturas sønner: Guds løfter om Kana´ans land gjaldt Isak og hans efterkommere:
AAlt, hvad Abraham ejede, gav han Isak; men sine medhustruers sønner gav Abraham gaver, og endnu mens han levede, sendte han dem øst på, til Østlandet, væk fra sin søn Isak.@ (1.Mosebog 25:6-7)
AEfter Abrahams død velsignede Gud hans søn Isak.@ (vers 11)
Abraham og Sara kom fra samme slægt, og det var denne slægt, Gud havde udvalgt til at være Hans ejendomsfolk. Ingen kan gå i rette med Herren. Han lægger planer, og Han fuldfører dem på

trods af menneskemeninger.

Løfterne går videre til Isak
Der blev hungersnød i landet. Isak drog ned til filisterkongen Abimelek i Gerar sammen med sin kone Rebekka. Men Gud standsede ham og gentog de løfter for ham, som Han havde givet til Isaks far, Abraham:
ADu må ikke drage ned til Egypten. Bliv i det land jeg giver dig besked om; du skal bo som fremmed her i landet, så vil jeg være med dig og velsigne dig. Jeg vil give dig og dine efterkommere alle disse lande, og jeg vil opfylde den ed, jeg tilsvor din far Abraham. Dine efterkommere vil jeg gøre så talrige som himlens stjerner, og jeg vil give dine efterkommere alle disse lande, og alle jordens folk skal velsigne sig i dit afkom, fordi Abraham adlød mig og holdt mine bud, mine befalinger, mine lovbud og mine love.@ (1.Mosebog 26:1-5)
Her er der ingen tvivl om, at løfterne, som Herren havde givet Abraham, nu er gået videre til hans søn, Isak.

Løfterne går videre til Jakob
Isak og Rebekka fik tvillinger, Esau og Jakob. Esau blev født først, men ringeagtede sin førstefødselsret og solgte den til Jakob for en ret linser. Vi læser om hele denne historie i 1.Mos.25:19-34. Løfterne til Abraham om landene følger Isak og efter ham Jakob.
Da Jakob på en rejse faldt i søvn ved Betel, stod Herren foran ham og sagde:
AJeg er Herren, din fader Abrahams Gud og Isaks Gud. Den jord, du ligger på, vil jeg give dig og dine efterkommere. Dine efterkommere skal blive som jordens støv, og du skal brede dig mod vest og øst, mod nord og syd. I dig og i dit afkom skal alle jordens slægter velsignes. Jeg vil være med dig og bevare dig overalt, hvor du går, og jeg vil føre dig tilbage til dette land; jeg vil ikke svigte dig, men gøre, hvad jeg har lovet dig.@ (28:13-15)
Disse ord viser os, at Gud ikke havde ændret sine planer og sine løfter til Abraham og Isak. De gik videre i Isaks slægt til hans søn, Jakob.

Løfterne går videre til Moses
I 4. Mos. 34 læser vi om, at de samme løfter, som Gud gav Abraham, Isak og Jakob, står fast. I disse bibelvers fastsætter Herren de landegrænser, Israels folk skal få, når de kommer ind i det forjættede land, og Han udpeger de mænd, der skal udskille landet og dele det op mellem stammerne. Han siger til Moses:
A Giv israelitterne denne befaling: I kommer nu til Kana ´an, det land, der tilfalder jer som arvelod, Kana ´ans land i dets fulde udstrækning.@ (vers 1-2)
Herren sagde til Moses:
ADet er det land, jeg lovede Abraham, Isak og Jakob, da jeg sagde: Jeg giver det til dine efterkommere.@ (5.Mosebog 34:4)
Her kan ikke være plads til tvivl.
Det må have været en stor dag for Moses at få lov at se ind i det land, Gud havde lovet hans forfædre. Han havde ledet israelitterne gennem ørkenen og talt til dem om Kana ´ans vidunderlige land, men vi ved, at han ikke selv fik lov at komme derind på grund af ulydighed. Lydighed mod Guds ord er en betingelse for, at vi får lov at være en del af opfyldelsen af Guds løfter. Dog ville Gud lade Moses se og forstå, at Hans løfte til israelitterne stod fast: En dag skulle de få landet i eje!

Løfterne gik videre til Josva
Josva blev udpeget af Herren som Moses` efterfølger:
ADa Herrens tjener Moses var død, sagde Herren til Josva, Nuns søn, som havde været i Moses`

tjeneste: AMin tjener Moses er død. Gå nu over Jordan med hele dette folk til det land, jeg vil give israelitterne. Hvert sted, hvor I sætter foden, giver jeg jer, sådan som jeg lovede Moses. Landet fra ørkenen til Libanon, fra den store flod Eufrat til Det store Hav i vest, hele hititternes land, skal være jeres.@ Josvabogen 1:1-4
Selv om Josva helt sikkert havde hørt om, at Herren havde lovet dette landområde til Abraham, Isak, Jakob og Moses, så ville Gud altså stadfæste det for ham, så han fik frimodighed til at gå ind i landet og indtage det. Josva kunne måske have troet, at Gud havde fortrudt sit løfte på grund af Moses` ulydighed. Derfor må det have været stort for Josva, at Gud gav ham de samme løfter. De fik det ikke forærende, men skulle indtage det skridt for skridt. De måtte gå i tro til Guds løfter og indtage landet. Der var mange fjender og mange kampe for hvert stykke land, de indtog, men Herren var med dem og hjalp dem at besejre modstanderne.
Fra kapitel 13 og fremefter læser vi om, hvordan Gud ønskede landet fordelt mellem stammerne. Denne fordeling af landet ser vi endnu på kortene bag i vor bibel endnu til i dag. (Se kort nr. 2)

Profeten Ezekiel
I Ezekiels bog læser vi om Guds hårde domme over Hans udvalgte folk, om Jerusalems belejring og erobring, om domme over afgudsdyrkerne, Hans vrede og straf og om, hvordan Han vil forlade Jerusalem og sprede folket ud over jorden. Men skønt Han er vred, læser vi om Hans stadige kærlighed til hele Israels folk og til Jerusalems indbyggere:
ADette siger Gud Herren: Jeg bringer jer tilbage fra folkene, jeg samler jer fra de lande, hvor I blev spredt, og jeg giver jer Israels land. Når de kommer hjem, skal de fjerne alle ækle og afskyelige guder. Jeg giver dem et andet hjerte og en ny ånd i deres indre. Jeg fjerner stenhjertet fra deres krop og giver dem et hjerte af kød, så de følger mine love og omhyggeligt holder mine bud. De skal være mit folk, og jeg vil være deres Gud.@ (Ezekiels Bog 11:17-20)
Israel kom gennem smelteovnen og oplevede mange grusomme ting, efter at dette løfte blev givet, men gang på gang taler Herren om, at der skal komme en tid, hvor de skal bo på Israels bjerge og bo trygt! Gud vil selv beskytte og værne sit folk.

Fra kapitel 36 læser vi om, hvordan Israels bjerge bliver befolket på ny. Fjenderne skal hovere og sige: ADe evige høje er blevet vor ejendom!@
Det er dette, vi oplever lige for vore øjne i dag. Men Gud siger et alvorsord, som vi bør lægge megen vægt på:
ADette siger Gud Herren: Fra alle sider har man hærget og jaget jer, så I er blevet de andre folks ejendom; I er kommet i folkemunde, og der bliver snakket om jer. Hør derfor Gud Herrens ord, Israels bjerge! Dette siger Gud Herren til bjergene og højene, til vandløbene og dalene, til de øde ruiner og de forladte byer, som blev til bytte og til spot for de andre folk rundt om. Ja, dette siger Gud Herren: Med brændende lidenskab vil jeg tale imod de andre folk og imod hele Edom, som med inderlig skadefryd og dyb foragt tog mit land som deres ejendom for at fordrive folket og udplyndre det.@ (vers 3-5)
Derefter løfter Gud sin hånd og sværger, at folkene rundt om skal bære deres egen spot, men at Israel skal opdyrkes og tilsås, bebygges og blive talrigt, blomstre og have fremgang. Vidunderlige løfter om renselse og genopbygning af Israel læser vi fra vers 17-38. Gud vil gøre landet som Edens have og bygge byer og landsbyer op igen. Alt dette sker i dag.

I kapitel 37 læser vi om, hvordan Israel sammenlignes med tørre ben, der bliver levende og fyldt med Ånd og liv, så de kan stå som en stærk enhed.
Derefter i kapitlerne 38 og 39 læser vi om de frygtelige krige, der bliver imod Israel, og om, hvordan Gud selv vil komme og stride for sit folk.

I kapitlerne 40, 41 og 42 læser vi om, hvordan Herrens tempel igen skal bygges, og i kapitel 43 om, hvordan Herren med al sin herlighed vil vende tilbage til templet og bo blandt sit folk i løfteslandet og i sin egen by, Jerusalem. Der kommer til at ske store og mægtige ting, når Jesus Messias kommer tilbage for at regere sammen med sine hellige ud fra Jerusalem og fra sit land, Israel.

Løfterne om landet gennem profeten Ezekiel

I kapitel 44 læser vi om det nye tempel og præstetjenesten. Men i kapitel 45 læser vi om, at Gud igen giver ordre om fordelingen af jorden. Det bliver efter, at Han selv er midt iblandt sit folk. Da skal der afsættes en speciel lod til Herren, en hellig del af landet. Den skal være hellig inden for hele landets område. Derefter gives der ordre om korrekt mål og vægt i landet, afgifter til templet, offerlove, arveret og offerkøkkenerne.

I kapitel 47 hører vi om den guddommelige tempelkilde, der skal komme til at vælde ud under templets tærskel, og om hvordan der på begge sider af denne herlige strøm skal vokse alle slags frugttræer, hvor bladene ikke visner, og hvis frugt ikke slipper op. De bærer nye frugter hver måned, for vandet til dem kommer fra helligdommen. Deres frugter tjener til føde og deres blade til lægedom. Kun Gud Herren kan få alt dette til at ske, når Hans time er inde. Men det kommer til at ske, da ingen af Guds ord og løfter skal gå til grunde.

Efter dette tales der om fordelingen af landet til Israels tolv stammer, og om hvor grænserne skal gå.

A*I skal fordele dette land indbyrdes mellem Israels stammer.@* (vers 21)

Dette er tydelig tale. Ingen andre skal bestemme over landet! De fremmede, der bor iblandt israelitterne til den tid, skal sammen med deres børn regnes som landets egne blandt israelitterne, står der i versene 21-23. I den stamme, hvor den fremmede bor som gæst, skal han have en arvelod. Men der står intet om, at de fremmede skal have deres egen stat i staten Israel. De kommer til at bo side om side med israelitterne og under Israels love og ordner. Ingen fremmed gud vil blive accepteret!

I vers 19 står der, at de, som arbejder i byen, skal være fra alle Israels stammer, og i vers 29 og 35b siger Herren igen:

A*Dette er landet, som I skal fordele som ejendom til Israels stammer. Byen skal for fremtiden hedde:* A*Herren er her!@*

Hvad skal der ske med Israels modstandere?

Der er spredt megen tvivl i vor tid om alt dette, og om hvem der ejer landet og Jerusalem. Hvad skal der ske med de andre folkeslag, hvis land israelitterne indtager. Gud elsker alle mennesker, og Han vil, at alle skal frelses. Han tager sig af alle, der skal bo indenfor Israels grænser:

A*Jeg tilintetgør filistrenes hovmod; jeg fjerner blodet fra deres mund, river det ækle kød ud af deres gab. Også de skal tilfalde vor Gud og blive som en slægt i Juda.@* (Zakarias= Bog 9:6-7)

Herren udråber fred for folkene, Han hersker fra hav til hav. Lad os ære og underordne os Ham! Ud fra Ordet kan vi se, at Israel skal komme til at eje store landområder, men det er Guds vilje, at alle skal bo sammen i fred. Han deler landet, som Han ser, det er bedst, og alle må underordne sig Ham. Her er ikke tale om, at Israel skal udryddes, som nogle fjender siger, eller at andre folk skal udryddes af landet, men der skal blive en fredelig løsning, så alle de folk, der bor i Mellemøsten, skal leve sammen i fred!

A*På den dag skal Israel, som den tredje sammen med Egypten og Assyrien, blive til velsignelse midt på jorden. Hærskarers Herre skal velsigne dem og sige:* A*Velsignet være mit folk Egypten, mine hænders værk Assyrien og min ejendom Israel.@* (Esajas= Bog 19:24-25)

I dag er det ikke noget problem for jøderne, om de får mere land end det, de har fået. Det eneste, de ønsker, er fred. Derfor afgiver de land for at få fred. De skal nok klare sig, siger de, bare de må

få lov at leve i ro og fred for deres mange fjendtlige naboer. Hvad Guds planer er, skal vise sig fremover. Skridt for skridt fuldfører Han sin plan, som ingen mennesker kan lave om på!
12. kapitel

Bibelen om Jerusalem

Også når det gælder Jerusalem, må hvert enkelt menneske gøre op med sig selv, om man vil tro på medierne, på hvad folk siger, - eller på Bibelens ord. Bibelen har vist sig at være hundrede procent troværdig, derfor har vi valgt at tro på den som Guds profetiske ord til alle mennesker til alle tider.
Bibelen taler meget om Jerusalem, og man finder hurtigt ud af, når man læser både fra Det gamle Testamente og Det nye, at Jerusalem har en overordentlig vigtig plads i Guds hjerte. Netop i vor tid er der sat ekstra fokus på Jerusalem, fordi der er flere, der gør krav på byen. Hvad siger Bibelen? Både Det gamle og Det nye Testamente fortæller os flere gange, at Jerusalem, også kaldet Zions bjerg, er Guds by, den store Konges by!
Det vil altså sige, at når vi mennesker kæmper om Jerusalem, er det Gud selv, vi kæmper med:
AHerren er stor og højt lovprist i vor Guds by. Hans hellige bjerg knejser smukt til fryd for hele jorden, Zions bjerg i det yderste nord, den store konges by.@ (Salme 48:2-3)
Senere i kapitlet står der, at Gud er i dens borge, Han giver sig til kende som værn, og når kongerne slutter sig sammen for at rykke frem i flok, bliver de målløse og flygter i rædsel, de gribes af angst og får veer som den fødende, fordi Gud selv værner sin by!
I Matt. 5:35 siger Jesus, at man hverken må sværge ved himlen, for den er Guds trone, eller ved jorden, for den er Guds fodskammel, eller ved Jerusalem, for det er den store konges by!

Jøderne har fra gammel tid fået byen tildelt som et helt specielt sted, de har fået betroet af Gud, og dette ansvar føler de den dag i dag. Guds tempel blev bygget der, og til de store højtider er man fra gammel tid gået op til Jerusalem for at tilbede og lovprise Herren.

To af Israels stammer fik tildelt Jerusalem
Da Josva førte israelitterne ind i det forjættede land, uddelte han landområder til hver af Israels tolv stammer, og vi læser i Josvas bog 15 om, at i det landområde, der ved lodkastning tilfaldt judæernes stamme, var Jerusalem indbefattet:
A Derpå går grænsen op gennem Hinnoms søns dal til sydsiden af jebusitternes bjergryg - det er Jerusalem - op til toppen af bjerget, som ligger vest for Hinnomdalen ved den nordlige ende af Refaim-dalen.@ (vers 8)
I Josvas bog 18:21-28 læser vi, at også Benjamins stamme fik tildelt Jebus, det samme som Jerusalem, tillige med mange andre byer.

Kong David gjorde Jerusalem til hovedstad
Saul blev Israels første konge. Men da han mislykkedes, blev David, den lille hyrdedreng, salvet til Israels konge af profeten Samuel. Mens David boede i Hebron, kom Israels stammer til ham og mindede ham om, hvad Gud havde sagt:
AOg Herren har sagt til dig: Du skal vogte mit folk Israel, du skal være fyrste over Israel.
Alle Israels ældste var kommet til kongen i Hebron; der sluttede kong David pagt med dem for Herrens ansigt, og de salvede David til konge over Israel.@ (2.Samuels Bog 5:3)
David var kun 30 år, da han blev konge, og han regerede i 40 år: i Hebron syv år og seks måneder over Juda, og i Jerusalem regerede han i 33 år over hele Israel og Juda. Kong David indtog klippeborgen Zion, det samme som Davidsbyen, - Jerusalem - ved Guds hjælp.
A David tog nu bolig i klippeborgen og kaldte den Davidsbyen, og han befæstede den rundt om

fra Millo og indefter. Og David blev mægtigere og mægtigere. Herren, Hærskarers Gud, var med ham.@ (vers 9-10)
Det var første gang, Jerusalem blev Israels hovedstad, og Israel fejrede 3000 året for denne begivenhed i 1997. Intet andet land eller folk har nogensinde siden haft Jerusalem som deres hovedstad.

Kong Salomo byggede Herrens tempel i Jerusalem
Under Davids søn, Salomos tid som konge, oplevede Israel en guldalder, hvor rigdommene strømmede til landet. Kong Salomo byggede Herrens tempel i Jerusalem på den tid. Jerusalem har i årene efter kong Salomo oplevet mange krige og er blevet indtaget af mange fjender.
Folket blev senere bortført af Nebukadnesar til Babylon som fanger. Babylonerkongen ødelagde Guds tempel og tog de hellige kar fra templet med til Babylon. Men også da kom Herren israelitterne i hu og huskede på sin by, Jerusalem. Kyros blev konge i Persien, og i hans første regeringsår vakte Herren hans ånd til, at templet i Jerusalem skulle genopbygges. Der fortælles om, hvordan Gud brugte denne fremmede konge som sit redskab for gennem ham at vise sin nidkærhed for Jerusalem:
ADette siger perserkongen Kyros: Herren, himlens Gud, har givet mig alle jordens kongeriger, og han har pålagt mig at bygge ham et hus i Jerusalem i Juda. Må Gud være med enhver iblandt jer af hele hans folk! Enhver skal drage op til Jerusalem i Juda og bygge på Herrens, Israels Guds hus; det er den Gud, der er i Jerusalem. Overalt hvor der er nogen tilbage, der bor som fremmede, skal stedets befolkning forsyne dem med sølv og guld, gods og kvæg tillige med frivillige gaver til Guds hus i Jerusalem.@ (Ezras Bog 1:2-4)
Gennem hele Ezras bog ser vi, hvordan Herren strider for sit folk og sin hellige by trods fjendernes mange snedige baghold for at forhindre det.

I Nehemias` bog læser vi også om, hvordan Gud lægger en stor nød på Nehemias= hjerte for at genopbygge Jerusalems faldne mure. Der er hele tiden hård modstand fra fjenderne, så snart det handler om Guds Jerusalem, og det viser os klart, hvor stor betydning denne by har både i den synlige og den åndelige verden.

Jøderne har gennem næsten 2000 år været spredt ud over hele jorden og været forfulgt, hånet og søgt tilintetgjort. Der har dog altid været jøder i Jerusalem og i hele Israels land, selv om de fleste blev spredt ud i nationerne. Guds løfter har under alle disse mange år stået fast for Hans udvalgte folk og Hans by og land:
A Jeg frelser mit folk fra Østens land og fra Vestens land, og jeg bringer dem hjem, så de kan bo i Jerusalem. De skal være mit folk, og jeg vil være deres Gud i troskab og retfærdighed.@ (Zakarias= Bog 8:7-8.)
I al den tid, jøderne har været spredt ud over jorden, har de i tro sagt til hinanden: @Næste år i Jerusalem!@ De fleste af dem vil hellere give deres liv end opgive Jerusalem. De synger med salmisten:
A Hvis jeg glemmer dig, Jerusalem, så gid min højre hånd må lammes; gid min tunge må klæbe til ganen, hvis ikke jeg husker dig, hvis ikke jeg sætter Jerusalem over min højeste glæde.@ (Salme 137:5-6)

I dag efter adspredelsen kommer de hjem fra alle verdens nationer og synger:
ANu står vore fødder i dine porte, Jerusalem. Jerusalem, du er bygget som byen, hvor folk forsamler sig. Her drager stammerne op, Herrens stammer. Det er en vedtægt i Israel, at Herrens navn skal prises. Her står dommersæder, tronstole for Davids hus.@ (Salme 122:2-5)

Derfor var det også en stor sorg for jøderne, efter at de havde fået deres egen stat i 1948, at Øst-Jerusalem var under jordansk, muslimsk styre. Jøderne ønskede at tilbede og prise Gud ved resterne af det gamle tempel, Grædemuren eller Vestmuren, som den kaldes. Men de fik ikke tilladelse til at overskride nogen af grænserne ind til det besatte område af Jerusalem. Da Israel under krigen i 1967 fik hele Jerusalem tilbage, strømmede jøderne jublende og grædende af glæde til Grædemuren for at prise Gud for sejren. For dem er Jerusalem den by, Gud har givet dem som hovedstad. Nu efter at Jerusalem er kommet under israelsk herredømme igen, har alle andre religioner fuld frihed til at tilbede overalt i Jerusalem, og deres kirker og templer får lov at blive stående. Men byen er under Israels ledelse, og her har præsidenten sin bolig og regeringen sæde i Knesset, som Salme 122 siger, Aher står dommersæder, tronstole for Davids hus.@

Verden er imod, men Gud er for, at Jerusalem skal være jødernes hovedstad
Efter at Israel fik deres land tilbage, flyttede alle lande deres ambassader til Tel Aviv for at demonstrere, at det var der, Israels hovedstad skulle ligge, men det vil ingen oprigtig troende acceptere, da det er imod Guds ord. Derfor lavede de kristne en ambassade i Jerusalem for at demonstrere troen på Guds by som jødernes hovedstad. Det er spændende at se, om nogle lande nu i disse år vil flytte deres ambassader tilbage til Jerusalem og anerkende, at byen er givet af Gud som hovedstad for det jødiske folk.

Vi ved fra Bibelen, at Jesus gav sit liv for hele verdens synd på højen, Golgata, som lå i Jerusalem. Det var i denne by, Han blev begravet. Det var herfra, Han opstod og herfra Han for til Himmels. Og Bibelen fortæller os, at det også er hertil, Han skal komme tilbage.
Når Gud samler alle folkeslag til krig imod Jerusalem, vil Han rykke ud til angreb på disse folkeslag.
A På den dag skal han stå på Oliebjerget, som ligger øst for Jerusalem.@ (Zakarias= Bog 14:4)
På den dag skal Oliebjerget spaltes i to. Da kommer Herren, Israels Gud, med alle sine hellige og gør op med sine og med Israels fjender.

Jerusalem i dag
Den gamle by, som kong David gjorde til sit hovedsæde for 3000 år siden, er nu omgivet af en stor moderne by med gamle og nye beboelseskvarterer. Alle huse er beklædt med de smukke hvid-gyldne Jerusalemsten, så byen ved solnedgang skinner som en gylden stad. Hver gang man kommer hertil, er der nye udgravninger igang, hvor man finder minder fra gammel tid, som vidner om Guds ords troværdighed. Overalt skyder nye bygninger op.
Fordi alting nu er så moderne, mener mange - der iblandt også kristne og nogle jøder - at Israel skal indrette sig efter tiden og indse, at moderne ideer bør styre landet, så byen kan deles mellem forskellige folkeslag eller gøres til en international by, som alle har indflydelse på, for på den måde at få fred. Andre mener, at Guds udvælgelse af landet, folket og byen forlængst er slut på grund af de synder, jøderne har begået. De mener, Jerusalem bør deles. Man mener ikke, det er nødvendigt at spørge ejeren, Gud, til råds.
Men disse tanker er meget langt fra Guds tanker. Han har ikke ændret sine planer, selv om mange år er gået hen, og selv om mange verdensriger har forsøgt at indtage Jerusalem, give den nye navne og fjerne alle jøder fra jordens overflade. Hans ord står fast til evig tid. Som Han udvalgte Jerusalem før, gør Han det på ny. Han siger:
AJeg brænder af stor nidkærhed for Jerusalem og for Zion, og jeg føler stor vrede mod de sorgløse folkeslag; for da jeg kun var lidt vred, fremskyndede de ulykken. Derfor siger Herren: Jeg vender tilbage til Jerusalem i barmhjertighed; mit hus skal bygges der, siger Hærskarers Herre. Jerusalem skal måles med målesnoren. Råb også: Dette siger Hærskarers Herre: På ny skal alt godt strømme i mine byer, på ny trøster Herren Zion, og på ny udvælger han Jerusalem.@

(Zakarias= Bog 1:14-17)
Hele Zakarias´bog fortæller mange hemmeligheder om, hvad Gud tænker:
AHerren vil tage Juda i besiddelse som sin ejendom i det hellige land, og han vil udvælge Jerusalem på ny. Vær stille for Herren, alle mennesker! For han bryder op fra sin hellige bolig.@ (2: 16)
ADette siger Hærskarers Herre: Jeg brænder af stor nidkærhed for Zion, og jeg brænder af stor vrede for dets skyld. Dette siger Herren: Jeg vender tilbage til Zion og tager bolig i Jerusalem. Da skal Jerusalem kaldes den trofaste by og Hærskarers Herres bjerg kaldes det hellige bjerg. Dette siger Hærskarers Herre: På ny skal gamle mænd og kvinder sidde på Jerusalems torve hver med sin stok i hånden, fordi de er gamle. Byens torve skal fyldes af drenge og piger, der danser på torvene.@ (8:1-5)
Dette sker lige for vore øjne i dag. Dette var umuligt for mennesker, men intet er umuligt for vor Gud! Han fortsætter:
ADette siger Hærskarers Herre: Fordi dette folks rest i de dage finder det umuligt, skulle jeg så også finde det umuligt? siger Hærskarers Herre.@ (vers 6)
Der findes utallige skriftsteder om, hvor højt Gud elsker Jerusalem, og hvordan Han vil stride for sit folk i den tid, der ligger foran os. Han vil fjerne dette folks skyld på én dag og herliggøre sit navn midt iblandt dem.

Billeder på hvordan Jerusalem og Judas slægter skal blive
I Zakarias= Bog kapitel 12 får vi et indblik i, hvordan det vil gå i endetiden for det jødiske folk, for Jerusalem og for dem, der vil kæmpe imod Jerusalem. Det understreges i begyndelsen af kapitlet, at hvad der her bliver talt, ikke er af mennesker, men af Gud, som spændte himlen ud og grundlagde jorden, og som dannede menneskets ånd i dets indre. Det er altså ikke en Ahr. hvem-som-helst@, der taler til os her, men Gud, vor Skaber. Han giver os fire billeder af byen og af jøderne:
Jerusalem bliver som et berusende bæger for alle omboende folk. Begynder man at Adrikke af dette bæger@, bliver man utilregnelig. (vers 2)
APå den dag gør jeg Jerusalem til en tung sten for alle folkene.@ (vers 3)
De, der vil prøve at løfte den, vil rive sig til blods. De vil såre sig selv på den og blive så rasende, at de samler sig imod den. På den dag vil Gud tage affære. Der står, at Han vil slå fjendernes heste med vanvid og deres ryttere med sindssyge og blindhed. Gud vil rette sit blik mod Judas hus, så de får kraft og styrke fra Hærskarers Herre, deres Gud.
Gud gør Judas slægter til et ildbækken og en flammende fakkel (vers 6)
De skal fortære alle de omboende folk til højre og venstre. Men Jerusalem skal blive liggende, hvor den ligger, i Jerusalem! Herren vil på den dag beskytte Jerusalems indbyggere, og de, der snubler, skal på den dag være som David, og Davids hus skal være som Gud, som Herrens engel foran dem!

Vor opgave
Læg mærke til, at der gennem alle profetierne om Jerusalem står, at Gud siger: Jeg vil ---..
Det, der kommer til at ske, bliver ikke menneskeværk. Kun Gud kan kæmpe for sit land, sit folk og sin by! Vor opgave er at acceptere Guds ord og vilje og være med at bede for Jerusalem:
ABed om fred for Jerusalem: Gid de, som elsker dig, må leve trygt, gid freden må råde over din ringmur, og tryghed i dine borge. For mine brødres og venners skyld siger jeg: Fred over dig! For Herren vor Guds tempels skyld ønsker jeg lykke for dig.@ (Salme 122:6-9)
Herren er meget nidkær for Jerusalem, så Han vil samarbejde med os som troende og kalde os til en speciel bønnetjeneste for Jerusalem. Han kunne i alle ting gøre sin gerning uden os, men Han

har valgt at samarbejde med sine børn ud over jorden:
AJerusalem, på dine mure stiller jeg vægtere; aldrig skal de tie, hverken dag eller nat. I, der påkalder Herren, und jer ikke ro, og und ikke ham ro, før han genrejser Jerusalem, og før han gør den til lovprisning på jorden.@ (Esajas= Bog 62: 6-7)

Hvorfor er netop Jerusalem så vigtig en by?
Lad os endnu engang tænkte tilbage på, hvordan det var, det hele begyndte:
Da Gud skabte Adam og Eva, gav Han dem en vidunderlig plads i Edens have, Paradiset, hvor de havde alt, hvad de kunne ønske sig. Gud sørgede for dem og vandrede sammen med dem. Dyrene omkring dem levede sammen i fred og harmoni. For at prøve Adam og Evas lydighed og kærlighed til Guds ord, tillod Han, at de blev prøvet af Djævelen, den gamle slange. De var svage og valgte at lyde Satans røst i stedet for Guds. Vi ved alle, at de blev drevet ud af Paradiset og bort fra Guds ansigt på grund af synden mod Guds ord.
Men vi tror ikke på, at Gud dermed opgav sin tanke om et jordisk Paradis, hvor mennesker og dyr kunne bo sammen i fred og harmoni, og hvor Han selv skulle regere. Du kan læse om Davidssønnens fredsrige i Esajas Bog 11. Vi tror på, at Gud vil demonstrere for Satan og hele hans hær, at der findes en skare af mennesker, som frivilligt vil modstå alle fristelser og al modstand for at elske og tjene Gud, vor Skaber. Djævelen har blot forsinket Guds plan, men en dag bliver der et jordisk Paradis, som skal vare i 1000 år. Vi har ofte undret os over, at der skal være et tusindårsrige på jorden, og at Den onde derefter skal løslades for at prøve menneskene. Gud kunne lige så godt tage alle sine børn hjem til himlen. Men det står helt klart for os nu, at Gud vil demonstrere sin kærligheds magt: at Han elsker mennesker, og der er mennesker, der virkelig elsker og adlyder Ham. Vi ser allerede i 1. Mos.3:14-19 efter fristelsen og faldet, at Gud havde en plan, og at Han gennem den ville oprette et helt nyt Paradis på jorden. Han ville lade menneskene gennemgå et liv med medgang og modgang og mange fristelser og prøvelser fra Satans side for at få et retfærdigt folk, der ville elske og ære Gud mere end alt andet på jorden.
Vi har læst om, hvordan Gud udvalgte det jødiske folk og det hellige land for gennem dem at give os Jesus, Messias. Han er Guds levende ord, og gennem Ham vil Gud oprette et nyt Paradis på jorden, som skal vare i 1000 år. Når Guds ur går i slag, og timen er inde, hvor Kristus kommer tilbage for at stride imod Israels fjender, vil Han oprette et fredsrige, som er fuldt ud lige så skønt som Edens have.
APå den dag bliver Herrens spire til herlighed og ære, og landets frugt til stolthed og pryd for Israels overlevende. De, der er til rest i Zion, de, der bliver tilbage i Jerusalem, skal kaldes hellige, alle i Jerusalem, der er indskrevet til livet.@ (Esajas= Bog 4:1-3)
Herren vil selv vaske urenheden af dem og rense dem fuldstændigt. Han vil give dem et nyt hjerte og en ny ånd, som vil adlyde Kristus, Guds ord. Da skal ulven som i Edens have bo sammen med lammet, panteren sammen med kiddet; kalv og ungløve skal græsse sammen, og en lille dreng vogter dem uden frygt. Koen og bjørnen bliver venner, deres unger ligger sammen, og løven æder strå som oksen. Hele kapitel 11 og 12 i Esajas taler om, hvor vidunderligt det bliver, når Gud selv regerer, og alle mennesker og dyr lever sammen i fred og harmoni.
Da skal Kristus regere ud fra Jerusalem, og landet skal være fyldt med kundskab om Herren, som vandet dækker havets bund. Derfra skal Kongernes Konge skabe fred og harmoni, og AJakob skal slå rod, Israel skyde op og blomstre; de skal fylde hele verden med frugt.@ (Esajas= Bog 27:6)
ASå giver han regn til det, du sår på din jord, og det brød, din jord giver, bliver kraftigt og godt. På den dag skal dit kvæg græsse på vidtstrakte enge --- den dag Herren læger sit lemlæstede folk og helbreder de sønderslåede.@ (Esajas= Bog 30:23-26)

Når vi læser om alt dette, forstår vi, hvor vigtig Jerusalem er for Herren, og hvor rasende Satan er. Han ønsker på alle måder at hindre Guds planer med Jerusalem og det jødiske folk, men Herren

har allerede lagt sin plan og indsat sin Konge på Zion, og Han tøver ikke. Når Hans time er inde, vil det ske, som Han har sagt!
I Es. 29:1 kaldes Jerusalem for Ariel, som betyder Guds løve! I byen Jerusalems flag er der i dag et billede af en stærk løve. Guds løve skal kæmpe og sejre ved Guds kraft. Den kaldes Retfærdighedens stad og Den hellige stad.
I Es. 62 sammenligner Gud Jerusalem med en brud, der skal få et nyt navn, som Herren selv bestemmer:
ADu bliver en prægtig krone i Herrens hånd, en kongelig turban i din Guds hånd. Du skal ikke længere hedde Den Forladte, og dit land ikke længere Den Forstødte. Men du skal kaldes Elsket, og dit land kaldes Hustru. For Herren elsker dig og tager dit land til hustru. Som den unge mand tager jomfruen til hustru, tager din genopbygger dig til hustru, og som en brudgom fryder sig over sin brud, fryder din Gud sig over dig.@ (vers 3-5)

Ingen kan bortforklare Guds kærlighed til sin by og sit land. Man kan tage disse ord som en opmuntring i sit åndelige liv, men det er først af alt skrevet som en profeti til det jordiske Jerusalem og landet Israel. Selv om der stadig kan blive mange kampe og aftaler om Jerusalems fremtid, vil Herren til sidst fuldføre sin vilje og lade sit ord gå i opfyldelse.

I Johannes Åbenbaring kapitel 21 får vi et vidunderligt billede af den nye himmel og den nye jord, Gud vil skabe.
Der sammenlignes det nye Jerusalem med en brud, der er smykket for sin brudgom. De tolv porte i byen bærer navnet på Israels tolv stammer, og byens mur har tolv grundsten, som bærer navnene på Lammets tolv apostle. Vi ser her, hvordan Det gamle Testamente med de tolv stammer forenes i bygværket med Det nye Testamente gennem de tolv apostle. De to stærke enheder hører sammen. Ingen kan udelukke den ene del til fordel for den anden. Til evig tid skal jøderne og de Kristus-troende bindes sammen og være fuldkommen ét i Guds evige stad. Gud, den Almægtige skal være stadens tempel, og Guds herlighed oplyser den. Lammet er dets lys! Der bliver ikke en deling af byen. Kun de, der står indskrevet i Lammets bog, kan få lov at være i byen.
@Intet vanhelligt kommer derind, og det gør heller ingen, der øver afskyelighed og løgn.@ (vers 27)
ASalige er de, der har vasket deres klæder, så de får ret til livets træ og går gennem portene ind i byen.@ (Johannes Åbenbaring 22:14)
Lad os være som bruden, der sammen med Ånden siger: AKom, Herre Jesus, kom snart!@ (22:17)

13. kapitel

Følger vi Ruth eller Orpa?

Ruths bog i Det gamle Testamente er blevet helt ny for os, efter at nogle af vore jødiske venner, som kender betydningen af de hebraiske ord og navne, fortalte os, hvad de forskellige navne i Ruths bog betyder. Da så vi pludselig, at denne bog ikke bare er en fortælling om en familie fra gamle dage i Israel, men for os er den en profetisk bog, som i høj grad har noget at sige os i den tid, vi lever i. Det er fantastisk, at Gud gennem dem, der skrev Bibelen, har givet os guddommelige budskaber, som kan blive os til hjælp og undervisning netop i vort slægtled.

Vi læser om det jødiske ægtepar, No=omi og Elimelek, som levede i Betlehem i Juda. Der blev hungersnød i landet, og derfor rejste de sammen med deres to sønner, Maklon og Kiljon til Moab for at finde føde.
Efter en tid døde Elimelek, så No=omi blev alene med sine to sønner. Da de blev voksne, giftede de sig med hver en moabitisk kvinde. Den ene hed Orpa, den anden Ruth.
Ulykkerne forfulgte denne familie, for efter en tid døde også No=omis to sønner, så hun sad alene tilbage med sine to svigerdøtre.
Senere hørte No=omi nyheder om, at det gik godt i hendes hjemland og på hendes egn ved Betlehem. Gud havde taget sig af sit folk og givet det føde, så hun besluttede sig for at rejse tilbage og prøve at overleve der sammen med sit eget folk. Hendes to svigerdøtre fulgte hende på vej et langt stykke. Men No=omi standsede op efter en tid og sagde til dem, at de nu skulle drage tilbage til Moab, deres eget land, og hun ønskede dem velsignelse og Herrens godhed, fordi de havde været gode imod hende og hendes kære. De begyndte begge at græde og sagde til hende, at de ville følge hende hjem til hendes folk i Juda. No=omi nødte dem alligevel til at vende om, fordi hun vidste, at hun ikke kunne gøre noget som helst for dem i den høje alder, hun havde.
Det endte med, at Orpa kyssede sin svigermor farvel og vendte om og gik tilbage til sit land og sit lands gud. Ruth ville imidlertid ikke høre tale om at forlade sin svigermor. Hun sagde til No=omi: AAAAAAAAAADu må ikke tvinge mig til at forlade dig og vende tilbage. Nej, hvor du går hen, vil jeg gå, hvor du bor, vil jeg bo; dit folk er mit folk, og din Gud er min Gud! Hvor du dør, vil jeg dø, og der vil jeg begraves. Herren ramme mig igen og igen: Kun døden skal skille os!@ (Ruths Bog 1:16)
Det var meget stærke ord at udtale og viser, at Ruth ville gøre sig fuldstændig ét med sin svigermor i liv og død. Det viste en kærlighed ud over alle grænser.
De to fulgtes ad til Betlehem, og da blev der røre i hele byen. De kvinder, der kendte No=omi fra før, sagde :
AAAAAAAAAADet er jo No=omi! AAAAAAAAAA Men hun sagde:@Kald mig ikke No=omi, kald mig Mara, for den Almægtige har forbitret mit liv. Med fulde hænder drog jeg af sted; men Herren har ladet mig vende tomhændet hjem. Hvorfor kalder I mig No=omi, når Herren har vidnet imod mig, når den Almægtige har bragt ulykke over mig?@ (1:19-22)

Det profetiske budskab i denne beretning er meget stærkt og må tale direkte ind i alle troende kristnes hjerter i dag. Tænk over, hvad navnene på personerne i denne beretning betyder:
Elimelek = Gud er min Konge, Gud er Herre.
No=omi = Yndig. Hun ønskede senere at blive kaldt Mara = Bitter.
Maklon = at være syg

Kiljon = at omkomme, at dø
Ruth = en ven, der er nærmere end en broder
Orpa = den, der vender ryggen til
Boaz: Bo = i Ham, az = er styrken
Ruths bog er for os et klart billede af forholdet mellem Israel og den bedende menighed i vor tid, som elsker Israel og ønsker at være fuldkommen ét med Guds udvalgte folk, jøderne, som Paulus underviser om i Romerbrevet 11.
Prøv at sammenligne:
Som No=omi var gift med Elimelek og levede et godt liv i begyndelsen, var Israel forenet med Gud, deres Skaber, Ham, der havde udvalgt dem som en brud for sin brudgom, og som fra begyndelsen af var deres konge. De levede i deres land, som Gud havde givet dem. Men da de store prøvelser begyndte at komme, kunne de ikke blive i landet. Den hårdeste prøvelse for Israel var, da mange af jøderne efter Jesu død og opstandelse måtte flygte ud af landet og blev spredt ud over hele jorden blandt alle verdens nationer. Men de fleste holdt trods prøvelserne fast ved troen på Abrahams, Isaks og Jakobs Gud. Han var stadig deres Aægtemand@.
De to sønner giftede sig ude i det fremmede og blev ét med kvinder fra udlandet. Det er for os et billede på, at gennem jøderne blev kristendommen født frem. Uden judaismens rødder havde der ikke været nogen kristendom. Frelsen kom til os fra jøderne gennem Jesus Kristus og den forkyndelse, Hans disciple gav os:
AHusk derfor, at I, der var født hedninger og blev kaldt uomskårne af dem, der kalder sig omskårne, dem, der har en legemlig omskærelse, gjort med hænder - husk, at I dengang var adskilt fra Kristus, udelukket fra borgerret i Israel og fremmede for forjættelsens pagter, uden håb og uden Gud i verden. Men nu, da I er i Kristus Jesus, er I, som engang var langt borte, ved Kristi blod kommet nær. For han er vor fred. Han gjorde de to parter til ét, og med sin legemlige død nedrev han den mur af fjendskab, som skilte os.@ (Efeserbrevet 2:11-14)
Paulus siger to gange, at vi skal huske dette! Ligesom de ti bud siger, at vi skal ære vor far og vor mor, skal vi også gøre det i vort åndelige liv. Gud er vor Far, og Israel er vor mor. Gennem en jøde blev Kristus født som sand Gud og sandt menneske. Kristus var jøde, apostlene var jøder, og gennem dem fik vi vor lærdom om livet med Gud, vor Far. Derfor må vi ære den, der fødte os. Vi, der var af fremmed herkomst, blev Agift@ ind i den jødiske familie ved den tro, vi fik på Kristus, og som gav os Abrahams, Isaks og Jakobs gudstro som vore sande rødder.

Ude i nationerne har jøderne oplevet, at der ud af deres egne rødder er kommet to slags mennesker, der kalder sig kristne. Gennem alle årene har de oplevet, at der er kristne, der kun er det af navn, og der er kristne, der tror på Bibelen og lever efter den. I vor tid er det gået op for jøderne, at der i virkeligheden findes et stort antal kristne, der elsker dem og vil hjælpe, trøste og velsigne dem. De kalder dem Ade troende@. Men de er også klar over, at der stadig lurer en antijødisk holdning indenfor visse kristne kredse, og den er de bange for og vil ikke have noget at gøre med. Når vi taler med dem, spørger mange: AEr I kristne, eller er I troende?@ Når de hører, vi er troende, slapper de af. De ved, vi har de samme rødder og tror på et fællesskab i kærlighed mellem jøder og kristne.

Men Noomi oplevede derude i det fremmede, at hendes ægtemand døde fra hende, og senere døde hendes to sønner. Det er netop det, mange jøder føler i dag: De mistede Gud gennem alt det onde, de oplevede. Han var borte for dem, da de stod overfor rasende folkemængder, der ville myrde dem, og da de så deres kære blive dræbt i gaskamrene i koncentrationslejrene. Det er det sværeste spørgsmål, vi får i dag, når vi har samtaler med jøder: AHvor var Gud, da vi trængte til Ham? Vi har mistet troen.@
Deres sønner blev dræbt af djævelske mennesker, og det skete i Guds navn. Derfor er navnene

Maklon og Kiljon meget betegnende for Israels efterkommere: De var døende og omkom. Den lidelse, jøderne har gennemgået, er ubeskrivelig, og for dem døde både Gud, deres Konge og Herre og deres efterkommere, det dyrebareste de havde. Man møder næsten ikke én familie i Israel i dag, som ikke har mistet en eller alle af deres kære gennem Holocaust. Dette onde var dybest set kristenhedens skyld, som vi tidligere har omtalt i denne bog. Jøderne lærte at hade de kristne og være bange for dem, da mange af dem var med til både at tage troen på Gud fra dem og dræbe deres kære.
Der har dog, Gud være lovet, gennem tiderne været kristne, der gik imod dette jødehad og var villige til at hjælpe dem. Men de fleste kristne var passive, selv om de så uretfærdighederne ske. Man kan sige, der allerede dengang fandtes både dem, vi kalder ARuth-kristne@ og AOrpa-kristne@. Ruth var villig til at risikere livet for sin svigermor, mens Orpa udadtil var venlig og hjælpsom, men da det virkelig gjaldt, vendte hun ryggen til!

Hjemrejsen
No=omi besluttede sig for at rejse tilbage til sit hjemland og sin by Betlehem, da hun hørte, at Gud i nåde havde set til hendes folk. Det er præcis det, der sker i dag: Jøder fra hele verden, som har levet under meget svære forhold, hører nu, at de kan komme hjem, og der er nogen, der vil tage hånd om dem, så de kan bo i deres hjemland.
Gennem de sidste mange år har vi oplevet, at jøderne nu kan vende hjem til deres hjemland efter to tusind år i smerter og lidelser, hån og spot ude blandt nationerne. De rejste rige ud, som No=omi sagde, men de kommer fattige tilbage, både når det gælder familie og jordisk gods. Som vi så i begyndelsen af denne bog, blev alt taget fra dem. Gud være lovet er der nu tendenser til, at nogle beder om tilgivelse for de ugerninger, der er begået mod jøderne, og nogle af de banker og lande, der har tjent mange penge på alt det, der blev stjålet fra jøderne under krigen, begynder at betale noget af det tilbage.
Men det store i historien er, at jøderne nu kan vende hjem til Israel. Gud har været nådig imod dem og givet dem et hjemland, hvor de alle kan tjene til føden. Som No=omi vendte tilbage, vender tusinder tilbage i vor tid. Selv om mange af dem er fattige, så er de dog lykkelige for, at der nu er et sted, et hjemland, de kan få lov at leve i som deres hjem med deres kultur.

Da No=omi vendte hjem, fulgte hendes to svigerdøtre hende på vej et godt stykke. Det samme, kan man sige, sker med kristenheden. Vi følger dem et godt stykke på vej. Men når det virkelig gælder om at være ét med det jødiske folk og stå for deres ret til en fremtid og et hjemland, er der mange, der vender ryggen til og går. Man går på en pæn måde, man forholder sig afventende og passive, men man føler ikke ansvar for jødernes fremtid.
Da Helligånden lagde os på sinde at skrive denne bog, følte vi, at vi lever i en meget vigtig tidsperiode, når det gælder jødernes historie, hvor de vil komme til at trænge til os, som er troende, mere end nogensinde før. Vi føler os også på en måde medskyldige i alt det onde, kristne har gjort mod jøderne i fortiden. Nu har vi en chance for at bringe hjælp og lægedom til de sønderbrudte hjerter og gøre alt, hvad vi kan, for at give dem troen på Gud, deres Skaber, deres konge og ægtemand tilbage.
Vi står på valg på samme måde, som Ruth gjorde: Vil vi være ét med dem, eller vil vi ikke?
Da Ruth gav No=omi sit svar, var det en erklæring om kærlighed og enhed, som viste sig i praksis i det liv, hun levede sammen med sin svigermor, da de nåede Betlehem: ADit folk er mit folk, og din Gud er min Gud!@ (1:16b)

Da No=omi mødte sine landsmænd efter hjemkomsten, kaldte de hende No=omi, som betyder den yndige. Hun havde været højt elsket af sin mand og sin familie og venner, før hun rejste, men nu havde hun oplevet så meget ondt, at hun sagde, at de ikke længere skulle kalde hende yndig og

elsket - men Mara = bitter, for Aden Almægtige har forbitret mit liv@, sagde hun.
Det er netop det, mange jøder siger i dag. De føler, det er Gud, der har ladet dem lide og ladet dem i stikken. AHvorfor kalder I mig No=omi, når Herren har vidnet imod mig, når den Almægtige har bragt ulykke over mig?@ (1:21b)
Der var kun én ting, der kunne bringe lægedom til No=omi, og det var kærlighed og hjælp fra Ruths side. Vi har selv fået et kald fra Gud til at hjælpe jøderne og det bud fra Herren, at det største, vi kan gøre her i Israel, er at gøre kærlighedsgerninger imod de jøder, Gud sender på vor vej. Ingen kan svare på deres spørgsmål om den store sorg, de alle har oplevet og stadig oplever, og hvorfor Gud ikke hjalp dem i fortiden. Men vi ved, at ægte kærlighed bringer lægedom og tro på fremtiden og på Gud.

14. kapitel

Hvad gjorde Ruth?

Ruths inderlige ønske var, at hendes svigermor skulle have det godt og få lægedom efter sin store sorg. For at skaffe mad til dem begge, besluttede Ruth sig for at gå ud på markerne, mens det var høsttid, og samle aks efter dem, der høstede. Der faldt altid nogle strå fra på marken, som hun kunne samle op. Hun gik til en mark, der tilhørte Boaz, som var en rig slægtning af Elimelek og spurgte karlene, om hun måtte samle aks op efter dem. Det fik hun lov til.
Da Boaz kom hjem efter en rejse, spurgte han sine arbejdere om, hvem hun var, og de fortalte ham om, hvor flittig hun havde været:
AHun gik i gang og er blevet ved fra i morges lige til nu; hun var kun hjemme et kort stykke tid,@ sagde de til Boaz@. (Ruths Bog 2:7)
Da Boaz fandt ud af, at hun var den unge kvinde, der havde hjulpet hans slægtning, No=omi, sagde han til hende, at hun ikke behøvede at gå andre steder hen for at samle. Han gav hende mad og drikke sammen med sine folk, og han sørgede for, at hun fik lov at gå i fred. Da Ruth hørte det, kastede hun sig ned foran ham i taknemmelighed og spurgte ham, hvorfor han var så venlig imod hende, som var en fremmed. Han sagde da:
AJeg har hørt om alt det, du har gjort for din svigermor efter din mands død, at du forlod din far og mor og dit fædreland og rejste til et folk, du ikke kender i forvejen. Måtte Herren gengælde dig, hvad du har gjort! Måtte du få den fulde løn af Herren, Israels Gud, nu da du har søgt ly under hans vinger!@ (vers11-13)
Hun kunne spise sig mæt og endda levne, og Boaz sagde til karlene, at de godt kunne trække nogle aks ud af knipperne og lade ligge på marken, så hun kunne samle dem op. Hendes svigermor blev meget glad, da hun kom hjem og fortalte om alt det gode, hun havde oplevet. No=omi fik nu sin tro på Gud tilbage, for hun sagde:
AHerren velsigne ham, Herren som ikke svigter sin troskab mod de levende og de døde!@ (vers 20)

Når vi overfører denne beretning på ARuth-kirken@, som har besluttet sig for at hjælpe de jøder, der er vendt hjem eller gerne vil hjem, og trøste og opmuntre dem, ser vi, hvordan Guds velbehag hviler over en sådan tjeneste.
Boaz var af Elimeleks slægt. Jesus Kristus var Guds Søn. Sådan som Boaz lagde mærke til Ruth, lægger Herren mærke til dem, der hjælper Hans udvalgte folk, jøderne. Han ser, om vi er flittige og nidkære i vor gerning, og om vi virker af kærlighed. Når Han ser os, sørger Han for, at vi kan gå og samle hjælp til Hans folk i fred, og Han sørger for, at vi selv ikke kommer til at mangle noget. Det er en vidunderlig tjeneste, som vi selv har været i i mere end tyve år. Når vi ser Hans godhed, må vi også kaste os ned for Ham, som Ruth gjorde det for Boaz og undres over, hvor god Han er imod os. Gid mange flere ville opdage denne hemmelighed og se, hvor stor brug der er for arbejdere til netop denne høst!
Ruth kunne ikke forstå Boaz= godhed, men han gav hende svar på, hvorfor han sørgede så godt for hende: Det var, fordi han havde set, hvor god og uselvisk hun havde tjent sin svigermor.
Når vi, som er troende, beslutter os for at hjælpe jøderne, sker der noget forunderligt i den åndelige verden, og det smitter af på den synlige verden også. Guds velsignelse kommer ned, og

vi bliver ovenud glade og taknemmelige over Guds fred og velsignelse. Vi mærker, at vi har søgt ly under Hans vinger. Han lader gang på gang store Aaks falde ud af knipperne@, så der bliver rigeligt til al god gerning. Vi bliver mættede ved Hans bord og får lov at drikke af det levende vand, som Helligånden giver.
Når vi bringer de gaver til jøderne, som vi har samlet på Guds mark, bliver de overvældede! De har aldrig oplevet en så uselvisk kærlighed, og de ved, at det er ved vor tro på Kristus og vor kærlighed til Ham og Hans folk, at tingene lykkes for os, så vi kan bringe rigeligt hjem til dem. Da begynder bitterheden at forsvinde, og som tiden går, vokser troen igen frem i deres hjerter på, at der er en Gud, der ikke svigter hverken de levende eller de døde.

Ruths forhold til Boaz
No=omi havde fortalt Ruth, at Boaz var deres løser. Det vil sige, at han kunne købe No=omis mark og alt, hvad der tilhørte hende og hendes mand, før hun blev enke. Han ville da også tage ansvar for, at No=omi og Ruth fik et hjem. Der var også en anden løser, som kunne gøre krav på Elimeleks ejendom, men No=omi rådede Ruth til at nærme sig Boaz og lade ham vide, at hun gerne ville tilhøre ham.
I begyndelsen af beretningen var Ruth en arbejder, en, der var ringere end en af Boaz= tjenestefolk. Men hun besluttede sig til at følge sin svigermors råd og komme tæt på Boaz. Så hun rensede sig og gjorde sig rede til at gå ud til Boaz på tærskepladsen om aftenen. Da Boaz havde lagt sig, gik Ruth stille hen og lagde sig ved hans fødder. Boaz blev forundret og spurgte i mørket: AHvem er du?@ Hun svarede:
AJeg er Ruth, din trælkvinde. Bred din kappe over din trælkvinde, for du er løser.@ (3:9)
Boaz blev overvældet over, at så ung en kvinde ville tilhøre ham. Han lovpriste hende og sørgede for, at hun blev endnu mere velsignet end tidligere. Men han sagde til Ruth, at hun skulle vente, for der var en anden løser, de måtte tage hensyn til.
I 4. kapitel læser vi om, hvordan Boaz sammenkaldte byens ældste i byporten som vidner, da han skulle afgøre sagen med den anden løser. Den anden løser ville gerne indløse No=omis mark, men da han hørte, at Boaz ønskede at købe og betale for alt og også for Ruth, for at den afdødes navn kunne bevares ved ejendommen, opgav den anden løser at købe. Boaz fik indløst alt, hvad der tilhørte No=omi - tillige med Ruth, som han ville gifte sig med.

Her får vi et klart billede af vort forhold til Kristus. Vi kan tro på Ham og tjene Ham, men når det virkelig går op for os, at Han har magt til at løse os fra alt det gamle og give os et helt nyt liv, en fremtid og et evigt håb, sker der forunderlige ting. Når vi lader os rense og beder Ham om at dække os under Hans kappe, som blev dyppet i blod på Golgata, da får vi lov at opleve en tryghed og kærlighed og omsorg fra Ham, som overgår al forstand. Da er vi ikke længere tjenere - men venner af Ham. Da vil Han dele alt med os.
Der er egentlig en anden, der kan gøre krav på os alle, Djævelen, som forårsagede, at synden kom ind i verden. Hvis ikke vi er dækket under Jesu kappe og lever i Hans forløsning, vil den Onde altid gøre krav på os og vor ejendom. Men Kristus har betalt hele prisen for både jøder og hedninger, så vi er frikøbt fra alle krav, der kan stilles til os. Vi tilhører ikke længere os selv. Prisen er betalt for os med Jesu dyrebare blod, og vi lever helt i afhængighed af Ham. Da kan vi føle os trygge, og da får vi et evigt hjem.

Fuldkommen forening af jøder og ikke-jøder
Da Boaz havde forkyndt i mange vidners nærvær, at Ruth skulle være hans brud, og at han betalte den fulde pris, udtalte alle de tilstedeværende i porten en meget stærk velsignelse over Ruth. De sagde:
AJa, vi er vidner! Herren give, at den kvinde, som går ind i dit hus, må blive som Rakel og Lea,

de to der byggede Israels hus.@ (4:11)
Højere anerkendelse kunne ingen give hende. Hun blev ikke længere betragtet som en udlænding og fremmed, men blev regnet som en af deres egne, ja, endog som en, der skulle blive en grundlægger til en helt ny slægt, på samme måde som Rakel og Lea var Israels stammødre! De sagde til Boaz:
AVis din kraft i Efrata, og bliv navnkundig i Betlehem!@ (4:12)
Denne velsignelse var profetisk. Disse vise mænd i porten profeterede om den underfulde frelser, der skulle fødes i Betlehem, og igennem hvem Gud den Almægtige ville vise sin kraft. Ruth fødte en søn, som fik navnet Obed, og han blev far til Davids far Isaj. Ud af Davids slægt blev Jesus, Messias født. Ære være Gud i det højeste og på jorden! Fred til mennesker med Guds velbehag!
No=omis gamle venner sagde til hende:
ALovet være Herren, som ikke lader dig stå uden løser i dag. Han skal blive navnkundig i Israel! Han skal holde dig i live og forsørge dig i din alderdom. Din svigerdatter, som har vist dig kærlighed, har født ham. Hun betyder mere for dig end syv sønner.@ (4:14-15)
Når vi viser jøderne kærlighed, er vi med til at vise dem Jesus Messias, som skal komme og holde dem i live, når hele verden ønsker dem udryddet. Han skal forsørge dem i fremtiden og være deres Konge for evigt.
Denne beretning må give os et hjerte, der banker for at hjælpe Guds folk. Det er muligt, vi er fattige i dag og må betale en høj pris for at være ét med det jødiske folk og have deres Gud som vor Gud, men det er prisen værd! Vi er med til at føde noget vidunderligt, herligt frem i tiden og evigheden!

15. kapitel

Hvad kan vi gøre?

Da Guds Ånd for mange år siden talte til os om at hjælpe jøderne, var vi meget i tvivl om, hvordan vi bedst kunne gøre det. Vi følte helt klart, at vi skulle bringe Guds ord og løfter tilbage til Israel. Vi har selv modtaget frelsen fra jøden Jesus Messias, og al den undervisning, vi bygger vort kristenliv på, har vi fået gennem apostlene, Jesu Kristi efterfølgere. Men vi var klar over, at efter alt, hvad jøderne har oplevet gennem kristenheden af misforståelser og ondskab, kan man ikke komme som en bedrevidende kristen for at fortælle dem, hvad de skal tro og tænke.
Peter vågnede en morgen ved, at en klar røst talte til ham og sagde: A For Gud og for Israel!@
Vi er begge blevet oplært i vore hjem fra barndommen af til, at vi skulle bede for jødefolket og være gode imod dem, da de har oplevet så meget ondt. Så det har altid ligget dybt i os begge. Men efter at Peter fik denne specielle hilsen, som vi vidste var fra Gud, begyndte vi for alvor at bede om visdom fra Guds Ånd til at hjælpe jøderne på den bedste måde.
Efter at have bedt over dette en tid, viste Helligånden os, hvad vi kunne gøre. Det stod pludselig lysende klart for os, at vi blot skulle gøre kærlighedsgerninger. Kærligheden fra Gud er det eneste, der kan overbevise jøderne om, at de ikke er glemt af Gud. Vi må være blandt de redskaber, der gør lidt af det onde godt igen, som de har oplevet fra kristne mennesker, gennem at vise dem Guds kærlighed i praksis!
Vi har de sidste tyve år oplevet, at kærlighedsgerninger virker som en vidunderlig salve på de dybe sår, der er i alle jøders hjerter efter alle lidelser og smerter, de har haft. Vi tror derfor på, at hvis vi som kristne gør de gode gerninger, Gud viser os, vi skal gøre, så kan vi være med at bane vejen for Kongernes Konge, Messias. Vi må rydde hindringer af vejen, så Gud kan komme til at helbrede sit folk og give dem hvile. Hvis du læser de følgende ord med henblik på jøderne, som de i første omgang er skrevet til, vil du forstå, at der er brug for nogle til at rydde vejen for Guds helbredelse:
A Byg vej, byg vej og ban den, fjern hindringer fra mit folks vej! For dette siger den højt ophøjede, som troner for evigt, og hvis navn er Hellig: Jeg bor i det høje og hellige og hos den, der er knust, hvis ånd er nedbøjet, for at oplive den nedbøjede ånd og oplive det knuste hjerte. Jeg anklager ikke for evigt og vredes ikke for altid; for så ville deres ånd svigte for mine øjne, den livsånd, jeg selv har skabt. Jeg blev vred over deres syndige griskhed, jeg slog dem og skjulte mig i vrede; i frafald fulgte de den vej, de ville. Men jeg så deres færd, og jeg vil helbrede dem og skaffe dem hvile, jeg giver dem trøst til gengæld. Hos de sørgende skaber jeg læbernes frugt: Fred, fred for den, der er langt borte, og for den, der er nær hos Herren, og jeg helbreder dem.@
(Esajas= Bog 57:14-19)
Vi har ofte fået disse ord fra Bibelen, når vi skulle af sted til Israel for at hjælpe i de mange opgaver, Gud har lagt til rette for os her:
A Gå ud, gå ud gennem portene, ban en vej for folket! Byg vej, byg vej, rens den for sten! Rejs et banner for folkene! Herren lader det lyde til jordens ender: Sig til Zions datter: A Se, din frelser kommer! Se, hans løn er med ham, hans fortjeneste går foran ham.@ De skal kaldes Det Hellige Folk, Herrens Løskøbte; og dig skal man kalde Den Eftertragtede, byen der aldrig bliver forladt.@
(Esajas= Bog 62:10-12)
Det er et godt budskab at gå med til Israel i dag. Mange sørger over deres afdøde, og mange er ved at miste troen på Gud. Det er nu, vi skal fortælle dem, at Gud sender dem redning og frelse.

De er ikke glemt. Herren vil forbinde, læge, helbrede og trøste dem.
Vil du være med at bede for Israel og hjælpe dem i denne tid, som i profetiens lys er endetiden? Så vil vi gerne give dig nogle eksempler på, hvordan du kan hjælpe, og hvad du kan bede om. Guds Ånd vil selv minde dig om mange andre ting, du kan gøre, hvis du lytter til Hans røst.

1.
Det største, du kan gøre, er at bede for Israel. Gud opfordrer os i Salme 122:6 til at bede om Jerusalems fred. Når du beder om fred over Jerusalem, beder du i samme åndedrag om, at Messias, Fredsfyrsten, snart må komme tilbage. Han er den eneste, der kan skabe virkelig fred. Og når der bliver fred i Jerusalem, bliver der fred overalt!
2.
Bed om, at Kristus må blive åbenbaret for jøderne som den, Han virkelig er! Vi er sikre på, at når Han kommer på Oliebjerget, og alle kan se Ham, da vil alle jøder blive overbeviste på et øjeblik om, at Han er Messsias. Læs hele kapitel 12 i Zakarias= Bog, hvor der bl.a. står fra vers 9-10:
A På den dag agter jeg at udrydde alle de folkeslag, som rykker imod Jerusalem; men over Davids hus og Jerusalems indbyggere vil jeg udgyde nådens og bønnens ånd, og de skal se hen til mig, ham de har gennemboret.@ Senere står der om, hvordan hver stamme i Israel skal sørge over Ham og holde dødsklage over Ham, som man sørger over sin eneste søn, sin førstefødte.
Vi tror også, at når Kristus åbenbarer sig selv på Oliebjerget, vil millioner af muslimer og andre i hele verden på et øjeblik blive overbevist om, at Kristus er Guds Søn, og de vil omvende sig til Ham. Vi ved, at også filistrene vil omvende sig en dag. der står:
A-- Jeg tilintetgør filistrenes hovmod; jeg fjerner blodet fra deres mund, river det ækle kød ud af deres gab. Også de skal tilfalde vor Gud og blive som en slægt i Juda;@ (Zakarias= Bog 9:6-7)
Det har vidtrækkende følger, når du begynder at bede for Israel. Guds velsignelse vil sætte en kædereaktion igang, som bringer fred og frigørelse til mange.
3.
Bed om, at alle de herlige profetier, Guds ord har givet til Israel gennem profeterne, må gå i opfyldelse snart. En stor procentdel er allerede gået i opfyldelse, men der er stadig mange vigtige ting tilbage.
4.
Bed om, at de mange terrorhandlinger i Israel må stoppe, og at selvmordsbomber o.l. må blive afsløret, inden de forvolder store skader, store blodsudgydelser og dræber uskyldige mennesker. Vi har ofte oplevet i Israel, at en vej eller et område pludselig bliver afspærret. Man har fundet en pose eller taske stående et Atilfældigt@ sted. Hvis ikke man ved, hvem den tilhører, eller hvad den indeholder, spærres området. Og det viser sig meget ofte at være en bombe, der er lagt på et meget befærdet sted. Det er Guds nåde, hver gang en sådan ondskab afsløres. Vi tror på, at forbøn er med til at beskytte Guds folk.
5.
Bed for soldaterne, som står på udsatte poster. Alle unge mænd er i hæren i tre år, og alle unge piger i to år. Efter militæruddannelsen bliver de indkaldt med jævne mellemrum, så alle jøder i Israel kan træde hurtigt til, når der udbryder krig. De ved af erfaring, at alt kan ske med lynets hast. Bed for de mange familier, der må sende deres kære af sted til hæren. De lever i konstant angst for, hvad der kan ske.
6.
I Esajas Bog 62: 6-7 siger Gud, at Han vil stille vægtere på Jerusalems mure, og de vil aldrig tie hverken dag eller nat, men minde Herren om Hans folk. En vægter står på vagt og ser, hvad der sker inde i byen, og hvad der kommer udefra. Sådan kalder Gud i denne tid kristne til at være vægtere, som holder øje med verdenssituationen, og med hvad der sker i Israel, og de advarer og beder. Gud siger til dem:

AI, der påkalder Herren, und jer ikke ro, før han genrejser Jerusalem, og før han gør den til lovprisning på jorden.@ (vers 6)
Vil du være en sådan vægter, kan du melde dig til tjeneste hos Herren!
7.
Vær med at trøste og opmuntre jøderne. Mange af dem har mistet troen på fremtiden for dem selv og deres børn. De tør kun tage én dag ad gangen, for hvad sker mon i morgen? Da er det godt at kunne trøste dem med Guds ord og løfter og tale kærligt til dem. Herren siger selv:
ATrøst mit folk, trøst det! siger jeres Gud. Tal til Jerusalems hjerte, råb til hende, at hendes hoveri er til ende, at hendes skyld er betalt;C.@ (Esajas= Bog 40:1)
De herlige løfter, der kommer efter denne befaling til os, er vidunderlige at give til jøderne. Har du nogle bekendte i Israel, bliver de sikkert meget glade for sådant et skriftord. Det giver dem tro og nyt mod.
8.
Vær med at velsigne dem. Vi skal velsigne alle mennesker, venner og fjender, men der er en særlig velsignelse knyttet til at velsigne Abrahams efterkommere. Da Abram blev udvalgt af Gud til at blive den, der skulle grundlægge den slægt, som Gud ville bruge i sin frelsesplan med verden, blev dette løfte givet ham:
AJeg vil velsigne dem, der velsigner dig, og den, der forbander dig, vil jeg forbande. I dig skal alle jordens slægter velsignes.@ (1.Mosebog 12:3)
Bed om, at også vor regering må velsigne Israel og tage de rette beslutninger i forbindele med konflikterne i Mellemøsten, så ikke vort land skal rammes af Guds forbandelse!
9.
Gå imod alt jødehad og al form for erstatningsteologi, der vil fratage jøderne deres ret til at være Guds specielt udvalgte folk! Når du hører fejlagtig eller alt for ensidig information i medierne, når det gælder jøderne, er det en skjult form for jødehad, og det er tilladt at ringe eller skrive sin oprigtige mening til ledelsen for TV, radio eller aviser og blade. Hvis informationerne om Israel er negative løgnagtige, vil der automatisk blive opbygget et jødehad i vort folk, og vi kan være med at forebygge dette ved at protestere.
10.
Bed om, at der må komme enhed blandt jøderne, og at de må få visdom til at behandle problemerne ret. Så længe de står splittede, kan de ikke være effektive i kampen for deres land. Bed om, at regeringen må tale pænt til hinanden og være enige om det, der er bedst for deres land og folk, og som er inspireret af Gud. I Ezekiels Bog kapitel 37 læser vi om, at det døde folk bliver levende. Herren vil ved sin Ånd samle Ade døde ben@ og give dem livsånde, så de bliver levende. Han fæster sener på dem og giver dem kød, trækker hud over dem og giver dem liv. Derefter skal de rejse sig og blive en umådelig stor hær. Når Gud gør dette værk ved sin Ånd og ved det profetiske ord, vil alle jøder erkende, at Han er Herren! Lad os bede om denne enhed, så jøderne kan blive et helt folk, et helt legeme, som Helligånden kan fylde og bruge. I Ezekiels Bog kapitel 36:24-38 ser vi, at Gud vil forvandle hele folket og give dem et nyt hjerte og en ny ånd i deres indre og gøre mægtige ting i deres land.
Alle profeterne, som har talt uafhængigt af hinanden på forskellige tidspunkter, fortæller først om alle Guds domme over synden og ugudeligheden, men de bekræfter alle det samme til slut: Gud kommer til sit folk, sit land og sin by Jerusalem og gør alting nyt! Han udgyder sin Ånd over dem og vil bruge dem til en velsignelse for hele jordens befolkning.
ADette siger Hærskarers Herre: I de dage skal ti mænd fra alverdens folk gribe fat i en judæers kappeflig og sige: Vi vil følges med jer, for vi har hørt, at Gud er hos jer.@ (Zakarias= Bog 8:23)
11.
Du kan hjælpe Israel økonomisk og praktisk.
Der er ikke mange lande i verden, der har så mange frivillige hjælpere til at opbygge landet, som

Israel har. Mange unge har i årenes løb meldt sig til kibbutzerne og givet nogle måneder til at hjælpe med alt slags praktisk arbejde. De er med til at opfylde profetien:
A-- fremmede skal genopbygge dine mure,-A (Esajas= Bog 60:10)
Andre giver deres tid, kræfter og penge for at hjælpe jøder hjem fra nationerne rundt om i verden. De er med til at opfylde Guds løfter til Israel om, at deres sønner og døtre skal blive bragt tilbage til deres hjemland:
ADette siger Gud Herren: Nu løfter jeg min hånd for folkene, jeg rejser mit banner for folkeslagene; de skal bringe dine sønner i favnen og bære dine døtre på skulderen.@ (Esajas= Bog 49:22)
Mange skal bringe deres skatte til Israel og være med at støtte landet økonomisk:
ADine porte skal altid stå åbne, de lukkes hverken dag eller nat, så folkenes rigdom kan bringes til dig, og deres konger blive ført til dig. For det folk eller rige, der ikke vil tjene dig, skal gå til grunde, og folkene skal lægges øde.@ (Esajas= Bog 60:11-12)
Der er mange organisationer i vort land, som har stillet sig til rådighed for at kanalisere hjælp og økonomisk støtte til Israel, så det er let at finde måder for os danskere til at hjælpe.
Vore velgerninger bliver husket hos Gud. Der står i Matthæusevangeliet 25:21-46 om den dag, hvor vi skal stå foran Guds domstol og dømmes efter vore gerninger. Alt det, vi har gjort for at hjælpe Herren, er husket i himlen, og alt det, vi ikke har gjort, selv om vi så behovene, er også husket af Herren. De ord, vi husker bedst, er, hvor kongen siger:
ASandelig siger jeg jer: Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig.@ (vers 40)
Der er rig løn til den, der velsigner og uselvisk hjælper andre!
Den, der gør andre glade, bliver selv glad og velsignet!

Referencer/ Kilder

Shlomo Shva: One day and 90 Years KKL-JNF, King George Street 48, Jerusalem
Johan Henrik Jørgensen: Kampen om det hellige land og Jerusalem i historisk og profetisk perspektiv. Karmel-Instituttet, Postbox 180, 4465 Moi, Norge (1998-99)
David Dolan: Israel at the Crossroads. F.H. Revell, adv. Baker Book House Comp. P.o.Box6287, Grand Rapids. MI 49516-6287. (1999)
Chaim Herzog: Arab-Israeli wars. Vintage Books. Random House, New York. (1984)
Pastor H.D.Leuner: Jødernes historie 70-1948. Ordet og Israel 1976.
Derek C. White: Replacementtheology. Købes hos CfI P.O.Box 1813, Jerusalem 91015, Israel
- - : The road to Holocaust. - - - -
Dan Bahat Shalom Sabar: Jerusalem Stone and Spirit.
Poul Borchsenius: Historien om de danske jøder. Forlaget Fremad (1969)

Til bagsiden af bogen

Denne bog af Anne-Lise og Peter Madsen er spændende læsning i en tid, hvor Israel er midtpunktet for hele verdens opmærksomhed, og hvor de fleste af os prøver at forstå og tage stilling til konflikterne i Mellemøsten.
Den giver dig indblik i ting, som du måske aldrig har vidst eller ikke har tænkt så meget over før.

Efter at have læst bogen vil du bedre kunne forstå, hvorfor jøderne handler, som de gør, og hvorfor der ikke kan blive virkelig fred i Mellemøsten, før den sande Fredsfyrste, Messias, kommer og griber ind.

Bogen giver dig et spændende historisk overblik,-

en forklaring på, hvad Bibelen siger om jøderne og Israel,-

og til sidst en for mange sikkert helt ny forståelse af det profetiske ord fra Ruths bog i Det gamle Testamente.

De vender hjem som
TRÆKFUGLENE

Denne bog af Anne-Lise og Peter Madsen er spændende læsning i en tid, hvor Israel er midtpunktet for hele verdens opmærksomhed, og hvor de fleste af os prøver at forstå og tage stilling til konflikterne i Mellemøsten.

Den giver dig indblik i ting, som du måske aldrig har vidst eller ikke har tænkt så meget over før.

Efter at have læst bogen vil du bedre kunne forstå, hvorfor jøderne handler, som de gør, og hvorfor der ikke kan blive virkelig fred i Mellemøsten, før den sande Fredsfyrste, Messias, kommer og griber ind.

Bogen giver dig et spændende historisk overblik, en forklaring på, hvad Bibelen siger om jøderne og Israel, og til sidst en for mange sikkert helt ny forståelse af det profetiske ord fra Ruths bog i Det gamle Testamente.

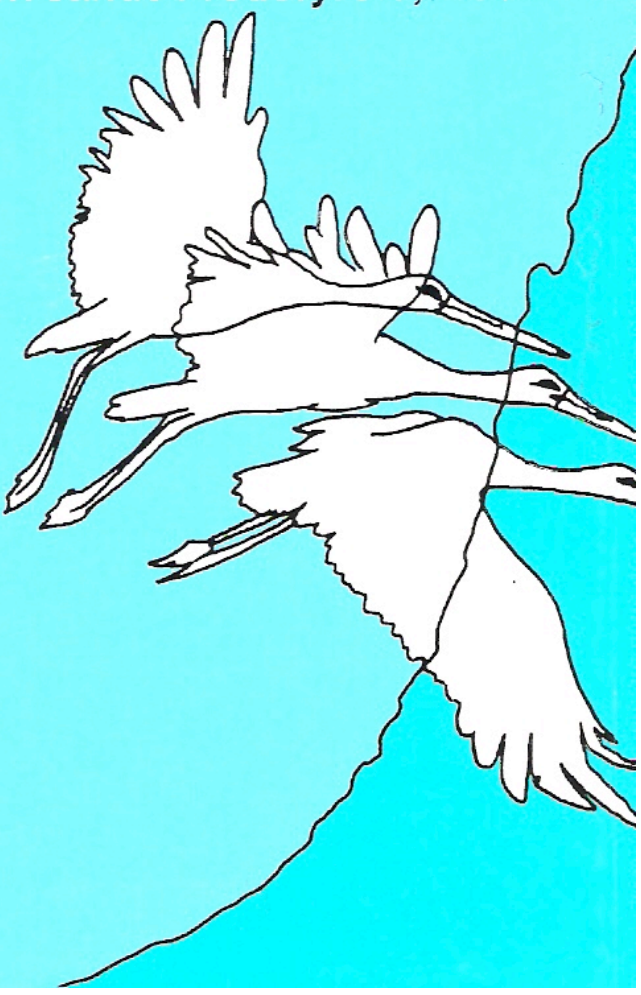

Forlaget KTA
ISBN Nr. 87-90167-19-8